

www.burmeseclassic.com

ရွှေစာ
၀၇၆၀

BURMESE
CLASSIC
.com

သီရိကြယ်စင်

နုလုံးသားတစ်ခု၏ အနက်ရှိုင်းဆုံး၌

www.burmeseclassic.com

စာမူနှင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၇၇၂၁၁၁

မျက်နှာဖုံးနှင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၃၈၀၀၁၁

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်တင်တင်အုံး (၀၃၇၄၈) စိန်သရဖူစာပေ

အမှတ် (၆၆)၊ (၆) လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးကျင်ရင် (၀၅၄၁၇)၊ ဝေဠုသေ့ပုံနှိပ်တိုက်

၂၂၅၊ အခန်း - ၂၊ ၃၁ - လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေခြင်း

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်

အုပ်စု - ၅၀၀၊ တန်ဖိုး (၁၀၀) ကျပ်

သီရိကြယ်စင်

နုလုံးသား၏အနက်ရှိုင်းဆုံး၌/ သီရိကြယ်စင်။ - ရန်ကုန်
စိန်သရဖူစာပေ၊ ၂၀၁၁။

၂၁၈ - စာ၊ ၁၂.၅ x ၁၇.၅ စင်တီမီ

(၁) နုလုံးသား၏အနက်ရှိုင်းဆုံး၌

ရန်ကုန်မြို့၏နာမည်ကြီးဆုံး၊ ဈေးကြီးဆုံးဟော်တယ်
ကြီးဆီဖိုးနား၏ဆင်ဝင်အောက်သို့ ဖာလောတကြီးပြေးထွက်လာသော
သက္ကံသမီးဝတ်စုံနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ ထိုသတ္တိသမီးလေး
သည် သူမရဲ့မြန်မာမင်္ဂလာဝတ်စုံထိုင်မသိမ်းလေးကိုမကာ ဆင်ဝင်
အောက်သို့ ပြုကြောင်ကြောင်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာကိုရှာဖွေသည်။
ထိုစဉ်မှာပင် မြန်မာဝတ်စုံနှင့် သတ္တိသားက ပြေးလိုက်လာ
သည်။

“ဟေသာ.. ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ၊ ဧည့်
သည်တွေနဲ့လေ”
သတ္တိသမီးလေးက ကြောက်လန့်တကြားရပ်နေရာမှ ဆီဖိုး

နားဟိုတယ်၏ဆင်ဝင်မှ ဝင်းအဝကုန်းဆင်းတောက်လျှောက်ဆင်း
ပြေးသည်။ သတို့သားကလည်း တောင်ရှည်ကြီးမ၍ နောက်မှပြေး
လိုက်သည်။

“ဟေသာ . . မပြေးနဲ့လေ . . ဟေသာ”

သတို့သမီးလေးက ကားလမ်းမဆီသို့ တောက်လျှောက်ပြေး
သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မီးပျိုင့်မိနေသောကားတစ်စီးကို အတင်းဖွင့်၍
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သတို့သားက တစ်ဖက်ပလက်ဖောင်းမှာ ကားတွေ့ရှုပ်နေ၍
လမ်းကူးလို့မရသဖြင့် လှမ်းအော်သည်။

“ဟာ . . ဟေသာ . . ပြန်လာခဲ့”

“မလာဘူး၊ ရှင်ကို တစ်သက်လုံးလက်မထပ်ဘူး၊ ကားဆရာ . .
မောင်း”

သတို့သမီးလေးက ပြန်အော်ပြောသည်။ ကားဆရာလေး
မှာ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေသည်။
ထိုစဉ်မှာပင် မီးပျိုင့်စိမ်းသွားသည်။

ကားမောင်းသူမှာ ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့်၊ နောက်မှကားများ
ကလည်း ဟွန်းတီးနေပြီမို့ မောင်းထွက်လာခဲ့ရသည်။

“ဟေ့ . . မိန်းကလေး၊ ငါ့ကားပေါ်ကဆင်းလေ”

“ဘာရှင့် . . ဆင်းရမယ်ဟုတ်လား၊ ဒီပုံကြီးနဲ့ ဘယ်ဆင်းလို့
ဖြစ်မလဲ”

“မင်းကို ငါခေါ်တင်လာတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါပြဿနာ
တက်ကုန်ဦးမယ် . . ကျွတ်”

“စိတ်ချ . . ကိုယ့်ပြဿနာကိုယ်ရှင်းနိုင်တယ်”

မချောလေးက ဖျစ်ကန်ကန်ကြောင့် သူ့စိတ်ညစ်သွားသည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ အမိက ဘယ်လိုဖြစ်လာရတာလဲ”

“မင်္ဂလာမဆောင်ချင်လို့ ထွက်ပြေးလာတာလေ၊ ဘယ်လို
ဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဒါတောင်မသိဘူးလား . . ပင်းပါ”

“ဟောဗျာ”

မချောကို သူ့ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။ ထိုစဉ်မှာပင် မချော
က နောက်ကြည့်မှန်ကိုကြည့်မိသွားသည်။

“ဟင် . . နောက်ကလိုက်လာတယ်၊ ကားဆရာအမြန်မောင်း”

သူလည်း ဘာမှန်းမသိဘဲ ကားဂီယာကို ဘစ်ဆင့်ထပ်တိုး
လိုက်သည်။ ဒီလိုနှင့် သူလည်း သတို့သမီးတစ်ယောက်၊ ကားတစ်စီး
နှင့် ဟိုင်းဝေးလမ်းမပေါ်ရောက်နေချေပြီ။

www.burmeseclassic.com

“ကဲ. . ဆင်း. . အမိ”

မှော်ဘီရှိ ကျော်ဦး၏ခြံရံရှေ့တွင်ကားရပ်တော့ သတို့သမီး ဝတ်စုံနှင့် မိန်းကလေးက ချက်ချင်းမဆင်းသေးဘဲ နောက်ကိုလှည့်ကာကြည့်နေသေးသည်။

“အို. . နောက်က သူတို့လိုက်လာလား၊ မလာဘူးလားလို့ ကြည့်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ စိတ်ချည်းပဲ”

“ဟာ. . မင်းတေဇ၊ မိန်းမခိုးလာတာလား”

အိမ်ထဲမှ ကျော်ဦးတို့လင်မယားထွက်လာပြီး သူတို့နှစ်ဦး ဆက်ဆံမေးလိုက်တော့ စိတ်ညစ်သွားသည်။

“ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန်ကွာ၊ ငါက မိန်းမခိုးလာစရာလား”

“ဒါဆို. . သူက. . ”

ကျော်ဦးတို့လင်မယားက သတို့သမီးဝတ်စုံနဲ့မိန်းကလေးကို ဖြုတ်ပြေးကြည့်ကာ မေးငေါ့ပြေးမေးလိုက်သည်။ သူလည်း စိတ်ချဉ်ပေါက်ပေါက်နှင့်. . .

“ငါလည်းမသိဘူးဟေ့၊ ငါတို့ကို အိမ်ပေါ်လေး ဘာလေး ခေါ်ပါဦး”

“ဟုတ်သားပဲ၊ လာကြလေ. . အိမ်ပေါ်ကို”

ဒီတော့မှ ကျော်ဦးက အိမ်ပေါ်သို့ခေါ်လေသည်။ မချောက သူ့သတို့သမီးဝတ်စုံကိုမ၍ အိမ်ပေါ်သို့လိုက်တက်သည်။ ကျော်ဦးတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်တည်းမို့ အိမ်ကသန့်ရှင်းတောက်ပြောင်နေသည်။ ကျော်ဦးမိန်းမတလည်း သင်ဖြူဖျာလေးခင်းပြီး စောင့်နေသည်။

“ကဲ. . အမိ. . ထိုင်”

“ဟို. . အင်္ကျီခဏလောက်ဖြစ်ဖြစ်လဲချင်တယ်၊ လုပ်ပါဦး”

ကောင်မလေးကမထိုင်သေးဘဲ ထပ်တောင်းဆိုတော့ သူက သက်ပြင်းချ၍ ကျော်ဦးမိန်းမ မစိုးဘက်သို့လှည့်ကာ. . .

“မစိုးရေ. . လုပ်ပါဦး”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ညီမလေး. . လာ. . လာ”

မစိုးက ထိုကောင်မလေးလက်ကိုဆွဲ၍ အတွင်းခန်းထဲခေါ်သွားသည်။ ကျော်ဦးကတော့ အရမ်းသိချင်နေသည့်မျက်နှာနှင့်...

“လုပ်စမ်းပါဦးကွာ၊ ငါအရမ်းသိချင်နေပြီ၊ ဘယ်ကလဲ”

“ငါလည်းမသိဘူး”

“ဟာ... မင်းဟာကလည်း၊ နာမည်က...”

မင်းတေဇက ခေါင်းထပ်ကုတ်လိုက်သည်။

“ငါလည်းမသိဘူးကွာ၊ အဖြစ်က ဒီလို...”

မင်းတေဇက ထိုမိန်းကလေးကိုတွေ့ခဲ့ပုံ၊ ဖြစ်ပျက်ပုံအစအဆုံးကိုပြောပြလိုက်သည်။

“ဟာ... ဒါဆို မင်းဟာကြီးက ရှော့ခံရိုတယ်ကွ၊ ကောင်မလေးကိုသေချာမေးမှ ပြဿနာတော့ဖြစ်တော့မှာပဲ”

“အေးကွာ... ငါလည်း ငါ့ကားပေါ်အတင်းတက်လာတော့ တွန်းချလိုလည်းမရ၊ ဆင်းခိုင်းလိုလည်းမရနဲ့”

ထိုစဉ်မှာပင် မစိုးနဲ့ ထိုကောင်မလေးထွက်လာတာကြောင့် စကားစဖြတ်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးပုံစံက မျက်နှာသစ်ထားတာကြောင့် စကားစဖြတ်လိုက်သည်။ မျက်နှာပြောင်လေးက စုပုပ်ပုပ်၊ ရှုပ်အတိုဟားလျားနှင့် လုံချည်ပြောင်လေးကြောင့် ရှင်းလင်းပြီး ကြည့်တောင်းနေသည်။

“လာစမ်းပါဦး”

မင်းတေဇက စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ပြောမည့်စကားတွေကရပ်တန့်သွားပြီး ကောင်မလေးကိုထိုင်ဖို့ခေါ်လိုက်သည်။

“ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

အံ့မယ်... ခေ့ချာကလာလာချည်သေး၊ သူ့ကိုတောင် ပြန်ပြီး အကြောင်ရိုက်နေတာကြောင့် မင်းတေဇစိတ်တိုသွားသည်။

“ဟာ... ဘာပြောရမှာလဲ၊ မင်းမသိဘူးလား၊ မင်း ငါ့ကားပေါ်ကို ဘာမပြောညာမပြောဘဲတက်လာတဲ့ကိစ္စကို ရှင်းရမယ်လေ၊ ဒါတောင်မသိဘူးလား”

“ဒါလား”

ကောင်မလေးက ဆက်မပြောသေးဘဲ ရှေ့မှာချထားသော မြေပဲလှော်တွေကိုစားနေသည်။ မင်းတေဇစိတ်မရှည်တော့ဘဲ လက်ထဲမှ မြေပဲပန်းကန်ကို ဆွဲလုလိုက်သည်။

“ပေးစမ်း... မင်းကို ငါမေးနေတာဖြေလေ”

“ဖြေမှာပေါ့၊ ဒီမှာငိုက်ဆာလို့”

“တော်စမ်း... နူးသလို ပေါသလိုလုပ်မနေနဲ့၊ အဖြစ်အပျက်ကို အမှန်အတိုင်းဖြေ”

မင်းတေဇက ခပ်မာမာပြောလိုက်တော့မှ ကောင်မလေးက ငြိမ်ကျသွားသည်။

“ရှင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ အိမ်က ကျွန်မကို ယောက်ျားပေးစားတယ်၊ မယူချင်လို့ ကျွန်မကထွက်ပြေးလာတယ်၊ အဲဒီတော့ ရှင်နဲ့ တိုးတယ်၊ ဒီကိုရောက်လာတယ်၊ အဲဒါပဲလေ”

မင်းတေဇက ကိစ္စက ဒီလောက်မပေါ့ပျက်ဘူးဟုထင်မိသည်။ သူ ထိုကောင်မလေးကို ခပ်တည်တည်စိုက်ကြည့်ပြီး...

“ဒါဖြင့် မင်းနာမည်ပြောဦး”

“ဟေသာ”

“မင်းမိဘနဲ့ ဘယ်မှာနေလဲဆိုတာ...”

ဟေသာဆိုသောကောင်မလေးက သူ့ရဲ့ဒုတိယမြောက်မေးခွန်းကို မဖြေချေ။ သူက စိတ်မရှည်တော့ဘဲ...

“ဖြေလေ”

“မဖြေနိုင်ဘူး၊ ရှင် ကျွန်မကိုပြန်ပို့မှာမဟုတ်လား၊ ကျွန်မ အိမ်ကိုမပြန်နိုင်ဘူး၊ ရှင်တို့ ကျွန်မကိုလက်မခံဘူးဆိုရင်လည်း ကျွန်မ ထွက်သွားပါ့မယ်”

မချောလေးကပြောရင်းဆိုရင်း ထိုင်နေရာမှထလိုက်တော့ ကျော်ဦးမိန်းမစိုးက ထဆွဲရသည်။

“နေပါဦးညီမရယ်”

ဒီတော့ မင်းတေဇလည်း ဘာမျှပြောမနေတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

“ငါသွားမယ်ကျော်ဦး”

“ဟာ... မင်းကချက်ချင်းကြီး”

ကျော်ဦးက ဟေသာ့ကိစ္စဘယ်လိုရှင်းမလဲဟု မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲနှင့် လှမ်းမေးနေသည်။ ဟေသာ့ကို မင်းတေဇက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး...

“သူ့ကိုတော့ မင်းတို့သဘောပဲ၊ လက်ခံချင်ခံ မခံချင်နေ၊

တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ငါနဲ့သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆိုတာပဲ၊ ကဲ... ငါပြန်မယ်”

မင်းတေဇက ကားသော့ကောက်ကိုင်ပြီး အိမ်အောက်ဆင်း

ခဲ့သည်။ သူ့နောက်မှ ဟေသာက အတင်းဆင်းလိုက်လာပြီး...

“ဒီမှာရှင့်... ဒီမှာ”

သူက ဘာမှပြန်မပြော။ ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးက ကားနားအတင်းပြေးလာတာ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“ရှင့်ကိုခေါ်နေတာမကြားဘူးလား”

“ဘာတိစ္စလဲကွ”

မင်းတေဇက သူမလက်ကိုဖယ်ချကာမေးလိုက်သည်။
ထွေးအိသောကောင်မလေးလက်ကလေးကြောင့် သူတစ်မျိုးဖြစ်သွား
ရသည်။

“ဒီမှာ ကျွန်မကို တဆိတ်လောက်ပြောပေးပါရှင်၊ ကျွန်မ
တကယ်ခုကွရောက်နေလို့ပါ။ အိမ်ပြန်ရင်လည်း မေမေတို့ကသတ်မှာ”
မရွှေချောက် အခုမှမာန်ချပြီးပြောတာကြောင့် သူ့ကျေနပ်
စွာပြုံးမိသည်။

“ပြောပေးရမယ်ပေါ့”

ကောင်မလေးက ခပ်သွက်သွက်ခေါင်းညိတ်သည်။ အဲဒီ
နောက်မှာတော့ သနားစရာကောင်းသော ကောင်မလေး၏မျက်နှာ
ကို သူ့ဘယ်လိုမှမငြင်းဆန်နိုင်တော့ဘဲ ကားပေါ်မှပြန်ဆင်းဖြစ်သည်။

ကျော်ဦးတို့လင်မယားရပ်နေသောအိမ်အဝသို့ ပြန်လျှောက်
လာသည်။

“ကျော်ဦးနဲ့ မစိုး.. သူ့ကို တစ်ပတ်လောက်လက်ခံထား
လိုက်ပါဗျာ”

ကျော်ဦးတို့ကလည်း သူ့ကျေးဇူးမကင်းတာကြောင့် ချက်
ချင်းခေါင်းညိတ်လေသည်။

“အခန်းအပိုရှိတယ်မဟုတ်လား”

“အေး”

“ဒါဆို ကျွန်တော်ပြန်ဦးမယ်မစိုး၊ ကျော်ဦး.. ငါပြန်ပြီ၊ စိတ်
ချမယ်နော်”

“အေးပါ”

ကားနားတွင်ရပ်နေသောကောင်မလေးကို နှုတ်မဆက်ဘဲ
ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်သည်။

“ပြန်တော့မလို့လား”

အားငယ်နေသောမျက်နှာမှလေးနဲ့ မေးလိုက်သောကောင်
မလေးကို သူ့နည်းနည်းတော့သနားသွားသည်။ မင်းတေဇခေါင်း
ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ”

“တစ်ပတ်ကြာရင်”

ကောင်မလေးက အသံတိတ်ပြီး ငိုငိုသွားသည်။ သူမတွေ
ဝေတော့ဘဲ ကားစက်နှိုးလိုက်သည်။ သူ့မှာ လုပ်ရောက်စွတွေ တစ်ပုံ
ကြီးလေး။

မင်းတေဇ ကုမ္ပဏီသို့ရောက်တာနှင့် အလုပ်တွေကတန်းစီ
နေသည်။ သူ့ရဲ့အတွင်းရေးမှူးမလေးသူဇာခင်က...

“ဆရာမနေ့ကလာမယ်ဆိုပြီးမလာတော့ အလုပ်တွေ
အကုန်လုံးဂျမ်းဖြစ်ကုန်တယ်ဆရာ၊ ပြီးတော့ အလုပ်ကိစ္စချိန်းထား
တာတွေပျက်ကုန်လို့ Import ကိစ္စ ချမ်းသာကုမ္ပဏီကရသွားတယ်”

“ဘာ...”

မင်းတေဇခေါင်းထဲကို သွေးကဒိန်းခနဲဆောင့်သွားသည်။
ဒီကိစ္စက အရမ်းအရေးကြီးတာ။ တခြားကုမ္ပဏီကရသွားတယ်ဆို
တော့...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... ပြောစမ်းပါဦး”

သူက လက်တင်းတင်းပိုက်၍ သူ့ဇာကိုမေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါဆရာ၊ သူတို့က အရေးကြီးတဲ့မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု
ကိုဖျက်ပြီး ဆရာဆီလာတာတဲ့၊ တစ်နာရီလောက်စောင့်ပြီး ဆရာ
မလာတော့ ပြန်သွားကြတယ်၊ ညနေပိုင်းရောက်တော့ ဖုန်းဝင်လာ
ပြီး ကျွန်မတို့ကုမ္ပဏီနဲ့မလုပ်တော့ဘူးဆိုတာ အကြောင်းကြားတယ်”

“တောက်...”

မင်းတေဇ ဒေါသအရမ်းဖြစ်သွားသည်။ ဒါ ဟိုဂြိုဟ်ကောင်
မလေးကြောင့်။ သူက ကျန်တာအဆုံးရှုံးခံနိုင်ပေမယ့် ကုမ္ပဏီကိစ္စ
ဆိုလျှင် အရမ်းနှမြောမိသည်။

အတွင်းရေးမှူးမလေးက သူ့မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို အကဲ
ခတ်သလိုလှမ်းကြည့်ပြီး စကားဆက်ပြောသည်။

“အဲဒါနဲ့ မနက်ကစုံစမ်းကြည့်တော့ ချမ်းသာကုမ္ပဏီကရ
သွားတာတဲ့”

“ကျွတ်... အဲဒီကုမ္ပဏီ ကိုယ်သိပါတယ်၊ အသက်ကြီးပိုင်း
တွေပဲ ရှယ်ယာအများဆုံး၊ ပိုင်ရှင်က ကိုယ့်ဖေဖေဖေသူငယ်ချင်းပေါ့။
ကိုယ်နဲ့ သူနဲ့ ဘာအကန့်မရှိဘဲ ကိုယ့်လူတွေကို ဘာလို့လုသွားတာ
လဲ”

မင်းတေဇ ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီတစ်ခါ ကိုယ့်ရဲ့ပေါ့လျော့မှုကြောင့်ပဲ၊ နောက်တစ်ခါ ကိုယ်တို့ကြီးစားကြတာပေါ့။ ကဲ . . ကဲ . . လုပ်စရာရှိ တာသွားလုပ်ပါသူဇာ”

မင်းတေဇ သူ့ဇာကို သွားခိုင်းလိုက်ပြီး တွန်ယူတာဖွင့်လိုက် သည်။ သူတို့ရဲ့သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်ဒေတာတွေကိုကြည့်ပြီး ရှေ့ဆက် လုပ်ဆောင်ရမည်ကို စဉ်းစားနေမိသည်။ သူက ဒီလုပ်ငန်းကို ဝါသနာ ပါသည်။ ယှဉ်ပြိုင်ရတာကို သဘောကျသည်။ ပြိုင်ဘက်ရှိမှ တိုးတက် သည်လေ။ အခု ခြိုင်ဘက်တစ်ယောက်တိုးသွားပြီ။ ချမ်းသာကုမ္ပဏီ တဲ့။ ဦးနောက်ထဲတေးမှတ်လိုက်သည်။

တွန်ယူတာကြည့်ရတာ မျက်စိညောင်းလာ၍ စားပွဲပေါ်သို့ အကြည့်ရွှေ့လိုက်သည်။

စားပွဲတင်ပန်းအိုးလေးထဲမှာ နှင်းဆီနီနီတစ်ပွင့်။

ပန်းကလေး၊ မိန်းကလေး။

ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကြောင့် သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းတစ်ခုဆုံးရှုံးသွား ရပြီ။ မနေ့က သူမနှင့်တွေ့တဲ့အချိန်မှာ သူ့ကြောင်အသွားရသည်။ သတို့သမီးလေးရဲ့အလှအပတွေကြောင့် သူ့ရဲ့အလုပ်တွေ ဦးနောက် ပရိဝရမ်တွေပျက်စီးကုန်ရသည်။

မဖြစ်ဘူး။ နောက်ဆို သူ့အာရုံထဲမှပန်းကလေးကို ထုတ်ပစ်

ရမည်။ ဒါမှ သူတိုးတက်မှာ။ သူ့ဘဝကို သူပဲပိုင်စေရမည်။ ဘယ် မိန်းကလေးရဲ့လက်ထဲမှမထည့်နိုင်ပါ။

မင်းတေဇဆိုသောသူက ခြေဖဝါး၊ လက်ဖဝါးဘဝကနေ စခဲ့ တာ။ အခုဆိုရင် အသက်သုံးဆယ်မပြည့်တပြည့်မှာ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်နေချေပြီ။ ဒါတွေဟာ သူကြီးစားမှုကြောင့်သာ။ သူ ကြီးစားမှုတွေဟာ ဘယ်မိန်းကလေးကြောင့်မှမပျက်စီးစေရ။ သူ ထို မိန်းကလေးကို နောက်ထပ်သွားမတွေ့ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ထိုခဏအတွင်း သူ့အလုပ်ကိစ္စတွေ ခေါင်းထဲပြန်ထည့် လိုက်သည်။

“ဆရာ . . ညနေကျရင် Dinner တစ်ခုရှိတယ်။ မနေ့က လာဖိတ်ထားတာ”

“ကောင်းပြီသူဇာ၊ ကိုယ်တို့အတွက် ဘာအကျိုးအမြတ်ရှိ နိုင်လဲ”

သူက အဲလိုလူစားမျိုး။ သူ့အတွက် အကျိုးအမြတ်ရှိမည် ဆိုလျှင် ဘာမဆိုလုပ်တတ်သည်မဟုတ်ပါလား။

“ရှိနိုင်တယ်ဆရာ၊ လုပ်ငန်းရှင်တွေအများကြီးလာမှာ။ ဆရာ တင်သွင်းမယ့်ပစ္စည်းတွေအတွက် ဖောက်သည်ရနိုင်တယ်”

သူ့ဇာက ရှေ့ကိုတွက်ချက်ပြီးပြောတော့ သူ့ကျေးဇူးသွား

သည်။ သူ ဒါကြောင့် သူ့ဖခင်ကိုအားကိုးမိတာပင်။ သူက နာရီကို တစ်ချက်ပင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ... ကိုယ်လေးနာရီလောက်ပြန်ပြီး ရေချိုးလိုက်မယ်။ သူ့ဖခင်မှာမဟုတ်လား။ ကိုယ်ဝင်ခေါ်မယ်”

သူက သူ့ဖခင်ကိုပွဲတက်ရန်ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ သူ့ဖခင်က ပြုံးလျက်...

“သူ့ဖခင်ကတုန်းကငြင်းဖူးလို့လဲဆရာ”

“ကျေးဇူးပဲကွာ။ ကိုယ့်မှာ သူ့ဖခင်ကိုအားကိုးနေရတာ၊ ရုံးစောစောဆင်း၊ ကဲ... ကဲ... သွားတော့”

ဖိုင်လေးပိုက်ပြီးထွက်သွားသော သူ့ဖခင်ကကြည့်နေမိသည်။ သူ့ဖခင်က သူ့အတွက်တော့ တကယ်အားကိုးရသည့်အတွင်း ရေးမှပင်။

ညနေရုံးကစောစောဆင်းပြီး အိမ်ပြန်တော့ ဆီဖိုးနားနားတွင် မီးပွင့်မိပြန်သည်။ ဟိုတယ်ကြီးကိုလှမ်းကြည့်ရင်း မနေ့ကအဖြစ်ကိုသတိရမိတာကြောင့် သူ့ပြုံးမိသည်။ အခုစဉ်းစားမိတော့လည်း တကယ်ရယ်စရာကြီးပင်။ သတို့သမီးကရှေ့ကပြေး၊ သတို့သားက နောက်ကလိုက်နှင့် တကယ်ရယ်စရာပင်။ သူ့အလှည့်ကျရင်ရော...။

ဘယ်နှယ်...။ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ သူ့တွေးနေမိပါလိမ့်။ မင်း

တေဇ ကိုယ့်အတွေးကိုကိုယ်တစ်ရပ်အုပ်လိုက်မိတော့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ မေမေက ထမင်းပွဲနှင့်အသင့်စောင့်နေသည်။ သူက မေမေနားသို့ကပ်ထိုင်လိုက်ရင်း...။

“ဒီနေ့တော့ မေမေထမင်းတွေမစားနိုင်ပြန်ပြီ၊ ည အရေးကြီးတဲ့ Dinner ရှိတယ်လေ”

မေမေက သူ့ခေါင်းကိုခပ်ဖွဖွပုတ်ရင်း...။

“သားကတော့လုပ်ပြီ၊ ဒါနဲ့ မနေ့က သားဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ကုမ္ပဏီတဖုန်းဆက်တာခဏခဏပဲ”

“ကိစ္စရှိလို့ပါမေမေရ၊ ကဲ... သားသွားနားတော့မယ်နော်”

ခေါင်းညိတ်ပြသောမေမေနားမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ငယ်စဉ်က ဆင်းရဲဒုက္ခတွေခံစားရသောမေမေဟာ ယခုမှ ချမ်းသာသူခံစားရခြင်းဖြစ်သည်။ မေမေဟာ ငယ်စဉ်က ဖေဖေအရက်သမား လင်ဆိုးမယားတဖားဖားဘဝနှင့် သူ့ကိုရှာကျွေး၊ ကျောင်းကို ဆယ်တန်းအောင်သည်အထိ ထားနိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မေမေရဲ့ကျွေးကျွေးဖူး၊ မွေးကျေးဇူးတွေဆပ်လို့တောင်မကုန်နိုင်။

သူ့ဘဝမှာ မေမေစိတ်ချမ်းသာမှ သူ့နေသာထိုင်သာရှိသည်။ သူ့ဆယ်တန်းအောင်တော့ ဖေဖေဆုံးသည်။ အဲဒီကစပြီး မင်းတေဇဟာ အမှတ်ကောင်းရပါလျက်နှင့် ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘဲ

စီးပွားရေးလောကထဲသို့ဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အခုတော့ ဒီလိုအခြေအနေရောက်နေပြီမို့ သူ့အရမ်းကျေနပ်ပါသည်။

ရေချိုးပြီး သင့်တင့်လျောက်ပတ်သောအင်္ကျီကိုဝတ်လိုက်ပြီး ကားသော့ကိုင်လျက်ထွက်ခဲ့သည်။

“သား . . ကားကိုဂရုစိုက်မောင်းနှော်”

မေမေ့ကို စိတ်မပူရန်ပြောနှုတ်ဆက်ပြီး သူ့ဇာတို့အိမ်ဘက်သို့မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ခြောက်နာရီထိုးကာနီးပြီမို့ သူ့ဇာပြီးလောက်ပါပြီဟုတွေးမိသည်။ သူ့ဇာတို့တိုက်ရှေ့သို့ရောက်တော့ ကားဟွန်းသံဖေလိုက်သည်။ ခဏနေတော့ သူ့ဇာရောက်လာသည်။

“သူ့ဇာနည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်၊ ဆော့ဖီးနော်ဆရာ”
“ရပါတယ်ကွာ”

သူ့ဇာက ရှေ့ခန်းတံခါးဖွင့်ထိုင်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကအသံတွေ၊ တီးတိုးအသံတွေထွက်လာတာ သူ့ရော၊ သူ့ဇာပါသိကြပါသည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ဒီအသံတွေကို ဥပေက္ခာပြုထားတာကြာခဲ့ပြီ။ သူ့ဇာအမေက ဝရံတာမှလက်ထွက်ပြတာမို့ သူ့ဇာက လက်ပြန်ပြနေသည်။ သူ့ကပြုံး၍ ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

“သူ့ဇာအမေက သူ့ဇာကိုသိပ်ချစ်တာပဲနော်၊ ကိုယ့်မေမေနဲ့ တူတယ်ကွာ”

သူ့ဇာက ဘာမှပြန်မပြော။ ပြုံးရုံသာပြုံးသည်။ သူ့ဇာတွတ်တော့ သူ့ဇာဟာ အရုပ်တလေးတစ်ရုပ်မျှသာ။ သူ့တို့စကားထပ်မပြောမိကြတော့။

သူ့တို့ရောက်သွားတော့ ဧည့်ခံပွဲကအရှိန်ကောင်းနေပြီဖြစ်သည်။ ဧည့်ခံပွဲကိုကျင်းပသောခြံရှင်ကိုဝင်းထွဋ်က သူ့တို့ကိုလာခေါ်သည်။

“လာဗျာ . . ကိုမင်းတေဇ၊ ဘုမေးပဲ . . ကြိုက်ရာသုံးဆောင်”

သူ့က ဘီယာဖန်ခွက်ကိုလှမ်းယူလိုက်တော့ သူ့ဇာက အလိုက်တသိ ပန်းကန်ကိုယူ၍ အမြည်းတွေလိုက်ထည့်နေသည်။ သူကတော့ မျက်စိဝေပြီး အသိရှာလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ့မိတ်ဆွေအများဆုံးရှိသည့်ဝိုင်းသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

“ဟော . . ကိုမင်းတေဇ . . လာဗျာ”

အသိက သူ့ကိုလှမ်းခေါ်သည်။ အမိုးသမီးသုံးလေးယောက်ရှိသည်မို့ သူ့ဇာအတွက်မဆိုးလှ။

“ခင်ဗျားရဲ့စက္ကထရီလေးရော မပါဘူးလား”

သူ့ကိုပြုံးလျက်မေးသည်။ သူ့နှင့် သူ့ဇာဟာ ဒီပွဲတွေတို့အတူတက်နေကြဆိုတော့ မေးတာမဆန်းပါ။

“လာပါလိမ့်မယ်ဗျာ”

မင်းတေဇနှင့် အခြားသူများက စကားထွေရာလေးပါးပြောဆိုမိကြသည်။ နောက် သူ့ဇာရောက်လာသည်။ ဒီတော့ စကြာနောက် ကြရင်း စီးပွားရေးအကြောင်းတွေရောက်ကြသည်။

ထို့နောက် စားကြသောက်ကြသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ခြံရှင်ကိုဝင်းထွဋ်က လူတစ်ယောက်ကို ပခုံးဖက်၍ခေါ်လာသည်။

“စားရတာ အဆင်ပြေကြရဲ့လားဗျာ”

“ပြေတာမှ ဟိုဘက်ကမ်းကိုလွန်ရောကိုဝင်းထွဋ်ရေ”

ကိုဝင်းထွဋ်က ရယ်မောစနောက်ရင်း သူ့နံဘေးမှလူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“အားလုံးကိုမိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း အောင်မြင်ချမ်းသာတဲ့၊ ချမ်းသာကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ရဲ့သားပေါ့၊ နောက်ဆို သူပဲချမ်းသာကုမ္ပဏီကိုဦးစီးတော့မှာ”

မင်းတေဇရင်ထဲတွင် အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံတွေ ဆူညံသွားသည်။ ချမ်းသာကုမ္ပဏီ . . . ဒီနေ့ ဒီကုမ္ပဏီနာမည်ကိုကြားရတာ နှစ်ခါရှိပြီဟု စိတ်မသက်မသာနှင့်တွေးလိုက်မိသည်။ ကိုဝင်းထွဋ်က ဆက်ပြောနေသေးသည်။

“အောင်မြင်ချမ်းသာက အင်္ဂလန်က စီးပွားရေးဆိုင်ရာပါရဂူ

ဘွဲ့ရလာတာလေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်ကမှပြန်လာတာ၊ သူက ဒီမှာ သူတတ်တဲ့ပညာကိုအသုံးပြုပြီး သူတုမ္ပဏီကြီးကို တိုးတက်အောင်လုပ်မလို့တဲ့လေ”

“ဟာ . . ကောင်းတာပေါ့၊ ဝမ်းသာပါတယ်”

တစ်ဝိုင်းလုံးက အပြုံးတွေနှင့် ရွန်းရွန်းဝေလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တော့ မင်းတေဇလည်း ဟန်ဆောင်ပြုံးပြုံး၊ ထိုသူ၏လက်ကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

သူက လိုအပ်သည်ထက်ပို၍ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“သူက ကိုမင်းတေဇတဲ့၊ တေဇကုမ္ပဏီကပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ကျွန်တော်လိုအပ်တာ ညွှန်ပြပေးပါဗျာ၊ ဟိုကဘွဲ့ရလာတယ်ဆိုပေမယ့် ဒီမှာလတ်တွေ့က လိုအပ်တာတွေအများကြီးရှိမှာပါ”

သူသည် လူအပ်တာထက် လူတွေအပေါ်ရိုကျိုးနေသည်ဟု မင်းတေဇထင်မိသည်။ မင်းတေဇအတွက် ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက် တိုးလာပြီဆိုတာ ထိုနေ့က အသေအချာတွေးလိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်ထဲမှာ မွန်းကျပ်စွာခံစားရသည်။

www.burmeseclassic.com

မင်းတေဇက မနေ့ကကိစ္စကိုပဲ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်နေသည်။

“ဆရာကလည်း မနေ့က Dinner မှာ ဖောက်သည်ပြန်ရ
လာပြီလေ”

“တိတ်စမ်း”

သူက ခုံကိုပုတ်ပြီးအော်လိုက်တော့ သူ့ဇာငြိမ်သွားသည်။

“ငါကစုံစမ်းဆိုရင် စုံစမ်းလိုက်ပေါ့၊ ငါ့ကိုလာပြီး ဆင်ခြေ
ဆင်လက်တွေ့လာမပေးနဲ့. . သွားတော့”

သူ့ဇာကို အခန်းထဲမှနှင်ထုတ်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ
လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ပုဂံကိုဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ မင်းတေဇတို့
ကုမ္ပဏီက မြန်မာမူလက်ရာယွန်းထည်တွေကို နိုင်ငံခြားသို့တင်ပို့ပြီး
နိုင်ငံခြားမှကွန်ပျူတာများ နိုင်ငံတွင်းသို့ပြန်လည်တင်သွင်းပြီး
အရောင်းဆိုင်ဖွင့်ထားသောကုမ္ပဏီပင်ဖြစ်သည်။

သူကမှာနေကျ ပုဂံယွန်းထည်ဆိုင်မှပစ္စည်းတွေကို လိုသ
လောက်မှာကြားလိုက်သည်။ လူရင်းတွေမို့. . .

“ပိုက်ဆံကိုတော့ ကျွန်တော်လာမှရှင်းမယ်နော်၊ ဒါဆို
ကျွန်တော်စိတ်ချမယ်နော်၊ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

သူကစိတ်မောလူမောနှင့် ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။ အလုပ်ကိစ္စ
ဆိုတော့ နေရာတိုင်းဦးနှောက်သုံးနေရသည်လေ။ သူ့ဇာတယ်ရောက်

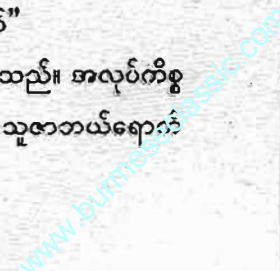
“ကိုယ် အောင်မြင်ချမ်းသာအကြောင်းသိချင်တယ်၊ သူ့ဇာ
စုံစမ်းပေးလို့ရမလား”

နံနက်ခင်း ကုမ္ပဏီသို့ရောက်ရောက်ခြင်း တန်းပြောလိုက်
တာကြောင့် သူ့ဇာကအံ့ဩသွားသည်။

“ဆရာအကွက် အရေးထားရမယ့်လူဖြစ်နေလို့လားဟင်”

သူ့ဇာကမေးခွန်းပြန်ထုတ်တော့ သူခေါင်းညိတ်ပြခြေ. . .

“ဟုတ်တယ်သူ့ဇာ၊ ချမ်းသာကုမ္ပဏီဆိုတာ အရင်က ကိုယ့်
ခေါင်းထဲထည့်စရာမဟုတ်ပေမယ့် အခုခေါင်းထဲထည့်ရတော့မယ်၊
လုပ်ငန်းချင်းကအတူတူပဲ၊ ပြီးတော့ အောင်မြင်ချမ်းသာဆိုတဲ့လူ
ကိုယ့်ဖောက်သည်ကို မနေ့ကပဲခေါ်ချသွားပြီလေ”

သွားပါလိမ့်။ ဒီကောင်မလေးစိတ်ကောက်သွားပြီထင်ပါရဲ့။
 သူ့ ရုံးခန်းထဲမှထွက်ပြီး စားပွဲခုံတွင်စာရင်းလုပ်နေသော
 သူ့အုတ်ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။
 “သူ့ဇာ. . . ညည်းဘာအရေးတကြီးအလုပ်ရှိလဲ”
 “မရှိပါဘူးဆရာ၊ စာရင်းတွေလုပ်နေတာပါ”
 မင်းတေဇက သူ့အုတ်စာရင်းတွေ တစ်ချက်ယူကြည့်ရင်း. . .
 “ဒါဆို ငါနဲ့အပြင်ခဏလိုက်ခဲ့”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 သူကသွားမယ်ဆို သူ့ဇာကအမြဲအသင့်ရှိနေသူဖြစ်ပါသည်။
 သူ့ဒဏ်ကိုလည်း တော်ရုံလူတွေမခံနိုင်။ သူက အလုပ်လုပ်တာတိကျ
 သလို စိတ်မထင်ရင်လည်း မထင်သလိုအော်ငေါက်တတ်သူဖြစ်သည်။
 သူ့ဇာနှင့်သာ ကြာရှည်ခဲ့နေတာ။
 သူက ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်
 သို့မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ သူ့အုတ်ကျွေးမွေးပြီး. . .
 “ညည်း ငါ့ကိုစိတ်မဆိုးနဲ့နော်သူ့ဇာ၊ ငါက. . .”
 “သူ့ဇာစိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ဆရာ့အကြောင်းသိပြီးသားပါ။
 ဆရာ့ကို သူ့ဇာနားလည်တယ်”
 ဟုတ်ပါသည်။ သူ့အပေါ်တွင် သူ့ဇာသနားအလည်ဆုံး

ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူက အလွန်တရာစိတ်တိုစိတ်ဆတ်ပြီး မြန်မြန်ဆန်
 ဆန်ပြီးစေချင်သူမဟုတ်ပါလား။
 သူ့ဇာက သူ့ကိုနားလည်သည်ဆို၍ မင်းတေဇစိတ်ထဲတွင်
 တစ်မျိုးလေးဖြစ်သွားသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က နားလည်
 ပေးရအောင် သူ့သဘောထားတွေသိပ်သေးသိမ်နေပြီလား။ သက်
 ပြင်းတစ်ချက်မှတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။
 ထိုစဉ်မှာပင် သူ့ဖုန်းကမြည်လာတာကြောင့် တိုင်လိုက်
 တော့ ကျော်ဦးဖြစ်နေသည်။
 “မင်းတေဇ. . . ငါပါတွ. . . ကျော်ဦး၊ ဒီမှာ မင်းဟာမလေးက
 ကရိုက်ကောင်လုပ်နေလို့ကွ၊ လာပါဦးကွ၊ ငါလည်းဘာမှမလုပ်တတ်
 ဘူးကွ”
 ကျော်ဦးစကားကြောင့် သူ့စိတ်ရှုပ်သွားပြန်သည်။ ဘာလုပ်
 ရမလဲမင်းတေဇ၊ ခေါင်းအေးအေးထားစဉ်းစားစမ်း။
 “အေးကွာ. . . ငါ ညနေကုမ္ပဏီအလုပ်အားရင် လာခဲ့မယ်၊
 ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲကွာ”
 “မသိပါဘူးကွာ၊ သူ့အိမ်က အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်လို့ဆိုလား
 ပဲ၊ တစ်ချိန်လုံးငိုနေတယ်၊ ဘယ်လိုမှလည်းချော့လို့မရဘူး”
 “အေးပါ. . . ငါလာခဲ့မယ်. . . ဒါပဲ”

အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်မှာပေါ့။ မဝ်လာဆောင်နေတုန်း ထွက်ပြေးခဲ့တာကိုးဟု ဒေါသဖြစ်စွာတွေးမိသည်။ အခုတော့ သပွတ်ထုပ်ငါ့ဆီလာပတ်နေပြီ။

မင်းတေဇက ကောင်မလေးရဲ့သနားကမားမျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ပြီး စိတ်လျှော့ချလိုက်သည်။ မထူးပါဘူး။ ကူညီမိမှတော့ အစအဆုံးကူညီရမှာပေါ့။ သူကကံဆိုးလို့ သူမနှင့်တွေ့တာ။ ပြီးတော့ ကြားထဲက အချောင်ကျော်ဦးတို့လင်မယားပါ စိတ်ညစ်နေရပြီဟု တွေးလိုက်မိသည်။

ကုမ္ပဏီရုံးခန်းပြန်ရောက်တော့. . .

“သူဇာရေ. . ကိုယ့်ကို ဒီနေ့သတင်းစာလေး ခဏလောက်”
“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

သူဇာက သတင်းစာယူလာသည်။ နေ့စမ်းပါဦး။ ဟိုကောင်မလေးနာမည်က ဘယ်သူပါလိမ့်။ ‘ဟေသာ’ဆိုလားပဲ။

သူသတင်းစာမှာရှာကြည့်တော့မတွေ့ချေ။ ဒီနားလေးက ‘ဟေသာမြင့်မြတ်’တဲ့။ ဒါပဲဖြစ်မှာ။ နာမည်ကတော့ အမိုက်စားလေးပဲ။ မင်းတေဇ ကြော်ငြာကိုသေချာဖတ်ပြီး မိဘများနာမည်ကို မှတ်ထားလိုက်သည်။

“သူဇာရေ. . လက်မှတ်ထိုးစရာရှိသေးလား။ ကိုယ် ဒီနေ့ သွားစရာရှိလို့၊ ရုံးစောစောဆင်းမလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ လက်မှတ်ထိုးစရာတွေ သူဇာယူလာပါမယ်”

သူ့ရုံးခန်းထဲ ဝင်ချည်ထွက်ချည်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသောသူဇာကို သူနည်းနည်းတော့ ဓားနာသွားသည်။ သူဇာယူလာသော လက်မှတ်ထိုးစရာရှိသည်များ ထိုးပေးပြီးနောက်. . .

“သူဇာလည်း ကိုယ့်အခန်းထဲဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်ပါတယ်ကွာ။ သူ့ဇာစားပွဲကို ကိုယ့်အခန်းထဲရွှေ့ထားလိုက်”

“ရှင်. . .”

သူ့ဇာမျက်နှာလေးက ပန်းသီးလေးတစ်လုံးလို ဖြန်းခနဲနီမြန်းသွားပြီး ခေါင်းလေးငုံ့သွားသည်။ ဟာ. . သွားပြီ။ သူက ရိုးရိုးတန်းတန်းပြောလိုက်တာကို ကောင်မလေးက တစ်မျိုးထင်သွားပုံရသည်။

“ကိုယ်က ရိုးရိုးသားသားပြောတာနော်၊ မင်းပင်ပန်းမှာစိုးလို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ. . ကိုယ်သွားပြီ”

သူလည်း စကားကိုမဆင်မခြင်ပြောမိပြီးမှ သူ့ဇာကိုဓားဖာ

မျက်နှာပူစွာနှင့် ရုံးခန်းထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။

မင်းတေဇ ကားကိုမှော်ဘီတိုက်ကြီးဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ ကားကန်ဆက်ကိုမတိုးမကျယ်နှင့်ဖွင့်လိုက်စဉ်မှာပင် နောက်မှာ ကားတစ်စီးကပ်ပါလာတာကိုတွေ့ရသည်။ သူက နောက်ကားကို တော်တတ်စေရန် အရှိန်လျှော့ပေးလိုက်တော့ နောက်ကားကတော်မတက်ဘဲ သူ့လိုပင်အရှိန်လိုက်လျှော့သည်။ သူက ကားကို အမြန်နှုန်းပြန်မောင်းတော့ နောက်ကားကပါလိုက်မောင်းသည်။

မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒီကားတော့ ငါ့နောက်ကိုလိုက်လာတာပဲဖြစ်ရမယ်။

မင်းတေဇက သူ့ရဲ့ SURF ကားကြီးကို ကန့်လန့်ဖြတ်ပိတ်ရပ်ပြီး ကားပေါ်တဆင်းလိုက်သည်။ နောက်မှ ကားလည်းရပ်သွားသည်။

မင်းတေဇက ထိုကားဆီသို့ အေးဆေးစွာလျှောက်သွားလိုက်သည်။ ထိုကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက်ဆင်းလာသည်။

“ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး။ ကျုပ်ကားနောက်ကို ဘာလို့နောက်ယောင်ခံလိုက်လာတာလဲ”

မင်းတေဇက မျက်နှာမကြည့်ဘဲပြောလိုက်မိသည်။

“ဟာ... ခင်ဗျား ကိုမင်းတေဇမဟုတ်လား”

သူ့ကိုနှုတ်ဆက်လိုက်သံကြောင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုအောင်မြင်ချမ်းသာ”

မင်းတေဇ၏မန်ပိုရီက ဖျတ်ခနဲမှတ်မိသွားသည်။

“ဟာ... ပြန်တွေ့ရတာဝမ်းသာတယ်ဗျာ”

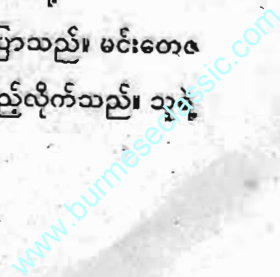
အောင်မြင်ချမ်းသာက သူ့လက်ကိုဆွဲယူနှုတ်ဆက်လေသည်။ မင်းတေဇရင်ထဲမှာတော့ အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံတွေ ဆူညံနေပြီဖြစ်သည်။ သူ ငါ့နောက်ကို ဘာကြောင့်နောက်ယောင်ခံလိုက်ရတာလဲ။

“ကဲဗျာ... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်တွေ့တုန်းလေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖြစ်ဖြစ်ထိုင်ကြတာပေါ့”

မင်းတေဇကအဆိုပြုပြီး သူပင်ဦးဆောင်ကာ ကားကိုရှေ့မှမောင်းပြီး နီးစပ်ရာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ခေါ်ခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားကားမှန်းမသိလို့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကားထင်ပြီး လိုက်လာမိတာကိုမင်းတေဇရဲ့”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာထိုင်ထိုင်ခြင်းပြောသည်။ မင်းတေဇက သိပ်မယုံပေမယ့် ထိုသူ့ကိုအကဲဖမ်းသလိုကြည့်လိုက်သည်။ သူ့နဲ့

ရုပ်က အကဲဖမ်းရန်ခက်ခဲလှသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် အတန်ကြာအောင်ငြိမ်သက်သွားသည်။

“ကိုအောင်မြင်ချမ်းသာက...”

“ခေါ်ရတာရှည်ပါတယ်၊ အောင်မြင်လို့ပဲခေါ်ပါ။ ရပါတယ်” အောင်မြင်ချမ်းသာက ဝင်ပြင်ပေးလိုက်သည်။

“ကိုအောင်မြင်က ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေလုပ်နေပြီလား”

“အခုမှလေ့လာဆဲပါဗျာ၊ ကိုမင်းတေဇတို့ လိုအပ်တာရှိရင် လည်း သင်ပြပေးပါဦး”

“အိုးဟိုး... ဘယ်နှယ် ပြောင်းပြန်တွေပြောနေရတာလဲခိုင်ငံ ခြားပြန်ကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ကိုသာသင်ပေးရမှာ”

မင်းတေဇက ခနဲ့တဲ့တဲ့ပြောလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်စကားစပ်မိစပ်ရာ အနည်းငယ်ပြောဆိုကြပြီး လမ်းခွဲကြ

သည်။

“ကိုအောင်မြင်... ကျွန်တော့်နောက်ကို ထပ်လိုက်ဦးမယ်ဆို ရင် ပင်ပန်းပြီး ဆီကုန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကားနဲ့သာလိုက်ခဲ့ပါ

တော့”

သွားခါနီး သူကကလိလိုက်တော့...

“အေးဗျာ... ဆော့ဖို့... ကျွန်တော်လည်းပြန်တော့မှာပါ”

မင်းတေဇက အောင်မြင်ချမ်းသာကားမောင်းထွက်သွားတာ ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် မျက်စိအောက်မှဖျောက်သွားသည်အထိ ကြည့်နေလိုက်သည်။ ပြီးမှ သူ့ကားပေါ်တက်ခဲ့သည်။

“အောင်မြင်ချမ်းသာ... မင်းနဲ့ငါ တစ်နေ့တော့တွေ့ကြည့် မှာပေါ့”

အံ့ကိုတင်းတင်းစေ့ထားလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

သူ့ကိုမြင်တော့ အားပါးတရပြုံးပြသည်။ ကောင်မလေးပုံစံ
က စတွေ့တုန်းကနှင့်တခြားစီ၊ တစ်ပတ်နှမ်းအင်္ကျီလုံချည်လေးတွေ
နှင့် ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်။ ဒီပုံကိုမြင်တော့ မင်းတေဇစိတ်မကောင်း။

“ကျော်ဦးတို့ဇရာ. .”

“အပြင်သွားကြတယ်”

“ဒါဆို အိမ်တံခါးသော့ခတ်ကွာ၊ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

“ရှင်. .”

သူ့ကို မျက်လုံးပြုပြုဝိုင်းဝိုင်းလေးနှင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။

“မင်း နားကောင်းပါတယ်နော်”

“ဟုတ်. . ဟုတ်၊ ခဏအဝတ်လဲ”

“လဲမနေနဲ့၊ ဒီတိုင်းလိုက်ခဲ့”

ကောင်မလေးက ပျာယာခတ်သွားပြီး လက်ထဲက သပြေ
ပန်းတွေကို အိမ်ထဲပြေးထည့်၊ အိမ်သော့ခတ်ပြီး သူ့ကားပေါ်တက်
ရန် မဝံ့မရဲဖြစ်နေပြန်သည်။

“ဟေ့. . ရှေ့ခန်းကပဲတက်လေ၊ ဟိုရက်တုန်းကတောင် မီး

ဖွင့်ကြီးမှာ မကြောက်မရွံ့တက်လာပြီးတော့”

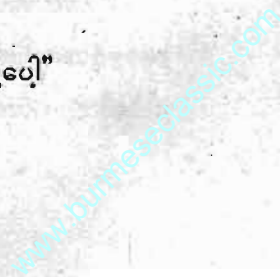
“အို. . အဲဒီတုန်းက ကိုယ့်ဇောနဲ့ကိုယ်မို့ပေါ့”

“အခုလည်း စဦးစားမနေနဲ့တော့”

သပြေခင်းထဲတွင် စိတ်အေးလက်အေး သပြေပန်းခူးနေ
သောကောင်မလေးကိုလှမ်းမြင်ရ၍ မင်းတေဇကားဟွန်းမတီးသေး
ဘဲ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူမကတော့ အေးအေးဆေးဆေးသိချင်း
ပင်ဆိုသည်၊ နေသည်ထင်သည်။ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးဝိုင်းဝိုင်းလေးက တစ်
လှုပ်လှုပ်။

ဒီတောင်မလေးကြည့်ရတာ အသက်နှစ်ဆယ်ပင်ပြည့်ပါဦး
မလား။ ကောင်မလေးက ကတ်ငြှေကိုကိုင်လျက် တွေဝေဝေးမော
သွားသည်။ ဘာတွေများတွေဝေစရာရှိနေလဲ မိန်းကလေးရယ်။

မင်းတေဇ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုနှိုက်၍ ကားဟွန်းသံပေး
လိုက်သည်။ တောင်မလေးလက်ထဲကကတ်ကြေး လန့်၍လွတ်ကျ
သွားသည်။ ပြီးနောက် ခြံဝသို့အပြေးလာ၍ တံခါးဖွင့်သည်။

သူက ကောင်မလေးကားပေါ်ရောက်တာနှင့် မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

“မင်း ဒီအိမ်မှာနေရတာအဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဒီလိုပါပဲ”

မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ပြောလိုက်သောကောင်မလေးကို သူ့သနားသွားမိသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ခါတည်းအိမ်ခေါ်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လမ်းတွင်တစ်ဘက်မှကျော်ဦးတို့လင်မယားလမ်းလျှောက်လာတာကိုမြင်၍ ကားရပ်လိုက်သည်။

“ကျော်ဦး.. ငါ့သူ့ကိုပြန်ခေါ်သွားတော့မယ်ကွာ”

သူက အိတ်ထဲမှပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“အစစအရာရာအတွက် ကျေးဇူးပဲသူငယ်ချင်းရာ”

“ဟား.. ဒါတွေမလိုပါဘူး”

ကျော်ဦးကငြင်းပေမယ့် သူက အတင်းထိုးထည့်ကာ ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ သူကကားမောင်းရင်းနှင့် အပြင်ဘက်ကိုမော့နေသောကောင်မလေးကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

ကောင်မလေးရဲ့မျက်နှာက ချစ်စရာလုံးလုံးလေးပါ။ အင်း..

မေမေ့အဆင်ပြေပါ့မလား။ ဒီတော့မှ မေမေ့ကို ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုတာ မင်းတေဇအကြံထုတ်လိုက်သည်။

စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရောက်တော့ သူ့ကားကိုထိုးရပ်လိုက်ပြီး ကောင်မလေးကတားပေါ်ထိုင်ဆဲမို့..

“ကဲ.. ဆင်းဦးအမိ”

“ဟို.. ဟို.. ကျွန်မကိုတစ်ယောက်ယောက်မြင်တွေ့သွားရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မကို လူတွေက တစ်မျိုးထင်သွားမှာပေါ့”

“အဲလိုထင်မှာစိုးရင် ဘာလို့ငါ့ကားပေါ်အတင်းတက်လာတာလဲ”

“ရှင်ကလည်း ဒီအကြောင်းပဲပြန်မစေပါနဲ့တော့၊ ရှင်ဆင်းဆိုလည်းဆင်းပါ့မယ်”

ကောင်မလေးက အမှန်တကယ်ပင်စိုးရိမ်နေသည့်ပုံစံလေး။

“ဒီမှာမချော့၊ မင်းအိမ်ကလည်း မင်းကိုအမွေဖြစ်လိုက်ပြီ၊ ပြန်ခေါ်မှာမဟုတ်ဘူး.. စိတ်ချ၊ ပြီးတော့ အခုလောလောဆယ် မင်းက ငါ့ရဲ့အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ၊ ငါ့ခွင့်မပြုဘဲ မင်းကို ဘယ်သူမှခေါ်သွားလို့မရစေရဘူး”

မင်းတေဇက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်တော့ ကောင်မလေးမျက်နှာကမဲ့ကျသွားသည်။

“အဲလိုဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ရှင်”

“ကဲ.. ကဲ.. ကြိုက်တာမှာစား”

သူကပင် ကောင်မလေးကိုဦးဆောင်၍ မှာပေးလိုက်သည်။ ကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာဖူးဖူးလုံးလုံးလေးက အဘယ်ကြောင့်မဲ့တဲ့တဲ့ ဖြစ်နေရပါသနည်း။ မင်းတေဇမနေနိုင်တော့။

“မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကောင်မလေးက ချက်ချင်းမဖြေသေး။ သူကထပ်မေးလိုက် တော့မှပင် . . .

“ရှင် ကျွန်မကို အိမ်ပြန်မပို့ပါဘူးနော်၊ ပြန်ပို့ရင် ဖေဖေက သတ်မှာရှင်”

“မပို့ပါဘူးကွာ၊ ပို့ဖို့နေနေသာသာ မင်းအိမ်ဘယ်မှာရှိတယ် ဆိုတာတောင်မသိဘူးဗျ၊ မင်းနာမည် ဟေသာမြင့်မြတ်ဆိုတာတောင် သတင်းစာထဲပါလာမှသိတယ်”

ကောင်မလေးက သူ့ကိုယုံသေးပုံမပေါ်ချေ။ သူ့ကိုမယုံ သင်္ကာနှင့် . . .

“ဒါဆို အခုဘယ်ကိုခေါ်သွားမလို့လဲ”

“ကိုယ့်အိမ်ကို”

“ရှင်အိမ်ကို . . . ဟုတ်လား”

ကောင်မလေးကအံ့ဩသွားပုံနှင့် မျက်လုံးလေးပြူးပြီးမေး သည်။ မင်းတေဇကတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ဒီကောင်မလေး

ကြောက်လန့်နေသည့်ပုံလေးကိုပင် သဘောကျနေမိသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ မေမေ့ကိုကူဖော်လောင် ဖက်ရအောင်လို့ခေါ်သွားမလို့၊ မင်းကိုကြည့်ရတာ ဟိုအိမ်မှာအဆင် ပြေပုံမပေါ်ဘူးလေ”

မင်းတေဇက စေတနာအမှန်နှင့်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်မလေးက သူ့စေတနာကိုနားလည်ပုံမပေါ်ချေ။ သူ့ကိုလှစ်တန် ကန်နှင့်ကြည့်ပြီး . . .

“ဪ . . . ရှင်က ကျွန်မကို ရှင်အိမ်မှာအိမ်ဖော်လုပ်ခိုင်းဖို့ ခေါ်သွားမှာပေါ့လေ . . . ဟုတ်လား”

“ခက်တာပဲ၊ မင်းကွာ . . .”

စားစရာတွေရောက်လာ၍ စကားဆက်မပြောတော့ဘဲ ဖြတ်လိုက်သည်။

“ကဲ . . . ကဲ . . . စားစရာရှိတာစားအမိ၊ ပြီးရင် ကျုပ်အိမ်တို ခင်ဗျားလိုက်ချင်လိုက် မလိုက်ချင်နေ၊ လိုက်ရင် ကျုပ်အမေနဲ့အဆင် ပြေအောင်ပေါင်းရမယ်၊ မလိုက်ဘူးဆိုရင် မင်းနဲ့ကျုပ် ဒီနေရာက လမ်းခွဲကြမယ်”

မင်းတေဇက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင်ပြောလိုက်သည်။ စိတော့ လည်း မချောလေးက မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သူလည်းမတတ်နိုင်။

တတ်နိုင်သလောက်ကူညီပြီးပြီဖြစ်သည်။

“ရှင်. . ရှင်က ကျွန်မကိုလမ်းပေါ်မှာပစ်ထားခဲ့တော့မယ်ပေါ့လေ”

ကောင်မလေးက မျက်ရည်တွေဝေသီနေသောမျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေနှင့် သူ့ကိုကြည့်ပြီးပြောတော့ သူမခံနိုင်ပါ။

“ဟောဗျာ. . အမိပဲ. . ”

“ကဲပါလေ. . ရှင်ဘာမှမပြောပါနဲ့တော့၊ ကျွန်မမှာ တခြားသွားစရာမှမရှိတာ၊ ရှင်အိမ်ကိုပဲလိုက်ရမှာပါ၊ ရှင်ကြိုက်တာခိုင်းပါ၊ ကျွန်မအကျင့်စာရိတ္တကိုမထိခိုက်ရင်ပြီးရော”

တောင်မလေးကလည်း သူ့ကိုစကားအပြတ်ပင်ပြန်ပြောသည်။ နောက်ဆုံးတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသူမှာ သူပင်ဖြစ်သည်။ စားသောက်ပြီးစီး၍ သူ့အိမ်ကို ကားမောင်းလာတဲ့အထိ မရွေ့ချောက ဘာမှတို့မပြောတော့၊ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

သူလည်း အတွေးကမ္ဘာထဲမှာ ချာချာလည်နေသည်။ မေမေနဲ့ အဆင်ပြေမှပြေပါ့မလား။ ဘာမှအကျိုးအကြောင်းလည်း ကြိုမပြောဘဲနှင့် အခုလိုခေါ်လာတယ်ဆိုတော့ မေမေကကျေနပ်ပါ့မလား။ အတွေးကြောင့် သူနည်းနည်းစိတ်မောသွားသည်။ ဒါပေမယ့် မေမေက သူ့ကိုချစ်တာပဲလေ။ သူ့စီစဉ်တာဆိုလက်ခံမှာပေါ့။ သူ့နှင့်

မေမေနေစဉ်ကာလအတွင်းလည်း သူ့စီစဉ်သမျှ မေမေလက်ခံခဲ့တာပင်။

“မေမေ. . ”

အိမ်ထဲရောက်တော့ မေမေကဆွယ်တာထိုးနေသည်။ တောင်မလေးက သူ့နောက်မှာ မဝံ့မရဲနှင့်ရပ်နေသည်။

“လာလေသားရဲ့၊ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

“ဟို. . မေမေ့တို့ သားပြောစရာရှိလို့ပါ”

မေမေက သူ့နောက်မှကောင်မလေးကိုကျော်မြင်သွားပြီး မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားသည်။ သူ့နှင့်တစ်မျိုးထင်သွားပြီလားမသိ။ အမြန်ဖြေရှင်းမှဖြစ်တော့မည်။

“ဒီလိုပါမေမေ၊ ဒါ သားသူငယ်ချင်းရဲ့ညီမလေးပါ၊ နယ်ကလာတာ၊ အဲဒါ နေစရာအခက်အခဲဖြစ်နေလို့၊ မေမေ့ကိုလည်း အဖော်ရအောင်၊ သူ့အခက်အခဲလည်းအဆင်ပြေသွားအောင် အဲဒါခေါ်လာခဲ့တာ”

မင်းတေဇက မုသားမပါ လင်္ကာမချောဟဲ့သောစကားနှင့် အညီ ပြောလိုက်သည်။ မေမေက ကောင်မလေးကိုတစ်ချက်ကြည့်၍. . .

“မေမေကတော့ အဖော်မလိုဘူးသားရဲ့”

“ဗျာ. .”

မင်းတေမောက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မေမေ သူ့လုပ်ရပ်တို့ငြင်းပယ်တော့မည်ထင်ပါရဲ့။

“ဟို့. . မေမေ. .”

သူ့ကိုအားကိုးတကြီးကြည့်နေသောမုက်ဝန်းလေးများကို သနား၍ မေမေဆီမှာအယူခံဝင်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ မေမေက သူ့ကိုစကားဆက်မပြောခွင့်မပေး။ လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ငါ့သားကခေါ်ထားစေချင်တယ်ဆိုရင်တော့ မေမေကခေါ်ထားမှာပါ။ မေမေစကားကိုတော့ သူ့နားထောင်ရလိမ့် မယ်”

မေမေက ဟေသာ့ကိုလက်ညှိုးထိုး၍ပြောသည်။ သူက ဟေသာ့ဘက်သို့လှည့်၍. . .

“ကြားတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ယခုတော့လည်း မျက်လွှာလေးချ၍ငြိမ်သက်နေသောဟေ သာမြင့်မြတ်ကို သူ့သနားနေမိသည်။ မေမေက စကားဆက်ပြော သည်။

“တစ်ခုမေမေထပ်ပြောမယ်သား။ အရင်က မေမေရယ်။

သားရယ်နှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အိမ်မှာ အခုတစ်ယောက်ထပ်တိုး လာပြီဆိုတော့ မေမေတို့သားအမိကြားမှာ အနှုပ်အရှင်းဖြစ်မှာ၊ စိတ် ဝမ်းကွဲမှာကိုတော့မလိုလားဘူး။ ဒါကြောင့် အခုကတည်းက မေမေတို့ သားအမိ စိတ်ဝမ်းမကွဲစေရဘူးလို့ နှစ်ယောက်လုံးကတိပေးရမယ်”

မေမေက စကားအရှည်ကြီးတစ်ခါမှမပြောဖူးဘဲ ယခုမှ အရှည်ကြီးပြောတာကြောင့် သူ့စာ့ဩမိသည်။ သို့ပေမယ့် မေမေ တောင်းသည့်ကတိကိုတော့ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ကတိပေးပါတယ်မေမေ”

မေမေက ဟေသာ့ဘက်သို့လှည့်၍. . .

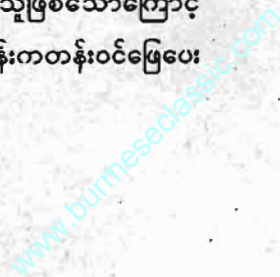
“ဟို့ကောင်မလေးရော. .”

“ဟုတ်ကဲ့. . ပေးပါတယ်အန်တီ၊ ဟေသာ့ကို လိုအပ်တာရှိ ရင်ဆုံးမပါ”

ဒီလိုကျတော့ဟုတ်သားပဲဟု မင်းတေတွေ့လိုက်မိသည်။

“ကဲ. . ကဲ. . ငါပဲ ညည်းနေဖို့အခန်းလိုက်ပြမယ်၊ ဒါနဲ့ ညည်းအဝတ်အစားတွေရော”

မေမေက အင်မတန်မှစေ့စပ်သေချာသူဖြစ်သောကြောင့် ချက်ချင်းတန်းပြီး လိုတာသိတာကြောင့် သူ့ကမန်းကတန်းဝင်ဖြေပေး လိုက်မိသည်။

သိကြွယ်စင်

“သူ့အစ်ကိုအိမ်မှာထားခဲ့တယ်၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာရင် သူ့အစ်ကိုလာပို့ပေးပါလိမ့်မယ်မေမေ”

“ဪ... ငါတို့က အဝတ်အစားလည်းဆင်ရဦးမှာပေါ့. . ဟုတ်လား၊ ဟင်း. . ဟင်း. . မင်းတေဇ. . မင်းတေဇ”

မေမေ့ရယ်သံကြောင့် သူ့ကျောက်စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မေမေ ဒါမျိုးသူ့ကိုတစ်ခါမှ မခနဲဖူးချေ၊ မင်းတေဇစိတ်မောစွာခံစားလိုက်ရသည်။

မြေပစ်လက်ပစ်ဆိုဖာပေါ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဘုရားမလို့ အားလုံးအဆင်ပြေပါစေဗျာ။

တောင်မလေးရေ. . မင်းကြောင့် ငါစိတ်ရောလူရောပူနေရပြီဗွဲ့။

သူ့ဇာက နုံးခန်းတံခါးခေါက်ပြီး အလောတကြီးဝင်လာတာကြောင့် မင်းတေဇမျက်စိမှိတ်ပြီးနားနေရာမှ ဖျတ်ခနဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲသူဇာ”

သူ့ဇာပုံစံက ရေကြီးသုတ်ပျာနိုင်နေသည်။

“ဟို. . ဒီလိုပါဆရာ၊ ကျွန်မတို့တုမ္မဏီကရှယ်ယာတွေက အခုရက်ပိုင်းအတွင်းဈေးကျလာလို့ ရှယ်ယာတွေရောင်းချင်နေကြတယ်လို့ သတင်းကြားတယ်ဆရာ”

“ဘာ. . ”

အိပ်ချင်နေတာလေးတောင်ပျောက်သွားပြီး မင်းတေဇ ဖျတ်လုံးတွေကျယ်သွားသည်။

“ဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်မလည်းစုံစမ်းနေတုန်းပဲ၊ ညနေကျရင် ရှယ်ယာဟိုဒါ အစည်းအဝေးမှာ ဆရာကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားဖို့ အခုလာပြောတာပါ။ ပြီးတော့ ရှယ်ယာရှင်တွေကိုထိန်းဖို့ ဆရာစီစဉ်ဖို့ပါ”

“ကောင်းပြီ. . ကောင်းပြီ၊ ငါ့ကို ကုမ္ပဏီတိုးတက်မှုမှတ်တမ်း အမြတ်ရာခိုင်နှုန်းတွေယူခွဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ပြန်ထွက်သွားသည်နှင့် မင်းတေထိုင်ရာမှထလမ်း လျှောက်လိုက်သည်။ အခုတလော သူ့ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်ကများ တိုက်ခိုက်နေတာလား။ သူ့ကိုကျရှုံး အောင်တိုက်ခိုက်နေတာလားဟူသော သံသယခေါင်းလောင်းသံတွေ သူ့ဦးနှောက်ထဲဝင်လာပြီဖြစ်သည်။

ခဏကြာတော့ သူ့ဖခင်ကဲ့သို့ကိုင်ပြီး ပြန်ဝင်လာသည်။ သူ့အရာ၊ သူ့ရော တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်စကားမပြောနိုင်ကြ ချေ။ ညနေ ရှယ်ယာဟိုဒါအစည်းအဝေးမှာ ဘယ်လိုတင်ပြကြမည် ဆိုတာကိုသာ အသည်းအသန်လုပ်နေကြသည်။

ထမင်းစားတော့လည်း. . .

“ဆရာအပြင်ထွက်မစားနဲ့တော့၊ သူ့ဇာထမင်းပွဲဖွင့်စား လိုက်တော့၊ အချိန်မရှိဘူး”

သူ့ဇာက နာရီကြည့်ရင်း သူ့မထမင်းပွဲလေး သူ့ရှေ့ချပေး ကာပြောသည်။

“လာ. . သူ့ဇာ၊ မင်းပါဝင်စားလေ၊ အတူတူစားကြတာပေါ့”

“နေပါစေဆရာ”

သူ့ဇာငြင်းဆန်နေမှာကိုသိ၍ သူ့ဇာလက်ကိုဆွဲပြီး သူ့နံဘေး ရှိထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“အဲဒီအလုပ်တွေနောက်ထား၊ ထမင်းစားကြမယ်၊ အစည်း အဝေးပြီးမှ ညည်းကို ဒင်နာလိုက်ကျွေးမယ်ကွာ”

သူ့ဇာက ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့၍ ငြိမ်သက်နေသည်။ သူ ကသာ ထမင်းပွဲဆွဲဖွင့်၍ သူ့ဇာထမင်းဟင်းတွေစားနေလိုက်သည်။ သူ့ဇာကစားပေမယ့် တစ်လုတ်၊ နှစ်လုတ်မျှသာ။

“သူ့ဇာက ဟင်းချက်တော်သားပဲ”

သူ့က အမှန်တကယ်စားကောင်းနေတာမို့ ချီးကျူးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခဏလေးနှင့် ထမင်းချိုင့်ပြောင်သွားသည်။

“ဆရာ. . နေ. . နေ၊ သူ့ဇာသိမ်းပါ့မယ်”

ပြီးတော့လည်း ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် အလုပ်ဆက်လုပ် ကြပြန်သည်။ လေးနာရီထိုးတော့ ရှယ်ယာဟိုဒါအစည်းအဝေးစလေ ပြီ။

မင်းတေဇ ရင်တွေတဒိတ်ဖိတ်ခုန်နေပြီ။ သူ့ရှင်းပြမယ့်အစီအစဉ်တွေကို လက်ခံကြပါမလား။

သူ့ဇာက သူ့မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကတိုသိသည်။ အစည်းအဝေးခန်းထဲဝင်ကာနီး သူ့နားကပ်ကာ...။

“ဆရာ... အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့”

ဟု အားပေးသည်။ သူကခေါင်းညိတ်လျက် အစည်းအဝေးခန်းထဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ဝင်လာခဲ့တော့သည်။

အစည်းအဝေးသည်ကြာရှည်စွာ၊ ရှယ်ယာဟိုဒါတွေ အစည်းအဝေးခန်းထဲမှထွက်သွားတော့ သူ့မောဟိုက်စွာကျန်ခဲ့သည်။ အပြင်မှာစောင့်နေသောသူ့ဇာကဝင်လာပြီး...။

“ဆရာ... အခြေအနေဘယ်လို...”

“ဟဲ့... လာတွာ... တစ်ဆိုင် ဆိုင်ကို သွားရအောင်၊ ရုံးတံခါး တွေပိတ်ဖို့မှာနဲ့”

“ဟုတ်နဲ့”

သူ့ဇာက အားလုံးစီစဉ်ပေးပြီးမှ သူ့ကိုလာခေါ်သည်။

“ဆရာ... အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ။ ဆရာယူသွားမယ့်ဟာတွေ၊ လိုအပ်မယ်ထင်တာတွေပါထည့်ပြီးပါပြီဆရာ၊ ကားမောင်းနိုင်ရဲ့လား”

သူ့မောလျနေတာကိုကြည့်ပြီး သူ့ဇာကမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မင်းတေဇခေါင်းညိတ်ပြတော့ သူ့ဇာက ကားသော့တိုကမ်းပေးလိုက်သည်။

မင်းတေဇက စားသောက်ဆိုင်ရောက်တော့လည်း ဘာမှမပြောမိ။ အစားတွေတိုနင်းကန်စားပြီး...။

“သူ့ဇာ... ကိုယ့်ကိုဘိယာသောက်ခွင့်ပြုမလား”

သူ့ဇာဆီကခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

“ရပါတယ်ဆရာ၊ အလွန်အကျွံတော့မဖြစ်စေနဲ့ပေါ့”

သူ့ဇာကလည်း နားလည်စွာခွင့်ပြုသည်။ ဘိယာတစ်လုံးလောက်သောက်လိုက်မှ သူ့ရင်ထဲကစကားတွေအန်ကျလာသည်။

“တိုယ့်ကိုမနာလိုတဲ့သူရှိတယ်သူ့ဇာ၊ ကိုယ့်ကိုပြိုင်နေတဲ့ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်ရှိပြီ။ သူက ကိုယ့်ကိုအလဲထိုးချင်နေတာ၊ ကိုယ်ရိပ်မိတယ်၊ သူ့ဘယ်သူလဲဆိုတာ အမြန်စုံစမ်းပေးပါသူ့ဇာ၊ ကိုယ်က အလင်းထဲကနေပြီး သူကအမှောင်ထဲကနေချောင်းလုပ်ကြံနေတယ်၊ ကိုယ်မခံနိုင်ဘူးကွ”

မင်းတေဇ အမှန်တကယ်စိတ်တိုနေမိသည်။ သူ့ဇာက မင်းတေဇကိုကြည့်ရင်း...။

“အခု ဘာတွေဖြစ်ကုန်လို့လဲဆရာ”

“ဖြစ်တာတော့မဖြစ်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်အားလုံးကို အမြှုပ်ထွက်အောင်ရှင်းပြလိုက်ရတယ်လေ၊ ----နဲ့ ပါတစ်တစ်ချက်က ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်ပေါ်မှာ သူတို့သံသယဝင်ကြတော့မယ်၊ ကိုယ်လုပ်တာအဆင်ပြေပါ့မလားဆိုပြီးတော့ပေါ့”

မင်းတေဇက အပြောသမားဖြစ်ပြီး သူ့ဇာက နားထောင်သူသက်သက်ပါ။

“ကောင်းပါတယ်၊ ကိုယ်ကလည်း ဒီလိုစိန်ခေါ်မှုကိုမှကြိုက်တာကွ၊ ကိုယ်ဘာကောင်လဲဆိုတာ ဒီကောင်သိအောင်ပြရမယ်၊ သူ့ဇာ . . ကိုယ့်ကိုတစ်ပတ်အတွင်း ကိုယ့်ကိုပြိုင်နေတဲ့ကောင်ကိုရှာပေးစမ်းကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

သူထိုနေ့က ဘီယာသုံးလုံးလောက်ကုန်အောင်သောက်လိုက်သည်။ သူ့ဇာကတော့ သူ့ပြောသမျှ ဟုတ်ကဲ့ချည်းသာ။ ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူလုံးဝမခံချင်ပါ။ သူ့ကိုလာပြိုင်သောထိုပြိုင်ဘက်ကို အပြီးအပြတ်နှိပ်ကွပ်ချင်သည်။

သူဘာလုပ်ရမလဲ။ အရင်ဆုံးပြိုင်ဘက်တယ်သူလဲဆိုတာ သူသိမှဖြစ်တော့မည်။

သူ့ညကသောက်လာတာကြောင့် မေမေက နံနက်တော်ဖီသောက်တော့မေးသည်။

“သားမှာ ဘာစိတ်ညစ်စရာရှိလို့လဲ”

“ဟို . . မရှိပါဘူးမေမေ”

မေမေက သူ့ကိုအကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး . . .

“သားမှာစိတ်ညစ်စရာရှိရင် မေမေ့ကိုပြောနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းတေဇကပြောလည်းပြော၊ မီးဖိုခန်းထဲသို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

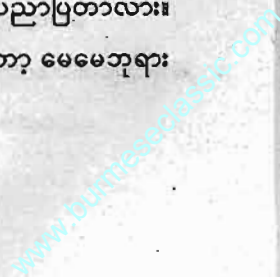
“မေမေ . . ဟေသ့ကိုရော ကော်ဖီသောက်မခေါ်ဘူးလား”

သူမနေနိုင်သည့်အဆုံး၌ မေးလိုက်သည်။ မေမေက ဘာမှ မဖြစ်သည့်ပုံစံနှင့် . . .

“ဪ . . သူလည်းလုပ်စရာတွေရှိလို့နေမှာပေါ့သားရယ်၊ သူ့ဘာသာသောက်ချင်တဲ့အချိန်သောက်ပါစေ”

မင်းတေဇ သက်ပြင်းခိုးရှိုက်မိသည်။ မေမေက အဆင့်အတန်းခွဲလွန်းတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဟေသ့ကိုပညာပြတာလား။

“ကဲ . . ကဲ . . ကော်ဖီသောက်ပြီးပြီဆိုတော့ မေမေဘုရား ရှိခိုးလိုက်ဦးမယ်”

မေမေဘုရားရှိခိုးရန် အပေါ်တက်သွားသည်နှင့်တပြိုင်နက် သူမီးဖိုဆောင်သို့ကူးခဲ့သည်။

“ဟေသာ”

နောက်ဖေးတွင် ကြက်သွန်ထောင်းနေသောဟေသာကို တွေ့ရသည်။ မျက်နှာလေးကစွံ့မဲ့မဲ့။

“ဟေသာဟင်းမချက်တတ်ဘူး။ အန်တီက ဟေသာကို ဟင်းချက်ခိုင်းနေတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ပြီးတော့ ခေါင်းလည်း တိုက်တယ်”

ဟေသာက သူတို့အားကိုးတကြီးမေးသည်။ သူလည်းမကြံ တတ်။

“စုတုပါပဲတွာ၊ ငါလည်းမသိဘူး၊ မင်း မေမေကိုမချက်တတ် ဘူးလို့ပြောလိုက်ပါလား”

ဟေသာက မဝံ့မရဲဖြင့် သူ့ကိုကြည့်၍...

“မပြောရဲဘူး၊ တောကလာပြီး မချက်တတ်ဘူးလားဆိုပြီး ပြောလိမ့်မယ်”

“မင်းကလည်းကွာ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဟင်းတစ်ခွက်တောင် မချက်တတ်ဘူးလားကွ”

မင်းတေဇက ဘာမှမတတ်နိုင်၍ ဟေသာကိုသာဆူမိသည်။

ဟေသာရဲ့ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးကနေ မျက်ရည်တွေတပေါက်ခြင်းစီးကျ လာသည်။

“ဟီး.. ဟေသာ့ကိုမဆူပါနဲ့၊ ဟေသာကအိမ်မှာဆို ဘာမှ လုပ်ရတာမဟုတ်ဘူး။ မာမိတို့ကလည်း ဘာမှမခိုင်းဘူး၊ အဲဒီလိုတွေ လုပ်ရမှာစိုးလို့ ယောက်ျားမယူဘဲထွက်ပြေးလာခဲ့တာ၊ အခုတော့ လုပ်နေရပြီ.. အဟင့်.. ဟင့်”

ဟေသာက ပြောလည်းပြော ငိုလည်းငိုတော့သည်။

“ဟာ.. ပြဿနာပဲ၊ ဟေ့.. တိတ်စမ်း၊ မေမေကြားသွားမှ ပြဿနာတွေပိုရှုပ်တုန်လိမ့်မယ်၊ မေမေကိုသာချောပြီး ကြည့်လုပ်ပေ တော့၊ ငါလည်းသွားတော့မယ်”

မင်းတေဇက စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် တေသာဘေးမှထွက်သွား မည်အလုပ် ဟေသာက သူ့အကျိုးကိုလှမ်းဆွဲထားသည်။

“တေ့လူကြီး.. နေဦး၊ စေသာ့ကိုအကျိုးတွေ လုံချည်တွေ ဝယ်ပေးဦး၊ ဝတ်စရာမရှိဘူး”

“ဟာ.. ကိုယ့်ဘာသာဈေးသွားရင်းဝယ်ပါလားကွ၊ ဘယ် နှယ်.. ငါ့လာဝယ်ခိုင်းနေရတာလဲ”

“အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်မထွက်ရဘူး၊ ထွက်ရလို့ဝယ်ရင်လည်း အန်တီကဆူ၊ ဈေးဖိုးထဲကဝယ်တယ်လို့ထင်လိမ့်မယ်၊ အထင်မခံနိုင်

၅၆

သိမ့်ကြယ်စင်

ဘူး၊ ဒီမှာ ဟေသားဆွဲကြိုးတစ်ကုံးယူပြီးရောင်းလိုက်၊ ပြီးရင် ဟေသားကို အကျီတွေဝယ်ပေး၊ ခင်ဗျားကို အလကားမခိုင်းပါဘူး၊ ကျန်တာ ခင်ဗျားယူလိုက်”

သူ့ကိုကလေးဆန်ဆန်အပေးအယူလာလုပ်နေသောဟေသားကိုကြည့်၍ အသည်းယားသွားသည်။ သူ့မျက်နှာကလည်း ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့လူကြီး.. ဘာရယ်တာလဲ၊ နောက်နေတယ်များထင်နေလား၊ တကယ်ပြောနေတာဗျ၊ ယူပါဆွဲကြိုး”

သူ့လက်ထဲ ဆွဲကြိုးအတင်းထည့်ပေးနေတာကြောင့် သူ့တပြန်ပေးလိုက်ရင်း..

“ဒီလောက်ပိုက်ဆံလေးနဲ့တော့ ဆွဲကြိုးရောင်းစရာမလိုပါဘူးကွာ၊ ငါဝယ်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ပြန်ယူထား”

“အာ.. သူများဟာ အလကားမယူချင်ဘူး၊ တစ်ခုလိုချင်ရင် တစ်ခုပြန်ပေးနေရဦးမယ်”

ကောင်မလေးက စကားကြီးစကားကျယ်တွေပြောတာကြောင့် သူ့ကမျက်မှောင်တစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး..

“စိတ်ချ.. မင်းဆီက ငါဘာမှမယူဘူး.. ကြားလား၊ မင်းခွင့်မပြုဘဲနဲ့ပေါ့၊ ကဲ.. ငါကုမ္ပဏီသွားတော့မယ်၊ မေမေနဲ့တော့”

အဆင်ပြေအောင်နေပါမချော”

မင်းတေဇက မှာပြီးထွက်ခဲ့သည်။ ဒီကောင်မလေး အိမ်မှာရှိတာ စိတ်မောစိတ်ရှုပ်ရတာ တစ်မျိုးတိုးလာသည်။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ လမ်းမပေါ်မှာလေလွင့်ပြီး ပျက်စီးသွားတာထက်စာလျှင် သူခေါ်ယူထိန်းသိမ်းထားတာကတော်ပါသေးသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒါဆို ကိုယ်နဲ့အပြင်လိုက်ခဲ့ပါ။ ဝယ်စရာလေးနည်းနည်းရှိလို့”

မင်းတေဇကရှေ့မှာ သူ့ဇာကနောက်မှလိုက်၍ ထွက်လာလျှင် ကုမ္ပဏီအတွင်းမှ တီးတိုးသံများထွက်ပေါ်လာသည်။ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပါစေ။ မင်းတေဇက သူ့ဖြူစင်တာမို့ ဒီလိုအပြောမျိုးတွေကို ဝရမစိုက်ခဲ့တာကြာပြီဖြစ်သည်။

သူ့ဇာနှင့်ပတ်သက်လျှင်တော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ တကယ့်အရင်းအချာလိုခံစားရသည်။ သူ့ဇာကလည်း သူ့အတွက်အားကိုးရသော အတွင်းရေးမှူးတစ်ယောက်ပင်။ ထို့ကြောင့် ယခုလိုကိစ္စလည်း သူ့ဇာကို့ခေါ်လာခြင်းသာဖြစ်သည်။

မင်းတေဇ Shopping Center ကြီးတစ်ခုရှေ့တွင် ကားတိုထိုးရပ်လိုက်သည်။ သူက သူ့ဇာကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်၍ . . .

“သူ့ဇာ . . . ဒီနေ့တော့ ကိုယ်နဲ့ရှော့ပင်ထွက်ပေးဦးနော်”
သူ့ဇာက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူ့နောက်မှလိုက်ခဲ့သည်။ သူက အမျိုးသမီးဝတ်ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီတွေရောင်းသည့်ဆိုင်သို့ဝင်ခဲ့သည်။ အရောင်းစာရေးမလေးတွေက သူ့နားသို့ အလှအယက်ဝိုင်းအုံ့လာကြပြီ . . .

“ဘာအလိုရှိပါသလဲရှင်”

“သူ့ဇာ . . . ဒီနေ့အားလား”

မင်းတေဇက ရုံးသို့ရောက်ရောက်ခြင်းပင်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာစုံစမ်းခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စကလွဲရင် တခြားအလုပ်တော့မရှိသေးပါဘူး”

ကုမ္ပဏီဝတ်စုံလေးဖြင့် သပ်ရပ်နေသောသူ့ဇာကို ငေးခနဲ တစ်ချက်ကြည့်၍ . . .

“အဲဒီကိစ္စ တခြားလူတွေကိုလည်း စုံစမ်းခိုင်းထားသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းတေဇက ကားသော့ကောက်ကိုင်၍ . . .

သူက အကျီတွေတစ်ထည်ပြီးတစ်ထည်ကိုင်နေတာမို့ သူ့ဇာ
က သူ့နားကပ်၍ လေသံတိုးတိုးဖြင့် . . .

“ဘယ်သူ့အတွက်လဲဆရာ၊ အန်တီအတွက်လား၊ သူ့ဇာဇွေး
ပေးမယ်လေ”

မင်းတေဇကခေါင်းယမ်း၍ ဟေသာခန္ဓာကိုယ်ကိုမှန်းကြည့်
သည်။ သူ့ဇာကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ . . .

“မင်းတို့လောက်ခန္ဓာကိုယ်မျိုးဝတ်ဖို့သူ့ဇာ”

သူ့ဇာက သူ့ကိုစူးစမ်းသလိုကြည့်ပေမယ့် ဘာမှမမေးဘဲ
အကျီတွေကိုရွေးဝယ်လိုက်သည်။

“ဘယ်နှစ်ထည်လဲ”

မင်းတေဇက ငါးထည်လောက်ဟုပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ပြီး
နောက် မင်းတေဇပိုက်ဆံချေလိုက်သည်။ ပြီးမှသတိရကာ . . .

“သူ့ဇာလည်း ကြိုက်တာတစ်ထည်ယူလေ”

သူ့စကားကြောင့် သူ့ဇာမျက်နှာတစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။

“ရပါတယ်ဆရာ၊ သူ့ဇာမလိုချင်ပါဘူး”

သူက အမျိုးသမီးဝတ်အတွင်းခံတွေရောင်းသည့်ဆိုင်ရှေ့
ရောက်တော့လည်း သတိရသွားပြန်သည်။ သူ့ဇာကိုလှမ်းကြည့်
ကာ . . .

“သူ့ဇာ . . . ကိုယ့်ကိုတူညီစမ်းပါဦး၊ ကိုယ် ဒီဆိုင်ကိုတော့
မဝင်ရဲဘူး၊ သူ့ဇာပဲဝယ်ပြီး မိုင်မစ်ထဲလိုက်ခဲ့ပါ၊ ဒီမှာပိုက်ဆံ”

မင်းတေဇ သူ့ဇာလက်ထဲပိုက်ဆံထိုးထည့်ပေးပြီး ထွက်လာ
ခဲ့သည်။ စိတ်မောရပါလားဟေသာရယ်။

သူသက်ပြင်းခပ်ဖွဖွချပြီး အစားသောက်နေလိုက်သည်။
ခဏကြာတော့ သူ့ဇာရောက်လာသည်။

“ဒီမှာဆရာ၊ ပိုတဲ့ပိုက်ဆံ”

“သူ့ဇာပဲယူထားပါ”

သူ့ဇာက ခေါင်းကိုခပ်ဖွဖွခါယမ်း၍ . . .

“သူ့ဇာမလိုချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဇာသိချင်တာလေး
တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မေးခွင့်ရှိလားတော့မသိဘူး”

သူ့ဇာဘာမေးမလို့လဲဆိုတာ မင်းတေဇရိပ်မိပါသည်။ သို့
သော်မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ . . .

“မေးလေသူ့ဇာရဲ့”

“ဟို . . . ဒါတွေက ဘယ်သူ့အတွက်လဲ”

မင်းတေဇက ကြိုတင်စဉ်းစားထားသူပီပီ ချက်ချင်းပြန်ဖြေ
လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ညီမဝမ်းတွဲလေး နယ်ကရောက်နေလို့၊ အဝတ်အစား မပါလို့ပါ”

သူ့ဇာက ဘာမှထပ်မမေးတော့ဘဲ ငြိမ်သက်ကာ အအေးဆက်သောက်နေသည်။ မငြိမ်သက်နိုင်သူက မင်းတေလဖြစ်သည်။

“ပြီးရင်လေ ကိုယ့်ကိုချက်နည်းပြုတ်နည်းစာအုပ်တွေ လိုက်ဝယ်ပေးဦးနော်”

သူ့ဇာက ဒီတစ်ခါတော့ပြုံးလိုက်ပြီး. . .

“နယ်တညီမလေးက ဟင်းမချက်တတ်ဘူးလားဆရာ”

“အေးကွာ. . အိမ်မှာ မေမေနဲ့ခဏခဏပြဿနာဖြစ်နေ

လို့”

“ဒီလိုလား”

သူ့ဇာကပြုံး၍ ချက်နည်းပြုတ်နည်းစာအုပ်ကိုပါ ရှာဝယ်ပေးရှာသည်။ သူ့အပေါ်ကောင်းလှသောသူ့ဇာကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ အားနာခြင်းတစ်မျိုးဖြစ်လာသည်။

“သူ့ဇာ”

“ရှင်. . ဆရာ”

သူက သူ့ဇာကိုစိုက်ကြည့်ရင်းမှ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီကပြီးရင် ကိုယ်တို့ကွန်ပျူတာ

အရောင်းဆိုင်ဘက်သွားရအောင်၊ မရောက်တာကြာပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းတေဇာက သူ့ပြောသမျှ ဟုတ်ကဲ့လိုက်လုပ်နေသော သူ့ဇာကိုကြည့်ရင်း တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ သူ့ပြောသမျှကို သူမတယ်တော့ငြင်းဆန်မှာလဲဆိုတာ သိချင်လာသည်။ ကွန်ပျူတာအရောင်းဆိုင်ထဲရောက်တော့ မျှော်လင့်မထားသည့်ဧည့်သည်ရောက်နေသည်။

“ကိုအောင်မြင်ကလည်း. . . ကျွန်တော့်အရောင်းဆိုင်ကို

လေ့လာမယ်ဆို ဖုန်းကြိုဆက်ရောပေါ့ဗျာ၊ အခုတော့ အားနာစရာ”

အောင်မြင်ချမ်းသာဆိုသည်လူက ဆိုင်ထဲရောက်နေ၍ မင်းတေဇာကပြောလိုက်သည်။ သူ့ဇာက သူ့နောက်မှာမတ်တပ်ရပ်လျက်။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အခုလမ်းကြုံတော့ ခင်ဗျားဆိုင်ထင်

တယ်ဆိုပြီး customer (ဝယ်သူ)တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဝင်ပြီးလေ့လာတာပါ။ အဆင်ပြေရင်လည်းဝယ်မှာပေါ့၊ ကျွန်တော် လက်လျှောက်စံတစ်လုံးလိုချင်နေတာဗျ”

အောင်မြင်ချမ်းသာကပြောပြီး လိုက်ကြည့်နေသည်။ သူကလည်း ကြာရှည်အောင်မြင်ချမ်းသာနောက်ကမလိုက်ချင်တာမို့ သူ့ဇာကိုကြည့်ကာ. . .

“သူ့ဇာရေး . . ကိုအောင်မြင်အဆင်ပြေအောင်လို့ လိုက်ပြု ပြီး လိုအပ်တာလုပ်ပေးလိုက်ပါ။ ကိုယ်ကောင်တာကပဲစောင့်မယ်”

မင်းတေဇက သူ့ဇာကိုညွှန်ကြားပြီး အောင်မြင်ချမ်းသာပန်း ကို ခပ်ဖွဖွကိုင်းပြီး . . .

“ကိုအောင်မြင် . . ကျွန်တော့်အတွင်းရေးမှူးက အဆင်ပြေ အောင်စီစဉ်ပေးပါလိမ့်မယ်။ ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့တစ်ခုခုစားကြတာ ပေါ့”

အောင်မြင်ချမ်းသာကခေါင်းညိတ်တာကြောင့် မင်းတေဇ ကောင်တာမှာ အေးဆေးစွာသွားထိုင်နေလိုက်သည်။

ဒီလူဟာ သူ့နဲ့တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံဆုံလှူချည်လား။ ဒါ ဟာတိုက်ဆိုင်မှုတော့မဖြစ်နိုင်။ သူ့ရဲ့အလုပ်တွေကိုပဲစိတ်ဝင်စားတာ လား။ သူ့ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိုပဲစိတ်ဝင်စားတာလား။ ဟိုတစ်ခါ ကလည်း သူ့ကားနောက်မှ နောက်ယောင်ခံလိုက်တာ အောင်မြင် ချမ်းသာပင်။ ဒီလူမှာ ဘာတွေများမရှိမသားအကြံရှိနေသလဲ။

ခဏကြာတော့ သူ့ဇာနှင့် အောင်မြင်ချမ်းသာ သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာကြသည်။ မင်းတေဇမျက်နှာပေါ်တွင် ဟန်ဆောင်ပြုံး တစ်ခုတပ်ဆင်၍ . . .

“အဆင်ပြေရဲ့လားကိုအောင်မြင်”

“ဟာ . . ခင်ဗျားအတွင်းရေးမှူးက အရောင်းကောင်းလို့ ကျွန်တော်လက်တွေ့စံကွန်ပျူတာတစ်လုံးဝယ်သွားတော့မှာ။ သူ့ကို ဆုကောင်းကောင်းပေးလိုက်ပါဗျာ”

အောင်မြင်ချမ်းသာက သူ့မကိုကြည့်ပြီးပြောသည်။ မင်း တေဇစိတ်ထဲတွင် သူ့ဇာတို့ကိုကြည့်ပြီး တစ်မျိုးဖြစ်မိသည်။ အောင် မြင်ချမ်းသာက ကွန်ပျူတာဖိုးငွေပေးချေပြီး သူ့ကိုကြည့်ကာ . . .

“ဘယ်လိုလဲကိုမင်းတေဇ ခင်ဗျားတစ်ဝိုင်းကျွေးမယ်ဆို”

“ကျွေးမှာပေါ့ဗျာ၊ ဟေ့ . . စန္ဒာရေ”

မင်းတေဇက မှာစရာရှိတာမှာပြီး သူ့ဇာနှင့်အတူထွက်လာ လိုက်သည်။

“ကိုအောင်မြင် . . ခင်ဗျားကားနဲ့ရှေ့ကသွားပေါ့၊ စားချင် တဲ့နေရာကိုသာသွား၊ ကျွန်တော်တို့လိုက်ခဲ့မယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

အောင်မြင်ချမ်းသာက သူ့ကားပေါ်တက်သွားတော့ မင်း တေဇနှင့်သူ့ဇာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်မိသည်။

“သူ့ဇာ . . ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ဆရာပြောပုံအရ ဆရာကားနောက်ကနေပြီးလည်း နောက်ယောင်ခံလိုက်တယ်၊ ခုလည်းတစ်ခါဆိုရင်တော့ ဒီကိစ္စဟာ . .

ဘယ်နည်းနဲ့မှမရိုးသားဘူးလို့ထင်တယ်ဆရာ”

သူကလည်းခေါင်းညိတ်မိသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း အောင်မြင်ချမ်းသာကို သံသယဝင်နေတာကြာပြီဖြစ်သည်။ စားသောက်ဆိုင်ရောက်တော့လည်း စားသောက်ပြီး ထွေရာလေးပါးစကားလေးပြောမိကြသည်။ အောင်မြင်ချမ်းသာက သူ့ဇာကိုလှမ်းကြည့်၍ . . .

“ကိုမင်းတေဇ . . ခင်ဗျားအတွင်းရေးမှူးက အတော်အားတိုးရတာပဲနော်၊ ဒီလိုအတွင်းရေးမှူးမှူးရှိရင် ကျွန်တော်တောင်လိုချင်ပါသေးရဲ့”

“ဒီလောက်လည်းမဟုတ်ပါဘူးရှင်”

သူ့ဇာကဝင်ပြီးငြင်းဆန်သော်လည်း သူကစိတ်ချင်ပေါက်ပေါက်နှင့် . . .

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က သူ့ဇာကိုပဲအားတိုးနေရတာလေ၊ သူ့ဇာမရှိရင်မဖြစ်ဘူး၊ ကိုအောင်မြင်လည်း အတွင်းရေးမှူးတစ်ယောက်ရွာပြီး သူ့ဇာလိုဖြစ်အောင်ပျိုးထောင်ပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်တော်ကမပျိုးထောင်ချင်ဘူးဗျ၊ သူများပျိုးထောင်ပြီး သားကိုပဲ အဆင်သင့်လိုချင်တာ”

အောင်မြင်ချမ်းသာကလည်းပြန်ပြောတာကြောင့် မင်းတေဇ စိတ်ထဲတွင် တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ မင်းတေဇက စိတ်ထဲတွင်ရှိနေ

သည်ကိုမပေါ်အောင်ထိန်းလိုက်ရင်း . . .

“ဟင်း . . ဟင်း . . ကိုအောင်မြင်က အသင့်ခူးခပ်စားချင်တဲ့သူကို အေးလေ . . ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စီးပွားရေးသမားတွေကတော့ ဒီလိုချည်းပါပဲ၊ ကဲ . . ကဲ . . သူ့ဇာရေး . . ငွေသွားရှင်းလိုက်ဦး”

မင်းတေဇက ပါးနပ်စွာစကားစကိုဖြတ်လိုက်သည်။ မဖြတ်လို့လည်းမရတော့ ပြဿနာဆိုတာက အကျယ်အကျယ်မဟုတ်ပါလား။ ကိစ္စတစ်ခုကို ဘာမှအတိအကျမသိရသေးခင်မှာ လူတစ်ယောက်နှင့်ပြဿနာမဖြစ်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။

လမ်းခွဲသွားကြတော့လည်း လူကြီးလူကောင်းများပီပီ ဟန်ဆောင်ပြီးများဖြင့် လမ်းခွဲကြပြန်သည်။

“သူ့ဇာ . . တို့တိုတိုကိန်ခိုက်နေတဲ့သူကို အသေအချာအမြန် ဆုံးစုံစမ်းပေတော့၊ ဘာကြောင့်တိုက်ခိုက်သလဲဆိုတာကိုလည်း သိချင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီအောင်မြင်ချမ်းသာဆိုတဲ့လူကိုလည်း ခေါင်းထဲထည့်ထားရဦးမယ်လေ”

“စိတ်ချပါဆရာ၊ သူ့ဇာအမြန်ဆုံးလုပ်ထားပါမယ်”

သူ့ဇာက သူ့မအိမ်နားရောက်တော့ဆင်းမည်အလုပ် . . .

“သူ့ဇာ”

“ရှင် . . ဆရာ”

သူ့ဇာက ဝိုင်းစက်သောမျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကိုမော့ကြည့်
သည်။

“ပိုက်ဆံတွေဘာတွေလိုရင်လည်းပြောနော်”

သူ့စကားကြောင့် သူ့ဇာကပြုံးသွားပြီး သူ့ကိုစိုက်ကြည့်
တာ။

“သူ့ဇာအလုပ်လုပ်တာ ပိုက်ဆံကြောင့်မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊
သွားမယ်ဆရာ”

ဟုတစ်ခွန်းသာပြောပြီးထွက်သွားသောသူ့ဇာကို နားမ
လည်နိုင်စွာနှင့် မင်းတေကျန်ရစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့
လည်း မိန်းမတွေဟာ တယ်နားလည်ရခက်ပါလား။

နံနက်စောစောစီးစီး ဒီနေ့နိုးလာတာကြောင့် မင်းတေ
မျက်နှာသစ်ပြီး ဝရံတာသို့ထွက်ခဲ့သည်။ နံနက်ခင်းဇာလေးနုအေး
လေးက မင်းတေအဆီသို့ လာရိုက်ခတ်သည်။ မင်းတေ ကြည့်နူး
ရှင်ယုစွာ၊ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာနှင့် နံနက်ခင်းအလှကိုခံစားနေမိသည်။

ထိုစဉ် ဈေးခြင်းလေးဆွဲပြီး အိမ်ထဲမှထွက်လာသော
ဖောသာဆိုသည့်ကောင်မလေးကိုတွေ့ရစဉ် မင်းတေမှာ စိတ်ထဲ
တွင် တစ်မျိုးလေးဖြစ်ပြီး ထိုကောင်မလေးနှင့် ဈေးသို့လိုက်ချင်စိတ်
ပေါက်သွားကာ အခန်းထဲဝင်၍ ညအိပ်အကျိုးကိုအလျင်စလိုလဲလှယ်
ပြီး အောက်ထပ်သို့ပြေးဆင်းခဲ့သည်။

“ဟဲ့ . . သားတယ်လဲ”

သိမ့်ကြယ်စင်

မေမေကလှမ်းမေးတော့ ဒီနားဟုဖြေတာ ဟေသာနောက် သို့အပြေးလေးလိုက်ခဲ့သည်။ ဟေသာက ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက် နေပြီဖြစ်သည်။

“ဟေသာ. . ဟေသာ”

“ဟော. . လူကြီး”

ဟေသာက သူ့ကိုမြင်တော့ အံ့ဩသလိုမျက်နှာနှင့်ကြည့် သည်။ ပြီးတာနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးစုထော်ကာ. . .

“ဘာလို့လိုက်လာရတာလဲ”

“ဟောဗျာ. . လိုက်ချင်လို့ပေါ့”

မင်းတေဇက ကောင်မလေးကိုအသည်းယားပြီး ခေါင်းတို ခေါက်ကာပြောလိုက်သည်။

“လိုက်စရာလား၊ တော်ကြာ အန်တီကတစ်မျိုးထင်ပြီး ဟေ သာတို့ပဲပြောမှာ”

“ပြောရင်ခဲလိုက်ပေါ့”

မင်းတေဇက တမင်နောက်ပြီးပြောလိုက်သည်။

“မခံနိုင်ပါဘူး၊ ဟေသာက အိမ်မှာဆိုဘယ်သူ့အပြောမှ တာမတုတ်ဘူး”

“အဲဒါဆို ဘာလို့အိမ်မှာမနေလဲ”

“လူကြီးနော်. . ဟေသာငိုလိုက်မှာ၊ ဈေးတောင်မသွားချင် ဘဲသွားနေရတာ၊ အသိတစ်ယောက်ယောက်နဲ့တွေ့လို့ကတော့ ဖုကွပ်”
ဟေသာကခြေဆောင်ပြီး ငိုမဲ့မဲ့နှင့်ပြောတော့ သူပိုပြီးစချင် သွားသည်။

“တွေ့သွားတော့ လိုက်သွားပေါ့ဟေသာရယ်”

“လူကြီးနော်. . ဟေသာ့ကို လမ်းပေါ်ကမိန်းမများထင်နေ လို့လား၊ ဟေသာစိတ်တိုလာပြီနော်၊ ဘာလဲ. . ဟေသာ့ကိုခေါ်မ ထားချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးမမလေးရယ်၊ သူ့စိတ်ကြီးပဲ၊ ဒါတွေထူးလိုက် ပါတော့၊ မနေ့ကဝယ်လာတဲ့အင်္ကျီတွေကြိုက်ရဲ့လား”

ဟေသာက အမှန်တကယ်ငိုတော့မည့်ပုံစံမို့ သူ့စကားလမ်း လွဲလိုက်ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ပုံစံက တကယ့်ညားကာစခုံတွဲ လေး၏ပုံစံနှင့်တူသည်။ သူက ဟေသာ့ကိုကြည့်ပြီး ရင်ဘတ်ထဲမှ တဖုတ်ဖုတ်နှင့်ခုန်လာသည်။

“ဟေသာ”

“ဘာလဲ. . ရော. . ဆွဲခြင်းဆွဲ”

ဟေသာက သူ့လက်ထဲကိုဈေးခြင်းကြီးထည့်ပေးလိုက်တော့ သူ့ရင်ခုန်သံတွေ ပျောက်ကွယ်သွားရသည်။

“ဟေသာ”

“ခဏခဏခေါ်မနေနဲ့၊ ဘာပြောမလို့လဲ . . ပြော၊ ဈေးထဲ
ရောက်တော့မယ်”

ဟေသာက ပိုက်ဆံအိတ်လေးချိုင်းကြားညှပ်ပြီး ဘောက်
ဆတ်ဆတ်နှင့်ပြောတော့ မင်းတေဇပြုံးမိသည်။

“ကိုယ်မုန့်ဟင်းခါးစားချင်တယ်ကွာ၊ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကောင်း
ကောင်းရွာပေးစမ်းပါ”

“အတော်ပဲ၊ ဟေသာလည်းစားမှာ”

သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းဘေးတွင် မုန့်ဟင်းခါးထိုင်စားမိကြ
သည်။ ဟေသာက သူ့အစပ်မစားမှန်းသိ၍ သူ့ပန်းကန်ထဲသို့ ငရုတ်
သီးတွေအတင်းထည့်သည်။

“ဟာ . . ဟေ့ကောင်မလေး၊ ငါစားလို့မရတော့ဘူး”

“မရရင်မစားနဲ့ပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်စနောက်
နေကြပုံတွေကို ဘေးနားမှလူတွေက ပြုံးတုံ့တွဲတွေဖြစ်ကုန်သည်။
ဟေသာက တစ်ဈေးလုံးပတ်ဝယ်ပြီးတော့ ဆွဲခြင်းအပြည့်ကို သူ့
ဆွဲလာရသည်။ ဟေသာက သူ့ကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး . . .

“အတော်ပဲ၊ ဒီနေ့ဆိုက်ကားခမကုန်တော့ဘူးပေါ့”

“ဟေ့ . . ရတယ်နော်၊ ဆွဲခြင်းကိုဖိမှာချထားခဲ့မှာ”

“ချထားပေါ့၊ အန်တီကို ကိုယ့်ပြဿကိုယ်ရှင်း”

မင်းတေဇသဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။ မနေ့တုန်းက
သူ့ဇာတာ သူ့နောက်မှာ အထုပ်လေးတွေကိုင်ပြီးလိုက်သည်။ ဒီနေ့
သူဟာ ဟေသာ့နောက်မှအထုပ်တွေကိုင်ပြီးလိုက်ရသည်။ ဝဋ်
လည်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့။

“ဟေ့လူကြီး . . အဲ . . ကိုမင်းတေဇ မေးနေတာမကြားဘူး
လား”

ဟေသာက အတင်းမေးမှပင် သူ့သတိဝင်လာသည်။

“ဘာလဲကွ”

“ဪ . . မနေ့ကအဝတ်အစားဝယ်တာတော်တယ်လို့၊
ဟေသာနဲ့အကိုက်ပဲ၊ ဟေသာနဲ့အကိုက်ပဲ၊ ဝယ်တာတော်တယ်လို့
ခိုးကျွေးနေတာ”

“အဲဒါ ကိုယ်ဝယ်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ကိုယ့်ရဲ့အတွင်းဈေး
မှူးမလေးကိုကျေးဇူးတင်၊ သူ့နဲ့သွားဝယ်တာ”

“ဘယ်လို . . ဘယ်လို”

ဟေသာရဲ့မျက်နှာလှလှလေးက ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“ဪ . . ဒီကတော့ ကျေးဇူးတင်စကားတွေပြောတော့”

မလို့ တော်ပြီ. . ကျေးဇူးလုံးဝမတင်တော့ဘူး”

မင်းတေဝသည် ဟေသာဖြစ်နေပုံလေးကိုကြည့်ပြီး စပ်ဖြဖြဖြစ်သွားသည်။

“ဘာလဲ. . အဲဒါက ကိုယ့်ကိုသဝန်တို့နေတာလား”

“ဟင့်အင်း. . မတိုပါဘူး၊ ဝေးသေး”

ဟေသာက သူတို့မျက်စောင်းထိုး၍ အိမ်ထဲသို့ တဆောင်ဆောင်နှင့်ဝင်သွားသည်။ သူကဆွဲခြင်းကြီးဆွဲ၍ လိုက်ဝင်လာခိုက် မေမေနှင့်တန်းတိုးတော့သည်။

“ငါ့သား. . ဆွဲခြင်းကြီးတကားကားနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ အမေကို တစ်ခါမှဈေးဆွဲခြင်းမဆွဲပေးဖူးတဲ့သား၊ အခုတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား”

“ဟာ. . မေမေကလည်း”

သူက ဈေးခြင်းကို မီးဖိုတွင်ထား၍ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့လစ်ခဲ့သည်။ သူကုမ္ပဏီသွားဖို့ပြင်ဆင်နေစဉ် တံခါးခေါက်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

“သား. . မေမေဝင်ခဲ့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းတေဝ မေမေမေးခွန်းတွေကိုဖြေရတော့မည်ဆိုတာ

ရိပ်မိသည်။ မေမေက ခပ်အေးအေးပင်၊ သူ့ကုတင်ပေါ်တွင် သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ကာ. . .

“သားကို မေမေရှင်းရှင်းပဲမေးတော့မယ်၊ သားနဲ့ ဟေသာမြင့်မြတ်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ၊ နိုးနိုးသားသားလို့တော့မဖြေနဲ့နော်၊ မေမေ အဲလောက်လှူကဲခတ်မည့်ဘူး”

“ခင်ဗျာ”

မေမေက ပြောင်ကြီးမေးချလိုက်တာမို့ မင်းတေဝ ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။ တကယ်တော့ မေမေ သူ့ကိုမေးသည့်မေးခွန်းဟာ သူ့ကိုယ်သူတောင်မမေးမိသောမေးခွန်းဖြစ်သည်။

“မေမေ. . ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင်မသိသေးဘူးဗျာ”

“အဲဒါခက်တာပေါ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် ဘာမှန်းမသိဘဲ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို အိမ်ကိုခေါ်လာရလား၊ မေမေ ဒီကောင်မလေးအကြောင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံသိချင်တယ်၊ သားပြောပြနိုင်မလား”

မေမေစကားကြောင့် သူတွေဝေသွားသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် ဟေသာအကြောင်းသေချာမသိသေးချေ၊ သူက ခေါင်းခါယမ်းပြတော့ မေမေက စိတ်မောသွားသည်။

“အဲဒါပဲသာ။ သားတို့စီးပွားရေးလုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါ
အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ။ တစ်ချက်မှားရင် အားလုံးဒုက္ခရောက်ကုန်မှာ။
အဲဒါရောသိရဲ့လား။ သားအသက်လည်းမငယ်တော့ဘူး။”

မင်းတေဇ မေမေပြောတာကို ခေါင်းညိတ်လက်ခဲလိုက်
သည်။

“မေမေ အရင်ကမသိချင်ယောင်ဆောင်နေလို့ရပေမယ့်
အခုတော့မရတော့ဘူးသား။ ဒီကောင်မလေးကိုစိတ်ဝင်စားတယ်ဆို
ရင် ဒီကောင်မလေးအကြောင်းကိုစုံစမ်းပြီး မေမေ့ကိုပြန်ပြောပါ။ ဒီ
ကြားထဲမှာတော့ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ပါ။ ဒါပဲမေမေပြောချင်တယ်”

မေမေကပြောပြီး အခန်းထဲမှထွက်သွားတော့ မင်းတေဇ
ကုမ္ပဏီမသွားနိုင်ဘဲ အိပ်ရာပေါ်ပစ်လဲချလိုက်သည်။

သူ့အတွေးထဲမှာ ဟေသာ့ကိုစိတ်ဝင်စားမိလားဟု မေးခွန်း
တွေထုတ်မိတော့သည်။ ဟေသာ့အကြောင်းစဉ်းစားမိတိုင်း သူ့ကို
မျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေနှင့်ကြည့်တတ်သော သူ့ဇာကိုသတိရမိပြန်သည်။

အချစ်...။

သူ ဟေသာ့ကိုများချစ်နေမိတာလား။ သူ ဟေသာ့နှင့်
နံနက်ကလိုလျှောက်သွားရလျှင်ပျော်သည်။

သူ့ဇာနှင့်ရော...။

သူ့ဇာနှင့်ကျတော့လည်း သူ့လိုအပ်ချက်မှန်သမျှကိုဖြည့်
ဆည်းပေး၍ စိတ်ကျေနပ်မိပါသည်။

အချစ်ဆိုတာ တကယ်ကိုစဉ်းစားရခက်သောအရာပင်ဖြစ်
သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူ့တကယ်မချစ်ဘဲနှင့်လည်း
ချစ်တယ်ဟုမပြောချင်ပါ။ အချစ်ဆိုတာ သူ့အတွက်တော့ စဉ်းစား
လေဝေးလေဖြစ်နေသည်။ ယခုဆို သူ့အသက်လည်း သုံးဆယ်နား
ကပ်လာပြီဖြစ်သည်။

မင်းတေဇ သူ့ရဲ့မပြတ်မသားစိတ်ကို ဘယ်လိုဝေခွဲရမှန်း
မသိဖြစ်နေမိသည်။ ယခု မေမေပြောမှပင် ထိုအကြောင်းအရာကို
စဉ်းစားမိသည်။ သူ့ရဲ့နှလုံးသားက ဘယ်သူ့ဆီမှာလဲ သေချာသိရှိ
ရန်လိုအပ်နေပြီဖြစ်သည်။

မင်းတေဇ အတွေးနှင့်နစ်မြောနေခိုက် သူ့ဟန်းဖုန်းက ထ
မြည်လာသည်။

“ဟယ်လို... သူ့ဇာလား... ပြောလေ”

“ဆရာဒီနေ့နွဲ့ကိုလာမှာလား။ မလာဖြစ်မှာစိုးလို့ဆက်တာ
ပါ”

မင်းတေဇက စိတ်ပူတတ်သောသူ့အတွင်းရေးမှူးမလေး
အကြောင်းတွေးမိပြီး ပြောလိုက်သည်။

သိကြာမင်း

“ပုဂံကို ဆရာဖုန်းဆက်လိုက်ဦးနော်၊ တော်ကြာ မှာထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေမရဘဲနေဦးမယ်၊ ကုန်အမှာရက်ကကပ်နေပြီ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ သူ့ဇာသတိပေးမှကွာ၊ ကျေးဇူးပဲ. . ကိုယ် ဆက်လိုက်မှာပါ၊ ဒီနေ့လည်း ကိုယ်ရုံးလာမှာ၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဘာပြော စရာရှိသေးလဲ”

“အထွေအထူးတော့မရှိ. . အဲ. . မရှိဘူးဆိုပေမယ့် ရုံးက တနင်္ဂနွေနေ့ကပိတ်ထားတော့ တနင်္ဂနွေနေ့က ကိုအောင်မြင်ချမ်းသာ သူ့ဇာဆီဖုန်းဆက်တာပြောပြီးပြီလား”

“ဘာ. . .”

သူ့ဇာစကားကြောင့် မင်းတေဇလတ်ထဲမှ ဖုန်းတောင်လွတ် ကျလုမတတ်ဖြစ်သွားသည်။

“သူ့ဇာလည်း ဖုန်းနံပတ်မပေးမိဘူး၊ ဘယ်ကရသွားလဲမသိ ဘူး”

“သူ့ဇာကို ဘာတွေပြောသွားသေးလဲ. . ပြောစမ်း”

မင်းတေဇ အလောတကြီးမေးလိုက်မိသည်။

“ဘာမှတော့မပြောပါဘူး၊ သတိရလို့တဲ့၊ ဘာတွေလုပ်နေ လဲတဲ့”

မင်းတေဇ ချွေးတွေတောင်ပြန်လာသလိုခံစားရသည်။ ရင်

ခုန်သံတွေလည်းမြန်ဆန်လာသည်။ တိုဘက် ဒီဘက်ခေါက်တုန့် ခေါက်ပြန်လျှောက်နေမိသည်။

“အဲတော့ သူ့ဇာက. . သူ့ဇာက ဘာပြန်ဖြေလိုက်သလဲ”

“ဆရာတလည်း”

မဖြေဘဲနှင့်ကြာနေသောသူ့ဇာကို သူ့ပို၍စိတ်တိုလာသည်။

“ပြောလေ”

“ဆရာကလည်း ဖြည်းဖြည်းပြောပါ၊ သူ့ဇာနားတွေတောင် ဝင်းတော့မယ်၊ သူ့ဇာဆီကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့မဲဆက်ပါ လို့ တခြားကိစ္စနဲ့မဆက်ပါနဲ့လို့ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒါ သူ့ဇာသိပ်များ ရှိင်းသွားလားမသိဘူး”

“မရှိင်းဘူး. . ကောင်းတယ်. . ကောင်းတယ်”

မင်းတေဇက သူ့ဇာအဖြေကို ကျေနပ်စွာပြောလိုက်မိသည်။

“သူ့ဇာ. . နောက်ဘက်ကိစ္စပဲဖုန်းဆက်ဆက် ကိုယ့်ကိုပြော

ပါ. . ကြားလား”

“ဟုတ်တဲ့. . ဆရာဘာပြောဦးမလဲ၊ သူ့ဇာဖုန်းချလိုက်တော့

မယ်”

“နေဦး. . သူ့ဇာ အခုဘယ်ကဆက်နေတာလဲ၊ အိမ်ကလား၊

ကိုယ်ရုံးသွားရင်းနဲ့ ဝင်ခေါ်ရမလား”

မင်းတေဇဝိတ်ထဲမှာ ဘယ်တုန်းကဘယ်လိုပေါ်လာသော
အတွေးတွေမှန်းမသိဘဲ ပြောလိုက်မိသည်။

“သူ့ဇာက ရုံးမှာဆရာရဲ့၊ ဒီနေ့ ရုံးစောစောလာတာ . .
ဟင်း . . ဟင်း”

သူ့ဇာက ရယ်ချင်သလိုအခဲနှင့် သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းချ
သွားသည်။ သူ့မှာသာစိတ်မောလူမောနှင့် ကျစ်ရစ်ခဲ့သည်။

ဒီအောင်မြင်ချမ်းသာဆိုသောကောင်က သူ့ဇာကိုပါလုချင်
နေပြီလားမသိပါ။ ဒီတောင့်ကို အပြတ်နှိမ်နင်းမှဖြစ်တော့မည်ဟု
မင်းတေဇဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ခိုးလို၊ ခုလု၊ အခု
တော့လည်း သူ့ဇာကိုဆုံးရှုံးမှာကြောက်သလိုလို၊ ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်။

အပိုင်း(၂)

၁၂

သူ ဖေဖေရဲ့ကုမ္ပဏီကြီးကို ဒီထက်မတူအောင်မြင်အောင်
လုပ်မည်ဆိုသောရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရန်ကုန်မြို့သို့ခြေစချသည့်နေ့မှာ
ပင် အချစ်နှင့်စတင်တွေ့ရှိခဲ့ရပါသည်။

အချစ်ဆိုတာ ဘဝတစ်ခုလုံးကိုပြောင်းလဲစေသည်ဆိုတာ
သူ့အတွက်တော့ အမှန်တရားပင်။

အောင်မြင်ချမ်းသာဆိုသောသူဟာ အမည်နှင့်လိုက်ဖက် စွာ
မွေးကတည်းက ရွှေလင်ပန်းနှင့်အချင်းဆေးသူဖြစ်ပြီး သူလိုချင် သမျှ
လက်ညှိုးညွှန်ရာဖြစ်ခဲ့သည့်ဘဝဖြစ်သည်။ သူကလည်း ပညာ
တော်တာကြောင့် ဘိုးဘိုးဘွားဘွားဖေဖေမေမေတို့က လိုလေသေး
မရှိ အလိုလိုက်ခဲ့သည်။

သူ့ဘိုးဘွားမိဘတွေက မိုးရိုးစဉ်ဆက်ချမ်းသာခဲ့သလို ဖေဖေ
လက်ထက်ရောက်တော့လည်း ကုမ္ပဏီထောင်ထားခဲ့သည်။ သူက
လည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက စီးပွားရေးအကြောင်းတွေ အမြဲတစေ
ကြားနေတာကြောင့် ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးများစွာဖြင့်အောင်မြင်
ခဲ့သော်လည်း နိုင်ငံခြားမှာ စီးပွားရေးပညာအဓိကဖြင့် ဒေါက်တာ
ဘွဲ့ရအောင်သင်ယူနိုင်ခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

အိမ်ကြွယ်စင်

ပေါက်နေတာကြောင့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်မှန်းရခက်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။ သူ့ကိုဝင်တိုက်မိသောကောင်မလေးက သူ့နားလျှောက်လာ၍ သူ့ကိုသေချာကြည့်ကာ...

“ဆောရီး.. အိမ်အိမ်ခဲရီးဆောရီး”

သူတို့တောင်းပန်ပါတယ်ဟု အင်္ဂလိပ်လိုလာပြောနေ၍ အောင်မြင်ချမ်းသာပြုံးစိစိဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ကောင်မလေးဘာတွေဆက်ပြောမလဲသိချင်၍ မျက်နှာကိုချက်ချင်းတည်လိုက်သည်။ ခေါင်းသာဆတ်ပြလိုက်သည်။

ကောင်မလေးတွေက သူ့ကို အမှန်တကယ်နိုင်ငံခြားသားကြီးဟုထင်သွားသည်။

“ဟဲ့.. ဖော်ရင်နာ(နိုင်ငံခြားသား)အစစ်ကြီးထင်တယ်”

“အေးဟဲ့.. ဟေသာဆက်ရွှီးလိုက်”

“အေး.. ငါ သူ့လက်ထဲကအရုပ်ကြီးကို ရအောင်တောင်းပြမယ်ကြည့်နေ”

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က သူ့လက်ထဲမှအရုပ်ကြီးကို ကြည့်၍ မြန်မာစကားဖြင့်တီးတီးပြောနေတာကြောင့် အောင်မြင်ချမ်းသာကြိုက်ပြုံးနေမိတော့သည်။

သူ့ကိုဝင်တိုက်သွားသောကောင်မလေးက ရှေ့တိုးလာပြီး..

“ဟယ်လို.. အိုင်အမ်ဟေသာမြင့်မြတ်၊ ပလိစ် ယူပေးမိလိမ့်”

သူ့ကိုထားသောအရုပ်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုး၍ ကောင်မလေးက အင်္ဂလိပ်လိုပြောကာတောင်းသည်။ သူကလည်း မသိချင်လောင်ဆောင်၍...

“ယူလိုက်သစ်စ်”

“ရက်စ်”

ဟေသာမြင့်မြတ်ဆိုသည့်ကောင်မလေးကလည်း အရုပ်ကြီးကို အရမ်းလိုချင်နေသည့်ပုံပေါက်တာမို့ သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း အရမ်းပေးချင်စိတ်ပေါက်သွားသည်။ ဘာလတ်ဆောင်မှမပါလာလျှင် ပွဲစိပွဲစိလုပ်မည့် ဝမ်းကွဲညီမလေး၏ဒဏ်ကိုခံမည်ဟုဆုံးဖြတ်လျက် ထိုအရုပ်ကြီးကိုပေးလိုက်လေတော့သည်။

ထိုခဏအတွင်း၌ အရုပ်ကြီးသာမကဘဲ သူ့နုလုံးသားတစ်ခုလုံးပါပေးလိုက်ရပြီဖြစ်ကြောင်း အောင်မြင်ချမ်းသာ နောက်များမှ သိခွင့်ရခဲ့သည်။

“ဟယ်.. တကယ်ပေးတယ်တော့”

ပျော်ရွှင်သွားသော ဟေသာဆိုသည့်ကောင်မလေး၏မျက်နှာကိုကြည့်၍ သူ့လည်းကျေနပ်ကြည်နူးသွားမိသည်။ ကောင်မလေး

နှစ်ယောက်က သူ့ကုန်ပစ္စည်းတွေအထပ်ထပ်တင်ရင်း သူ့သွားချင်သည့်နေရာကိုပါမေးပြီး Taxi ကိုချေးဆစ်ကာ ငှားပေးလိုက်သေးသည်။

လက်ကလေးပြပြီးကျန်ရစ်ခဲ့သော ဟေသာမြင့်မြတ်ကြည်ရမ်း သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ကောင်မလေးတွေကလည်း သူ့ကို နိုင်ငံခြားသားထင်၍ အရုပ်ကိုတစ်ပတ်ရိုက်ယူ၊ သူကလည်း နိုင်ငံခြားသားယောင်ဆောင်၍ လက်ဆောင်ပေးနှင့်မို့ အဖြစ်အပျက်လေးကိုတွေးကာ ပြုံးနေမိတော့သည်။ ပြီးတော့ သူမမေးပေးလိုက်သည့်ဖုန်းနံပါတ်လေးတစ်ခု၊

အောင်မြင်ချမ်းသာရင်ထဲတွင် လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ခံစားနေရသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ဖေဖေမေမေတို့ရော၊ ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့ကိုပါ နှုတ်ဆက်ပွေ့ဖက်မိသည်။ သူပြန်ရောက်လာတော့ အားလုံးကဝမ်းသာကြသည်။ ဘွားဘွားကတောင် . . .

“ဘယ်လိုလဲမြေးကြီး၊ မတိုးတက်သေးဘူးလားကွ၊ ဘွားဘွားတော့ မြေးချွေးမလိုချင်နေပြီ”

ဟုနောက်သေးသည်။ ဘွားဘွားပြောတော့ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘဲ အောင်မြင်ချမ်းသာသည် ရယ်မောနေသောထိုကောင်မလေး၏မျက်နှာကိုပြေးမြင်သည်။

“နိုင်ငံခြားမှာဆိုတော့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေတော့ အများကြီးပဲပေါ့ဘွားဘွားရယ်၊ ဒါပေမယ့် တတယ်ချစ်တဲ့လူကိုတော့ မြန်မာပြည်ရောက်မှပဲရှာမယ်လေ”

သူကရယ်ကျဲကျဲပြောလိုက်သည့်အခါတိုင်း ဘွားဘွားတို့၊ ဘိုးဘိုးတို့ကစလျှင်တောင် သူက အခုမှလူပျိုတောင်လုပ်လို့မဝသေးဘူးဟု အမြဲဆင်ခြေပြန်ပေးလေ့ရှိပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာတစ်စုံတစ်ယောက်က ဝင်ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

ထို့နောက် သူကနိုင်ငံခြားအတွေ့အကြုံတွေပြော၊ ဖေဖေက သူ့တုမ္မဏီလုပ်ငန်းကျနေသည့်အကြောင်းတွေပြောနှင့် အချိန်အတော်တုန်သွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သူ့ရဲ့ညီမဝမ်းကွဲလေးတိုးတိုးက ဘယ်ကဘယ်လိုသတင်းရလာသလဲမသိဘဲရောက်ချလာသည်။

“ကိုကြီး . . . ညီမလေးအတွက် ဘာလက်ဆောင်ပါလဲ၊ ကိုကြီး ဟိုတစ်ခေါက်ကပြောထားတယ်လေ၊ ဒီတစ်ခါပြန်လာရင် ညီမလေးအတွက် ရှယ်လက်ဆောင်ဆို”

အောင်မြင်ချမ်းသာ ရုတ်တရက်အကြံအိုက်သွားသည်။ သူက နောက်မှတိုးတိုးအတွက် လက်ဆောင်တစ်ခုခုရှာဝယ်ပေးမည်ဟု စဉ်းစားထားပေမယ့် အခုမချောကရောက်ချလာပြီ။

“ဟဲ့ . . . တိုးတိုး၊ လူကြီးတွေစကားပြောနေတယ်လေ”

မေမေက ဝင်ပြောပေမယ့်မရချေ။

“အဲဒါ... ကိုကြီးမရပါဘူးနော်၊ ကတိပေးထားပြီးသားကြီးနော်၊ ယောက်ျားဆိုတာ ကတိပေးပြီးရင်မပျက်ကောင်းဘူးနော်”

“အေးပါကွာ... ညီမလေးရာ၊ ကိုကြီးပြောပြမယ်”

အောင်မြင်ချမ်းသာမှာ ထိုနေ့က တိုးတိုးကိုကျေနပ်အောင် မနည်းချော့ယူရသည်။ ဒါတောင် မချော့ကသိပ်မကျေနပ်ချင်။

“ဒါပဲနော်ကိုကြီး၊ ညီမလေးသွားချင်တဲ့နေရာ၊ စားချင်တာ၊ လိုချင်တာဝယ်ပေးရမှာနော်”

“အေးပါကွာ... အေးပါ”

သူ တိုးတိုးကိုမဖြစ်မနေ ကတိပေးလိုက်ရသည်။

“အဲဒါပဲ၊ ဒီတစ်ခါကတိပျက်ရင်တော့ တစ်သက်လုံးမခေါ်တော့ဘူးမှတ်”

တိုးတိုးက သူ့ကိုစိတ်ကောက်ပြီးထွက်သွားသည်။

“သားအောင်မြင်၊ သွားနားလိုက်ဦး၊ ရောက်ကတည်းက ငါ့ သားပင်ပန်းနေတာ”

မေမေပြောမှပင် သူလည်းအနားရတော့သည်။ မေမေက သူ့အိမ်ခန်းလေးကို သူ့အကြိုက်ပြင်ဆင်ထားတာကြောင့် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ရသည်။

နိုင်ငံခြားမှာ ဟိုတယ်တွေ၊ အိမ်တွေ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း မေမေအိမ်သို့ရောက်မှပင် ရင်းနှီးနှေးနှေးထွေးထွေးစွာခံစားရသည်။ အိမ်ဆိုသည့်အဓိပ္ပါယ်ကို ယခုမှ သူလည်းကောင်းစွာခံစားတတ်လာသည်။

သူ့မှာလည်း ကိုယ်ပိုင်အိမ်တစ်လုံးရှိသည်။ ထိုအိမ်တွင် အိမ်ရှင်မလေးတစ်ယောက်လောက်ရှိလျှင် ပိုပြီးပြည့်စုံသွားမည်လား။

အောင်မြင်ချမ်းသာစိတ်ကူးနှင့် အိမ်ရှင်မလေးတစ်ယောက်ရှာဖွေနေမိပြီဖြစ်သည်။ ကလေးဆန်သောမျက်နှာနုနုလေးတစ်ခုကို မြင်ယောင်ပြီး သူ့အတွေးထဲမှတစ်ဆင့် အိပ်မက်ထဲသို့...။

www.burmeseclassic.com

တိုးတိုးတ အတင်းလိုက်ပို့ခိုင်း၍ ရွှေပင်းစင်တာတွေ ကစားကွင်းတွေအနှံ့လိုက်ပို့ပေးရသည်။ ပိုက်ဆံလည်း အတော်ကုန် ပြီးဖြစ်သလို စိတ်လည်းအတော်ရှုပ်နေပြီဖြစ်သည်။

“တိုးတိုး.. ဒီနေရာပြီးရင် အိမ်ပြန်မယ်နော်၊ ကိုကြီးတော် တော်ပင်ပန်းနေပြီ၊ ကိုကြီးကအေးတဲ့တိုင်းပြည်ကလာတော့ လော လောဆယ် ဒီကအပူဒဏ်ကြီးကိုမခံနိုင်သေးဘူး”

“ဟင်.. ကိုကြီးကလည်း”

တိုးတိုးကခြေဆောင်သွားပေမယ့် မတတ်နိုင်။ သူ့အရမ်း ပင်ပန်းနေပြီဖြစ်သည်။

“ကဲ.. ကဲ.. ကိုကြီးဒီကစောင့်နေမယ်၊ တိုးတိုးသွားဆော့”

အောင်မြင်ချမ်းသာက ATT စားသောက်ဆိုင်ထဲဝင်ထိုင် ရင်းပြောလိုက်သည်။

“ကိုကြီးကမလိုက်ဘူးလား”

“လိုသလောက်ပိုက်ဆံယူသွားကွာ၊ ကိုကြီးဒီမှာပဲနားနေ တော့မယ်၊ ပြီးရင်ပြန်လာနော်”

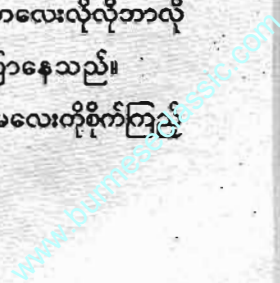
သူက ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ထုတ်ပေးလိုက်တော့မှပင် တိုးတိုး ပြေးထွက်သွားတော့သည်။ သူကစတိုင်ပန်အရှည်နှင့် အကိုလက် ရှည်ကိုဝတ်လိုက်မိသောကြောင့် အတော်ပူနေပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် Aircon ခန်းထဲမှာထိုင်နေမှသာသာသည်။

အောင်မြင်ချမ်းသာအအေးထိုင်သောက်နေခိုက် ဆိုင်ထဲသို့ ဆူညံဆူညံအသံနှင့် ဝင်ရောက်လာတာကြောင့် သူလှမ်းကြည့်လိုက် မိသည်။

“ဟင်..”

သူ့နှလုံးသားထဲမှ အချက်ပေးသံတွေမြည်လာသည်။ လေ ယာဉ်ကွင်းမှာတွေ့ခဲ့သည့် ဟိုမချောလေးနှစ်ယောက်ပါလား။ ဒီနေ့ တော့ တောင်မလေးက စကန်အတိုဝဲဝဲလေးနှင့် ကလေးလိုလိုဘာလို လိုနှင့် ဘာလေးမှန်းမသိ စကားတွေနင်းကန်ပြောနေသည်။

သူကလည်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ကောင်မလေးကိုစိုက်ကြည့်

သိရှိကြယ်စင်

ကာဖြိုးမိသည်။ ကောင်မလေးက တိုးတိုးတို့လောက်ပဲရှိဦးမည်။

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်တ သူ့ကိုလှမ်းတွေ့သွားတာကြောင့် မျက်လုံးလေးတွေဝိုင်းသွားကြသည်။

“ဟယ်. .”

ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သားဘာတွေတွတ်ထိုးနေကြလဲမသိ။ တခါခါနှင့်ရယ်မောပြီး သူ့ဆီသို့ ဟေသာဆိုသောကောင်မလေးက လျှောက်လာသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုပြုံးပြပြီး အင်္ဂလိပ်လို မှတ်မိလားဟုမေးတော့ သူကမှတ်မိကြောင်းဖြေပြီး ထိုင်ရန်ပြောသည်။ ပြီးတော့ သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းကိုခေါ်လိုက်ရမလားဟုမေးတော့ သူက. .

“ခေါ်လိုက်လေ”

သူကပြောလိုက်သည်နှင့် သူမသူငယ်ချင်းကို. . .

“ဟဲ့. . လာတဲ့၊ ပျော်စရာကြီး၊ ဒီနေ့စားဖို့တော့ အိုကေသွားပြီသူငယ်ချင်းရေ၊ ဖော်ရင်နာကြီးဆီကကပ်စားရအောင်”

“အိုကေ”

ကောင်မလေးနှစ်ယောက် လက်ဝါးချင်းခိုက်နေတာကိုကြည့်ပြီး အောင်မြင်ချမ်းသာစိတ်ထဲမှာ ပြုံးချင်ချင်ဖြစ်သွားသည်။ ကောင်မလေးက အင်္ဂလိပ်လိုပင်. . .

“ကျွန်မတို့ကို နေ့လည်စာကျွေးမလား”

“အိုး. . မင်းတို့စားချင်ရင် နေ့လည်စာတင်မကဘူး။ တစ်သက်လုံးလည်းကျွေးထားနိုင်ပါတယ်”

ဟု သူက အင်္ဂလိပ်လိုပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူ့ရဲ့စကားကြောင့် ကောင်မလေးတွေကရယ်ကြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့အချင်းချင်း. . .

“ဟဲ့. . သူကလည်းအလာကြီးပဲ၊ တစ်သက်လုံးတောင်ကျွေးထားချင်တယ်တဲ့သူငယ်ချင်းရေ မှာပြီးကြိတ်လိုက်ကြစို့”

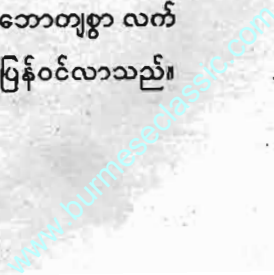
သူမတို့က အလကားရတာမို့ ဟင်းတွေ၊ စားစရာသောက်စရာတွေကို အများကြီးမှာစားနေလေသည်။

“ဟဲ့. . ဟဲ့. . ကိုယ့်မုန့်ဖိုးနဲ့ကိုယ်စားရင် ပိုက်ဆံတွေအများကြီးကုန်နေဦးမယ်၊ အခုတော့. . ဟဲ့. . ဟဲ့. . ကိုကိုဖော်ရင်နာကြီးကိုညာစားလို့ရပြီ”

ကောင်မလေးတွေက သူမသိဘူးအမှတ်နှင့် စကားတိုပွင့်လင်းစွာပြောကြပြီး ရယ်နေမောနေကြသောကောင်မလေးနှစ်ယောက်တို့ကြည့်ပြီး သဘောကျမိသည်။ အပြင်မှာတော့ ရုပ်တည်ကြီးနှင့်ပေါ့။

“ကောင်းတယ်ဗျာ”

အောင်မြင်ချမ်းသာ ကောင်မလေးကိုသဘောကျစွာ လက်ထောက်ပြီးကြည့်နေခိုက်မှာပင် တိုးတိုးကဆိုင်ထံပြန်ဝင်လာသည်။

“ဟယ်. . ကိုကြီးတို့များ အဆင်ပြေနေလိုက်တာ”

သူက တိုးတိုးကိုမျက်နှာရိပ်မျက်နှာကပြလည်းမရ။ သူ့ဆီ ကို
နောက်ချင်ဟန်ဖြင့် ညီမတော်ကရောက်ချလာသည်။

“ကိုကြီး. . ဒါကဘယ်လိုလဲပြောပါဦး”

တိုးတိုး သူ့ဘေးနားတွင်လာရပ်ပြီးမေးတော့ အားရပါးရစား
နေကြသောကောင်မလေးနှစ်ယောက်မှာ တိုးတိုးကိုမော့ကြည့်ကြ
သည်။

“ဟယ်. . တိုးတိုး”

“အံ့မယ်. . ဟေသာနဲ့ ဟန်နီ”

ထိုခဏတွင်းမှာပင် သူ့နားမှာ လက်ပံပင်ဇရတ်ကျသလိုမို့
ဆူညံသွားလေတော့သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ တိုးတိုးနှင့် ဟိုမချောနှစ်
ယောက်က ဆယ်တန်းအတူတက်ခဲ့သောသူငယ်ချင်းတွေဖြစ်နေ
သည်။

“ဟင်. . ဒါဖြင့် ဒီပုဂ္ဂိုလ်က နင့်အစ်ကိုပေါ့. . ဟုတ်လား”

ဟေသာက သူ့ကိုအံ့သြသလို လက်ညှိုးထိုးပြီးမေးတော့
တိုးတိုးကခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါ့. . ငါ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ၊ နိုင်ငံခြားကပြန်ရောက်တာ
သိပ်မကြာသေးဘူးလေ”

“အို. . ”

ဟေသာ့မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားသည်။ သူ့ကိုနိုင်ငံခြားသား
ဓာမှတ်နှင့် ဝိုင်းညှာစားမိသည့်အဖြစ်ကို ဟေသာကရှက်ရွံ့သွားဟန်
တူသည်။

“ဒါဖြင့် သူ. . သူ. . မြန်မာစကားနားလည်တယ်ပေါ့”

“ဟဲ့. . မြန်မာပြည်မှာမွေးပြီး မြန်မာပြည်မှာကြီးတာပဲ၊ မြန်
မာစကားနားလည်တာပေါ့”

“ဒုက္ခပဲ”

“ဘာဒုက္ခလဲ”

တိုးတိုးကနားမလည်စွာမေးတော့ ဟေသာတို့ခေါင်းကုတ်
ပြီး သူမနှင့်ဟန်နီခေါင်းချင်းဆိုင်သားသည်။ သူကတော့ သူမတို့ကို
ကြည့်ပြီး ပြုံးနေမိသည်။

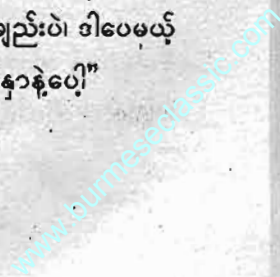
“ဟဲ. . ဟဲ. . ကန်တော့နော်. . ကန်တော့”

“ဘာတွေလဲ”

“ဒီလိုဟာ”

တိုးတိုးကို ဟေသာကရှင်းပြသည်။

“နင်တို့တွေကတော့ လုပ်လိုက်ရင်ဒီလိုချည်းပဲ၊ ဒါပေမယ့်
ငါ့အစ်ကိုက သဘောကောင်းပါတယ်ဟ၊ ငါ့မျက်နှာနဲ့ပေါ့”

သူက တိုးတိုးကိုထုချင်သွားသည်။ သူ့ဘာသာ ဟေသာ့ကို ကျွေးချင်လို့ကျွေးတာကို တိုးတိုးက အမှတ်ဝင်ယူသွားသေးသည်။
“ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားကိုကြီး”

သူက ဘာမှပြန်မပြောတော့ ဟေသာကမျက်နှာငယ်လေး နှင့်...

“ဟေသာတို့ကိုခွင့်လွှတ်ရဲ့လားဟင်၊ ဟို... ဒီကအစ်ကိုကြီး ကလည်း နိုင်ငံခြားသားနဲ့အရမ်းတူတော့ ဟေသာတို့ကလည်း ဖျော် ချင်တာနဲ့ လျှောက် နောက်မိတာပါ။ ခွင့် လွှတ်ပါနော်၊ ဟေသာကျေနပ် တဲ့အထိ တောင်းပန်ပါတယ်”

ကောင်မလေးက ခခယယပြောတော့ အောင်မြင်ချမ်းသာ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးလေးဖြစ်သွားသည်။ ကောင်မလေးရဲ့ပခုံးလေးကို ခပ်ဖွဖွကိုင်ပြီး နှစ်သိမ့်ချင်စိတ်တွေက သူ့ရင်မှာအပြည့်ပါ။ ဒီကောင် မလေးကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်တွေတလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာသည်။

“ကိုကြီး... ပြောလိုက်လေ၊ ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ”
တိုးတိုးပြောမှပင် သူ့ရဲ့အကြည့်တွေ၊ အတွေးတွေကိုရပ် တန့်လိုက်သည်။ သူမကိုပြောရန်စကားလုံးရှာလိုက်သည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ်မိန်းကလေးရယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ခါ ဒီလိုနည်းနဲ့ ယောက်ျားတွေကို သွားမနောက်နဲ့နော်၊ ကိုယ်စေတနာနဲ့ ပြောတာ၊ ကိုယ်မို့ တခြားယောက်ျားလေးဆိုလွယ်ဘူး”

“ဟဲ့... ငါ့အစ်ကိုက စေတနာနဲ့ပြောနေတာကြားလား”
တိုးတိုးကို တော်တော်ကြည့်မရဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဟေသာတို့နောက်ဆိုဆင်ခြင်ပါ့မယ်၊ ဒီက အစ်ကိုကြီးကျေနပ်အောင်လည်း ဟေသာတို့ ဒီဝိုင်းကိုရှင်းမှာပါ”

ဟေသာက သူမကျေနပ်သေးဘူးအထင်နှင့် ထပ်ပြောနေ တာကြောင့် သူကလက်ကာပြု၍...

“ကိုယ့်ကို ဒီလောက်တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူးကွာ၊ ကိုယ် နားလည်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ်ပဲဒီဝိုင်းကိုရှင်းမှာပါ၊ မင်းတို့က အခု မှ ကလေးတွေပဲရှိသေးတာပါကွာ”

သူက အဲလိုပြောလိုက်တော့မှပင် ဟေသာ့မျက်နှာလေး ပြုံး ပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြစ်သွားသည်။

“ကလေးတို့က ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲကိုကြီးရယ်၊ ဟိုသင်တန်းတတ်၊ ဒီသင်တန်းတက် ပေါ့၊ ကျောင်းကတော့ အဝေးသင်ပဲယူထားတယ်လေ”

“ကောင်းတာပေါ့၊ တက်ကြ... တက်ကြ၊ လိုအပ်တဲ့အကူ အညီရှိရင်လည်း ကိုယ့်ဆီကတောင်းကြပါ”

သူက ဟေသာ့မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီးပြောလိုက်မိသည်။ သူ့နှလုံးသားထဲမှာ သူမပုံရိပ်လေးကစွဲထင်နေပြီ။

အားလုံးလမ်းခွဲပြီးပြန်လာကြတော့ တိုးတိုးကကားပေါ်တွင် အတင်းအစ်မေးတော့သည်။

“ကိုကြီး.. ဟေသာ့ကိုကြိုက်နေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟာ.. ဒီကောင်မလေးကလည်း ကြံကြံဖန်ဖန်”

သူကအတင်းငြင်းဆန်ပေမယ့် တိုးတိုးက သူ့မျက်နှာကို အတင်းလိုက်ကြည့်၍...

“ကိုကြီးဝန်ခံနော်၊ ဝန်မခံရင်တော့ အဲဒါပဲ၊ ဟေသာ့ အကြောင်း လုံးဝမပြောပြဘူး၊ ဟေသာ့အကြောင်းကို တိုးတိုးကသိ တယ်”

တိုးတိုးက ဒီနေ့တော့ သူ့ဆီကရအောင်မေးတော့မည့်ပုံစံ မျိုးနှင့်ဖြစ်သည်။ သူတလည်းဝန်မခံချင်။ ဝန်မခံချင်ဆိုတာကလည်း သူ့ညီမနှင့်မှရွယ်တူ၊ သူ့ညီမသွယ်ချင်းမလေးကိုမှ သူကကြိုက်သည် ဆိုတော့ ရယ်စရာများဖြစ်နေမလား။

“ကိုကြီးပြောဆို”

“တိုးတိုးကလည်းကွာ”

“အေးလေ.. မပြောချင်လည်းရတယ်နော်၊ ဟေသာ့ကို ကြိုက်နေတဲ့ တိုးတိုးသွယ်ချင်းတွေအများကြီးပဲ၊ အောင်သွယ်ပေး လိုက်မှာကြည့်နေ”

“ဟာ.. အဲဒီလိုတော့မလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ဘယ်လိုမှကုန်မဆည်နိုင်တော့ဘဲပြော လိုက်သည်။

“ဒါဆိုလည်း စောစောတည်းကကြိုက်ရင်ကြိုက်တယ် ဝန်ခံ လိုက်ပါလား၊ မှနေသေးတယ်”

တိုးတိုးက သူ့ကိုအပြစ်တင်လိုက်ပြီး ဟေသာ့အကြောင်း တွေ့ပြောပြသည်။ ဟေသာ့က တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်ကြောင်း၊ မိဘတွေကလည်း အရမ်းချစ်၊ အရမ်းအလိုလိုက်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ တိုးတိုးဖေဖေနှင့် ဟေသာ့ဖေဖေက အလုပ်အတူတူလုပ်ကြောင်း၊ အချင်းချင်း မကင်းရာမကင်းကြောင်းတွေပါရှိကြောင်းသိရသည်။

“ကိုကြီး.. ဟေသာ့ကို တကယ်ကြိုက်ပြီး အတည်ဆိုရင် ဖွင့်ပြောပါလား”

“ဟာ.. မပြောရဲပါဘူး၊ တော်ကြာစိတ်ဆိုးသွားမှဖြင့်”

တိုးတိုးအကြံကို သူကလက်မခံချေ။ သူကလူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ သူ့နှလုံးသားကိုထုတ်ပြရမှာ မဝံ့ရဲတော့။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဟေသာ့က ကလေးဆန်တော့ ကလေး ကိုမုန့်ပေးကြိုက်ပေါ့ကိုကြီးရာ၊ မကောင်းဘူးလား၊ သူ့လိုသမျှတွေ ပြည့်အည်းပေးပြီး သံယောဇဉ်တွယ်အောင်လုပ်ပေါ့”

အိမ်ကြိုက်

“ငါသိပါတယ်ကွာ၊ ညည်းဘာမှဆရာမလုပ်နဲ့၊ ငါ့ဘာသာ စိစဉ်မယ်”

“အေးပါ... တိုကြီးကျန်ရစ်ကြီးဖြစ်သွားမှာစိုးလို့၊ ဒီကလေး တနာနဲ့”

တိုးတိုးပြောလိုက်မှပင် သူ့ရင်ထဲမှာ အချက်ပေးခေါင်း လောင်းသံတွေဆူညံလာသည်။ ဟုတ်တယ်... သူ့ကျန်ရစ်လို့တော့ မဖြစ်ပါ။ သူ့ဘယ်နည်းနှင့်မှ ဟေသာ့ကိုမဆုံးရှုံးစေရဟုဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

တိုးတိုးရစ်ထင်
နှလုံးသာထွင်
မင်းကိုချစ်တယ်...။
နှလုံးသာထဲတွင်
မင်းသာကပိုင်စား
ကိုယ်နှလုံးသာ
မင်းသာသင်
ကိုယ်ကထွင်
မင်းသိစေရန်
တို့စောင်းယန်
ခွင့်ပြုပါစရာ
မင်းရဲ့ကချစ်ကွယ်...။
ထာဝရဗျာဏ်သျှား
ရာသက်လုံး...။

www.burmeseclassic.com

အောင်မြင်ချမ်းသာဆိုသော လက်တွေ့သမားသူသည် ချစ်သူနှင့်တွေ့မှ စိတ်ကူးယဉ်တတ်လာပြီ။ ကဗျာတွေ၊ စာတွေတွေ့ တတ်လာခဲ့ပြီ။ အချစ်က လူကိုပြောင်းလဲပစ်စေနိုင်ပါသလား။ သူတ တော့ အချစ်ဖြင့်တွေ့ဝေမိန်းမောတတ်ခဲ့ပြီ။ အမြဲတစေ ကလေးလို ရယ်မောနေသောမျက်နှာလေးကိုမြင်ယောင်မိတိုင်း သူမကို ဘယ် တော့မှပိုင်ဆိုင်ရမလဲဆိုပြီး သက်ပြင်းချတတ်စမြဲ။

သူမနှင့်တွေ့တိုင်း အရုပ်တစ်ရုပ်လို သူမစေခိုင်းသမျှ လုပ် ပေးမိစမြဲ။ သူမပျော်ရွှင်လျှင် သူကျေနပ်ရစမြဲ။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး တိုးတိုး ကတောင် အားမလိုအားမရဖြစ်နေသည်။

“ကိုကြီးဟာက ဇာတ်မျောကြီးပါ။ ဖွင့်ပြောလိုက်စမ်းပါ”

တိုးတိုးက ဒီနေ့ညနေတောင်ပြောသွားသေးသည်။ သူလည်း ဟေသာကိုဖုန်းဆက်ချိန်းပြီး တစ်နေရာရာမှာဖွင့်ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ညနေကတည်းက ဖုန်းတကိုင်ကိုင်နှင့်။ အခုတော့ ညခုနစ်နာရီတိတိ ရှိနေချေပြီ။

သူ့ရင်ထဲ၊ အသည်းထဲကပါအလွတ်ရနေသောဖုန်းနံပါတ် တစ်ခုကိုနှိပ်လိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ ဟေသာကိုယ်တိုင်ဖုန်းလာ ကိုင်သည်။

“ဟယ်လို. . ဟေသာလား၊ ကိုကြီးပါ”

“ကိုကြီးကလည်း ဘာကိစ္စလဲကွာ၊ ဒီမှာ ကိုရီးယားကား ကောင်းနေတာကို”

ဆူဆူဆောင့်ဆောင့်ဒီအသံလေးကိုလည်း သူ့ချစ်ပါသည်။

“အေးပါကွာ. . ကိုကြီး မနတ်ဖြန်ကလေးကိုပြောစရာရှိလို့ ဒီနေ့ကြိုချိန်းတာ”

“အဲဒါများ မနတ်ဖြန်မှဆက်တာမဟုတ်ဘူး၊ အရေးတကြီး”

“အရေးကြီးလို့ပေါ့ကွာ”

ကိုကြီးရဲ့တစ်ဘဝလုံးစာပါဟု စိတ်ထဲမှပြောလိုက်သည်။

“အရေးကြီးရင်လည်း မနတ်ဖြန်မှပြောတော့၊ မနတ်ဖြန်လာ ခါနီးဖုန်းဆက်လိုက်. . ဒါပဲ”

သူ့ကိုအမိန့်တွေပေးပြီးဖုန်းချသွားလည်း သူ့ကျေနပ်ကြည်နူးရပါသည်။ အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲလား။ သူ့ရင်တွေမခွန်စဖူး လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ။

ချစ်တယ်ကလေးရယ်. . . ။

“သား”

မေမေ့ခေါ်သံကြောင့် သူ့အတွေးလှလှလေးတွေပျက်ကုန်သည်။

“ဗျာ. . မေမေ”

“မင်းဖေဖေခေါ်နေတယ်”

သူကလာမည်ဟုပြောလိုက်တော့ မေမေပြန်ထွက်သွားသည်။ ဖေဖေက ကုမ္ပဏီကိစ္စပဲပြောမည်ဟု သူထင်မိသည်။ ကုမ္ပဏီကိစ္စကို သူလုပ်ပါမည်ဟု ဖေဖေကိုကတိပေးထားပြီး အချစ်ကိစ္စနှင့် အားလုံးကိုမေ့လျော့နေသည်မဟုတ်ပါလား။ အောင်မြင်ချမ်းသာသူအဖြစ်သူမြင်လာသည်။

သူ့အောက်ထပ်ရောက်တော့ ဖေဖေကစောင့်နေသည်။

“ထိုင်လေသား”

သူက ဆိုဖာပေါ်တွင်ထိုင်ထိုင်လိုက်သည်။

“သား အခုတလောဘာတွေအလုပ်ရှုပ်နေလဲမသိ အပြင်ပဲ”

ထွက်နေလို့ ဖေဖေမပြောသေးတာ၊ အခုတော့ အေးအေးဆေးဆေးပြောလို့ရပြီ၊ ဒီလိုသားရဲ့. . .”

သူထင်သည့်အတိုင်းပင် ဖေဖေက ကုမ္ပဏီကိစ္စပြောသည်။ ဖေဖေက သူ့ကုမ္ပဏီမှာ အကျဘက်သို့ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ကို အမြန်ဆုံးလွှဲပေးချင်ကြောင်းတွေပြောပြသည်။

“အဲဒါ သားသဘောတရော. . .”

ဖေဖေပုံစံက ကုမ္ပဏီကို ဆက်တောင်မလုပ်ချင်တော့သည့် ပုံစံမို့ သူ့မဖြစ်မနေလုပ်ရမည်ဆိုတာကို အောင်မြင်ချမ်းသာရိပ်မိလိုက်သည်။ သူဟာ အလုပ်ကိုအလေးမထားသောလူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလားဟု ပထမဆုံးအကြိမ် သူ့ကိုယ်သူသံသယဝင်မိသည်။ သူ့ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ၊ သားလုပ်မှာပါ၊ ကုမ္ပဏီအခြေအနေကို အရင်လေ့လာပါရစေဦး”

“ဒါဆို သားမနက်ဖြန် ကုမ္ပဏီကို ဖေဖေနဲ့လိုက်ခဲ့ပေါ့”

“ဖေဖေ. . . ဟို. . .”

သူငြင်းပယ်မည်လုပ်ပြီးကာမှ သူ့သိပ်လွန်သွားမလားဟု တွေးမိ၍ ဆက်မပြောဘဲနေလိုက်သည်။

“ဘာလဲသားရဲ့”

“လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်ဖေဖေ၊ သားစိတ်ဝင်စားပါတယ်”

သူ ဖေဖေနှင့်ခဏစကားပြောပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ပြန်တက်ခဲ့သည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ မနက်ဖြန်တော့ ဟေသာ့ကိုဖွင့်ပြောဖြစ်အောင်ပြောရမှာပဲဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဖေဖေအလုပ်တွေကိုလည်း သူသေချာပြန်လည်ကြီးကြပ်ပေးရမည်ဟု တွေးလိုက်သည်။

ညသည် အတွေးတို့ အိမ်မက်တို့နှင့် ဘယ်လိုကုန်ဆုံးသွားမှန်းမသိချေ။

နံနက်လင်းသော် ဖေဖေက သူနှင့် ကုမ္ပဏီအတူသွားရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီ။

တစ်နေ့လုံး ကုမ္ပဏီအလုပ်ထဲ စိတ်ကုန်စွာပြီးလုပ်နေလည်း သူ့စိတ်က ဟေသာ့ဆီရောက်ရောက်သွားသည်။ ဖုန်းဆက်ဖို့တွေးမိတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်။ သို့ပေမယ့်မဆက်ဖြစ်။ ဖုန်းဆက်လို့ သူ့ကိုလာခဲ့ဖို့ခေါ်လျှင် သူမသွားနိုင်လျှင် မချောလေးကစိတ်ကောက်ဦးမည်လေ။ ညနေမှပဲ သူမဆီသွားမည်။

နေ့ခင်းထမင်းစားဖို့ နူးဘေးကထမင်းဆိုင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သူ့ဘေးမှ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကပ်ဖြတ်သွားသည်။

“ဟင်. . .”

သူ့အရမ်းရင်းနှီးနေသည့်နောက်ကျောလေးတစ်ခု။ သူမပါလား။ ရှေ့ကကောင်လေးတစ်ယောက်။

အောင်မြင်ချမ်းသာ သွေးတွေပွက်ပွက်ဆူလာသလိုခံစားရသည်။

“တောက်”

သူ့အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး နောက်ပြန်လှည့်ကာ ကုမ္ပဏီရှေ့တွင်ရပ်ထားသောသူ့ကားကို တစ်ရှိုက်ထိုးမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုဆိုင်ကယ်နောက်သို့ တရကြမ်းလိုက်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ကယ်ကလည်း အရမ်းမောင်းသည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကားရှင်းသည်လမ်းပေါ်မှာ သူက ဆိုင်ကယ်ကို ကန့်လန့်ဖြန်ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကားပေါ်မှ ဒေါသတကြီးဆင်းလိုက်သည်။

ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကကောင်ကလည်း ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်ချွတ်၍ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှဆင်းသည်။ ဟေသာ့က သူ့ကိုမြင်သွားသည်။

“ကိုကြီး”

သူက ဟေသာ့ကိုမြင်မှ ပို၍ဒေါသဖြစ်သွားပြီး ဟေသာ့လက်ကိုဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

“ဟေ့လူ. . . ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

ဆိုင်ကယ်မင်းသားကလည်းမခေ။ သူ့လက်ကိုဖမ်းကိုင်

ဘိက္ခုနီမင်း

လိုက်သည်။ သူက ထိုကောင်ရဲ့လက်ကိုပုတ်ချ၍ ဟေသာကို သူ့ဘတ်အရဆွဲခေါ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်းကို အဲဒီမေးခွန်း ငါကမေးရမှာ၊ မင်းကို ငါရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်၊ ဟေသာနဲ့ နောက်ဘယ်တော့မှမပတ်သက်နဲ့”

“ဘာဗျ”

“ကိုကြီး”

ဟေသာက သူ့လက်ကိုအတင်းလာဆွဲသည်။

“ကိုကြီးလွန်နေပြီနော်၊ ဟေသာသူငယ်ချင်းကို ဘယ်လို ဆက်ဆံတာလဲ”

“သူငယ်ချင်း.. ဟုတ်လား”

သူ့ရင်ထဲမှာ ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားသည်။

“မင်းကွာ”

“ကိုကြီးက လုံးဝမမိုက်ဘူး”

သူ့ကို ဟေသာကရန်တွေ့တော့မည့်ဆဲဆဲတွင် တစ်ဖက်လူ တ... .

“ဟေသာ.. ကိုယ်နဲ့ပြန်လိုက်မှာလား၊ မလိုက်ဘူးလား တစ်ခွန်းပဲပြော၊ ကိုယ်စိတ်မရှည်တော့ဘူး”

“လိုက်မယ်”

ဟေသာပါးစပ်မှထွက်သောစကားကြောင့် သူ့ဒေါသမီး တောက် အမြင့်ဆုံးသို့ရောက်ရှိသွားသည်။

“မင်းလိုက်သွားရဲလိုက်သွားကြည့်ဟေသာမြင့်မြတ်၊ မင်းရော ငါရော ဟိုကောင်ပါ သုံးလောင်းပြိုင်ပဲမှတ်၊ ငါမလုပ်ရဲဘူးထင်နေလား”

သူ့ကို ဟေသာက မီးဝင်းဝင်းတောက်မျက်ဝန်းများဖြင့် လှမ်း ကြည့်သည်။

“ဒီမှာ.. ရှင်ကဘာမို့လဲ”

“မင်းအပိုပြောမနေနဲ့၊ ဒီကောင်နဲ့လိုက်သွားကြည့်စမ်း”

ဟေသာက သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး... .

“ကောင်းပြီ”

ဟေသာက ဆိုင်ကယ်သမားဘက်သို့လှည့်၍... .

“ကိုဇော်.. ယူဘာသာပဲသွားတော့၊ တို့ဒီမှာပြဿနာရှင်း

လိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဟေသာပါလို့ ကိုယ်စိတ် လျော့လိုက်မယ်၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား... .”

www.burmeseclassic.com

သူ့ကိုလက်ညှိုးထိုးသွားသော ဆိုင်ကယ်သမားကိုကြည့်ကာ
ဒေါသကိုမနည်းမျိုးချရသည်။

“တောက်”

ဆိုင်ကယ်သမားထွက်သွားတော့ ဟေသာက သူ့ဘက်လှည့်
လာသည်။

“ရှင်နဲ့ကျွန်မကဘာမို့လို့ ကျွန်မကိုပြဿနာရှာရတာလဲ
ကိုအောင်မြင်ချမ်းသာ”

သူ့ကို ခါးထောက်၍ရန်တွေ့လေသည်။ သူက ဘာမှဖြန်
မပြော။ သူမကျန်ရစ်ခဲ့တာကိုပဲ သူကျေနပ်လှပြီဖြစ်သည်။

“ပြောလေ. . ရှင်ကိုသိပ်မုန်းတယ်၊ ရှင် ကျွန်မကို ဒီလိုပုံစံ
မျိုးနဲ့ နောက်ဘယ်တော့မှမဆက်ဆံနဲ့”

ဟေသာက ပြောပြီးလှည့်အထွက်မှာ ဟေသာ့လက်ကို သူ
လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“ကိုကြီးကိုထားမသွားပါနဲ့ကလေးရယ်၊ မင်းကို ကိုကြီးအရမ်း
ချစ်တယ်၊ တကယ်ချစ်တာပါကွာ၊ ကိုကြီး မင်းကိုလက်ထပ်မယ်”

“ဘာ”

ဟေသာက ဒေါသမျက်နှာဖြင့် သူ့ဘက်သို့လှည့်လာသည်။

“ချစ်တယ်ပေါ့. . ဟုတ်လား”

ဟေသာ့ညာလက်တစ်ဖက်က လေထဲမြောက်တက်လာ
သည်။

“ကဲ. . ချစ်ဦး. . ချစ်ဦး”

“ဖြန်း. . ဖြန်း”

သူ့ပါးနှစ်ဘက်လုံး ထူပူသွားသည်။

“ရှင်ကိုသိပ်မုန်းတယ်”

ဟေသာကအော်ကာ သူ့လက်ကိုဆောင်ရုန်း၍ ထွက်ပြေး
သွားသည်။ သူလည်း ရုတ်တရက်မို့ ထူပူကြောင်အသွားသည်။ နောက်
မှသတိရပြီး. . .

“ဟေသာ. . ဟေသာ”

သူ ဟေသာ့နောက်မှ အပြေးလိုက်မိသည်။ ဟေသာက
လည်းငွတ်အပြေး။ တစ်ဖက်မှကားကြီးအလာ. . ။

“ဟေသာ”

သူ ဟေသာ့ကိုယ်လေးကိုဆွဲဖက်၍ လှိမ့်ချလိုက်သည်။

“ကွီ”

ကားဘရိတ်အုပ်သံနှင့်အတူ သူ့ခေါင်းက တစ်စုံတစ်ရာနှင့်
ရိုက်မိပြီး လောကကြီးနှင့် ခေတ္တအဆက်အသွယ်ပြတ်သွားသည်။

၁၁၄

အောင်မြင်ချမ်းသာ အိပ်ရာပေါ်မှအတင်းကျုံးထတော့
မေမေကတားသည်။

“အို. . သားကလည်း အခုမှသတိရတယ်၊ အခုပဲထ ထပ်မှူး
လဲနေမှပြန်”

“ကျွန်တော်ကအရေးမကြီးဘူးမေမေ၊ ဟေသာကအရေး
ကြီးတယ်”

မေမေနှင့် ဖေဖေက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်
တာကြောင့် သူပို၍ရင်ထိတ်သွားရသည်။

“ဟေသာ. . ဟေသာ. . ဘာမှမဖြစ်ဘူးမဟုတ်လားမေမေ၊
သားသွားကြည့်မယ်”

“တဲ. . ကဲ. . ဒီလောက်တောင်သွားချင်နေရင်လည်း မင်း
သားကို ဦးချဲလ်နဲ့သာခေါ်သွားတော့”

ဖေဖေကပြောပြီး အခန်းပြင်ထွက်သွားသည်။

“သားသွားနိုင်ပါတယ်”

သူက ဦးချဲလ်ကိုမစီးဘဲတွန်းလိုက်တော့. . .

“သားကနေကောင်းပြီးကာစ အားမရှိမှာစိုးလို့”

“ကျွန်တော်ယောက်ျားပါမေမေ”

မေမေ့ကိုပြောပြီး ဘေးအခန်းသို့ထွက်ခဲ့သည်။ သူ့မှာ

“ဟေသာ. . ဟေသာ”

သူ ဟေသာအမည်ကိုစိုးရိမ်စွာတပြိုး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်
တော့ စိုးရိမ်တကြီးသူ့ကိုဝိုင်းကြည့်နေကြသော ဖေဖေ၊ မေမေတို့ကို
တွေ့ရသည်။

“သား. . သတိရပြီလား”

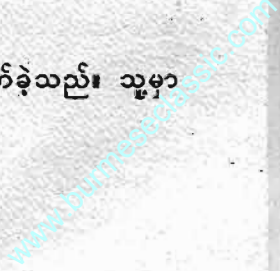
“မေမေ. . ဟေသာရော၊ သူ့ဘာမှမဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား”

“မဖြစ်ပါဘူးသားရယ်၊ ဟိုဘက်အခန်းမှာရှိတယ်”

မေမေက အဲလိုပြောပေမယ့် သူနည်းနည်းလေးမှမလုံချေ။

ဟေသာတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်. . . ။

“သားသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဟေသာ့ကိုစိတ်ပူလွန်း၍ အသက်တောင်ထွက်သွားနိုင်သည်။ ဟေသာ့တစ်ခုခုဖြစ်ရင် သူ့ကြောင့်ဟု တစ်ထစ်ချယုံကြည်ထားသည်။

“ဟေသာ”

ဟေသာ့အခန်းတံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ အခန်းထဲမှာရှိ သောလူတွေအကုန်လုံးက လှမ်းကြည့်သည်။ ဟေသာကတော့ ဆရာဝန်မလေးနှင့်စကားပြောနေတာကိုတွေ့မှ သူ့ရင်ထဲကအလုံးကြီးကျသွားသည်။

“ဟေသာ. . ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“ရှင် ဒီအခန်းထဲကိုဘာလို့ဝင်လာတာလဲ၊ ရှင်မျက်နှာမကြည့်ချင်ဘူး. . ထွက်သွား”

ဟေသာက သူ့ကိုမြင်တာနှင့် သရဲတစ္ဆေမြင်ရသလို မောင်းထုတ်သည်။ ဟေသာ့မိခင်ဖြစ်ဟန်တူသောအမျိုးသမီးကြီးက ဝင်ဟန်သည်။

“အို. . သမီးရယ်၊ အားနာစရာ”

“အားနာစရာမလိုဘူးမေမေ၊ သူ့ကြောင့် သမီးဒီလိုဖြစ်တာကိုအောင်မြင်ချမ်းသာ. . ရှင် ဒီအခန်းထဲကထွက်သွားပါ”

လူတွေအများကြီးကြားထဲမှာမို့ သူနည်းနည်းရှက်သွားသည်။

“ကောင်းပါပြီ. . သွားမှာပါ။ ဟေသာဘာမှမဖြစ်တာမြင်ရရင်ပဲ ကိုယ်ကျေနပ်ပြီ၊ ကိုယ်သွားမယ်”

သူက ဟေသာ့အခန်းထဲမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်စွာထွက်ခဲ့သည်။ ဖေဖေက သူ့ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွဖက်ပြီးနှစ်သိမ့်သည်။

“နောက်တော့စိတ်ပြေသွားမှာပေါ့သားရယ်”

သူ့ဘာမှပြန်မပြောမိ။ ဟေသာ သူ့ကိုစိတ်ပြေအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာကိုပဲ တွေးမိနေတော့သည်။ ဟေသာ ဘာမှမဖြစ်တာကိုမြင်ရလျှင်ပဲ သူ့စိတ်သက်သာရာရပါသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်အဆုံး၌ သူ့မိသားစုနှင့် ဟေသာတို့မိသားစု အရမ်းရင်းနှီးသွားခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဟေသာတို့မိသားစုကလည်း သူနှင့် ဟေသာကိုချစ်သူတွေဟုထင်နေပုံရသည်။ သူက ဟေသာ့မိဘနှစ်ပါးကိုတောင်းပန်မိသည်။

“ကျွန်တော့်အပြစ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဟေသာစိတ်ကောက်သွားပြီး အခုလိုတွေဖြစ်ရတာပါ”

“မဆိုင်ပါဘူးကွယ်၊ အန်တီသမီးအကြောင်း အန်တီသိပါတယ်၊ သူက ထစ်ခနဲဆိုစိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ပြီး အခုလိုလုပ်နေကျ၊ တစ်အိမ်လုံးကလည်း သူ့ကိုဝိုင်းအလိုလိုက်ထားကြတာလေ၊ ကဲ. .

ကဲ. . သား ဟေသာကိုကြည့်မလို့မဟုတ်လား၊ ဝင်ကြည့်လေ၊ အိပ်ပျော်နေတယ်ထင်တယ်”

အိပ်ပျော်နေသည်ဆိုတော့မှ သူဝင်ရဲသည်။ သူမနိုးနေသည့်အချိန်ဆို သူ့ကိုအော်ထုတ်ပစ်မှာစိုးလို့ပါ။

ဆေးရုံတုတ်ပေါ်တွင် ပက်လက်တလေးအိပ်ပျော်နေသောဟေသာသည် တကယ့်ကလေးငယ်တစ်ဦးပမာ အပြစ်ကင်းစင်လှသည်ဟုသူထင်မိသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ လှိုက်လှဲရင်ခုန်စွာခံစားရသည်။ ပိုင်ဆိုင်ချင်လှပြီကလေးရယ်၊ ဟေသာက အရှုပ်မလေးတစ်ရှုပ်ဖြစ်လျှင်တော့ သူ့ချစ်ချင်ကိုယ်မိမှာဟုတွေးလိုက်မိသည်။ အခုတော့ ဟေသာက အရှုပ်မလေးမဟုတ်၊ ရန်တွေ့တတ်သောကောင်မလေးသာဖြစ်သည်။

သူ ဟေသာလတ်ကလေးကို အသာဆုပ်ကိုင်ပြီး သူ့ပါးနှင့်ကပ်ထားလိုက်သည်။

“ဟေသာရယ်. . ကိုယ် မင်းကိုအရမ်းချစ်တယ်ကွာ၊ ကိုယ် ပိုင်ဆိုင်ချင်ပြီ”

ဟေသာကိုချစ်မြတ်နိုးစွာ တီးတိုးပြောလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မှေးစင်းထားသောမျက်တောင်လေးနှစ်ခုမှာပွင့်လာပြီး. . .

“ဟင်. . ရှင်. . ရှင်. . ဘာလုပ်တာလဲ၊ အခုထွက်သွား”

ဟေသာက လက်ကိုဆောင်ရုန်း၍ ထွက်သွားခိုင်းသည်။ သူ့ကတော့ ဟေသာကိုအပြုံးမပျက်ကြည့်နေမိဆဲ။

“ထွက်သွားလေ. . ပြောနေတာကို”

“ကိုယ့်ကို ဘာလို့ဒီလောက်မုန်းသွားရတာလဲဟေသာ၊ ကိုယ် ဟေသာမကြိုက်တာ ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“ဒါကတော့ ရှင်ကိုယ်ရှင်သိမှာပေါ့၊ ထွက်သွားပါ၊ မေမေ. . ”

ဟေသာက သူ့ကိုအတင်းနှင့်ထုတ်နေတာကြောင့် သူ့စိတ်လျှော့လိုက်ပြီး. . .

“ထွက်သွားပါမယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့မှတ်ထားလိုက်ဟေသာ၊ အောင်မြင်ချမ်းသာဆိုတဲ့ကိုယ်ဟာ တစ်ခုခုကိုလိုချင်လာပြီဆိုရင် ရအောင်ယူတတ်တယ်ဆိုတာပဲ”

ဟေသာက သူ့ကို မီးဝင်းဝင်းတောက်မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ပြီး. . .

“ရှင်ကိုမုန်းတယ်၊ ကျွန်မကို ရှင်ဘယ်တော့မှမရစေရဘူး. . မှတ်ထား၊ မေမေ. . မေမေရေ”

သူလည်းစိတ်လျှော့ပြီး ဟေသာအခန်းထဲမှထွက်ခဲ့သည်။ ဟေသာဆေးရုံကဆင်းတော့လည်း သူ့ကဟန်မပျက် ခပ်

တည်တည်ပင်လိုက်ပို့ခဲ့သည်။ လူကြီးတွေရှေ့မှာမို့ ဟေသာက ဘာမှ မပြောပေမယ့် သူ့ကိုလုံးဝကျေနပ်ပုံမရ။ အရေးလည်းမစိုက်။ စကားလည်းမပြောချေ။

ဟေသာမိဘနှစ်ပါးကတော့ သူ့အပေါ် အတိုင်းထက်အလွန် သဘောကောင်းဖော်ရွေနေသည်။

သူ့ဖေဖေပါပါတာကြောင့် ဟေသာတို့အိမ်မှာ စီးပွားရေး ကိစ္စတွေပြောပြီး အကြာကြီးနေနေသည်။ သူကလည်း ထိုအခြေအနေကို သဘောကျမိသည်။

ဟေသာကတော့ ရောက်ကတည်းက အိမ်ထဲဝင်သွားတာ လုံးဝပြန်ထွက်မလာတော့ချေ။ ဖေဖေက သူ့ကိုစကားဝိုင်းထဲဆွဲသွင်းသည်။

“နောက်ဆို ကုမ္ပဏီကို သားပဲဆက်လုပ်မှာလေ၊ အခုတည်းကလွဲနေပြီ၊ ကုမ္ပဏီက အခုကျနေတော့ အရင်းအနှီးထပ်စိုက်ထည့်ပြီးပြန်လုပ်ရမှာဗျ”

“ဟာ. . ဟုတ်လား၊ ရှယ်ယာခေါ်ရင် ကျွန်တော့်လည်းပြောနော်၊ ကျွန်တော်ရှယ်ယာထည့်ဖို့ စိတ်ဝင်စားတယ်”

ဟေသာအဖေကြီးက အားတက်သရောပြောသည်။

“စိတ်ချပါ၊ ဦးမြင့်မြတ်တို့နဲ့က ပြောဖို့လူတွေမှမဟုတ်တာ”

ဖေဖေကလည်း ဟေသာ့ဖေဖေဦးမြင့်မြတ်နှင့် အတော်အဆင်ပြေနေသည်။ အဓိကက မင်းနဲ့ကိုယ်အဆင်ပြေဖို့ပဲလိုတော့တယ်ကွာ။

“မောင်အောင်မြင်ကတော့ သမီးကိုခွင့်လွှတ်ကွာ၊ အိမ်မှာက တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးဆိုတော့ အလိုလိုက်ထားတော့ နည်းနည်းဆိုးတယ်ကွယ့်”

“ဟုတ်ကဲ့. . ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်”

ဟေသာ့ဖေဖေနှင့် အတော်ကြာစကားပြောပြီးမှ သူတို့မိသားစုသုံးဦးပြန်ခဲ့သည်။

လမ်းတွင် ဖေဖေက သူ့ကိုမေးသည်။

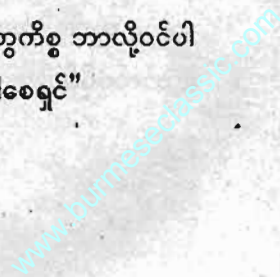
“သား. . ဟေသာ့ကိုစိတ်ဝင်စားနေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ၊ ဒါပေမယ့်သူက. . ”

“ဖေဖေသဘောပေါက်ပါတယ်သား၊ သားတို့အခြေအနေကို ဒါကြောင့် ဖေဖေက ဦးမြင့်မြတ်ကိုချုပ်နေတာ”

ဖေဖေက သူ့ထင်ထားတာထက်ပို၍ ပါးနပ်နေသည်။ မေမေကတော့ သဘောကျဟန်မတူချေ။

“အို. . အဖေကြီးကလည်း၊ ကလေးတွေကိစ္စ ဘာလို့ဝင်ပါတာလဲ၊ သူတို့ဇာတ်လမ်း သူတို့ဘာသာဆက်ပါစေရှင်”

“မင်းသားကအဖြစ်မရှိလို့ ငါကဝင်တုရတာပေါ့ကွ၊ သူတို့ အိမ်မှာက ဦးမြင့်မြတ်ကအဓိကပဲသားရဲ့”

ဖေဖေကကားကြောင့် အောင်မြင်ချမ်းသာပြုံးလိုက်မိသည်။ သူ့အဖြစ်က အရပ်ကွဲပါ လူပိုင်းပါအဖြစ်မျိုးဖြစ်နေပြီလားဟု တွေးလိုက်မိတော့သည်။

“ဖေဖေစိတ်ကူးကတော့ ဦးမြင့်မြတ်ကို ဖေဖေတို့စီးပွားရေး လုပ်ငန်းထဲထည့်မယ်၊ ပြီးရင် သူ့ကိုအပိုင်ပေါင်းမယ်”

သူကဘာမှမပြောမိ။ ဟေသာကိုရဖို့အတွက်ဆို လုပ်သင့်ရင်လည်း လုပ်ရမှာပဲဟု တွေးမိသည်။ မေမေကတော့ လုံးဝမထောက်ခံသည့်အပြင် ဝင်ကန့်ကွက်သည်။

“ကျွန်မကတော့ ရှင့်အစီအစဉ်ကို လုံးဝသဘောမကျဘူးကိုချမ်းသာ၊ ဒီခေတ်ကြီးမှာ သမီးကိုလိုချင်လို့ အဖေကိုအကြွေးတွေ ပေးပြီးသိမ်းလို့ရတဲ့ခေတ်မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကောင်မလေးပုံစံလေးကိုလည်းကြည့်ဦး၊ သူ့လုပ်ချင်ရာဇွတ်တရွတ်လုပ်မယ့်ပုံလေး၊ ငယ်ကလည်းငယ်သေးတယ်”

မေမေထောက်ပြမှ ထိုအချက်ကို သူပြန်လည်သတိထားမိသည်။ ဟုတ်ပါတယ်။ သူတို့သားအဖက ဦးမြင့်မြတ်ကို ဘယ်လောက်ပဲပိုင်ပါစေ၊ ဟေသာက သူ့မအသက်နှင့်ခြိမ်းခြောက်လာ

လျှင် သူ့ဘယ်လိုမှတတ်နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

“ဟုတ်တဲ့ပါမေမေ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာကျွန်တော်လည်း ကြိုးစားမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေတို့လူကြီးချင်းရင်းနှီးထားတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

“အေးကွာ.. ဖေဖေကတော့ မင်းစိတ်ချမ်းသာတာပဲမြင်ချင်ပါတယ်၊ ဟေ့ကောင်.. ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေလည်းလုပ်ဖို့စဉ်းစားထားဦး.. ကြားလား”

ဖေဖေကိုခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ မိန်းကလေးရေး.. မင်းတို့ပိုင်ဆိုင်ချင်လွန်းလို့ ကိုယ်ရွေးတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

www.burmeseclassic.com

ဒီကြားထဲမှာ ကျေးဇူးရှင်မတိုးတိုးကိုခေါ်ပြီး ဟေသာ့ကို
ချော့ခိုင်းရသည်။

“လုပ်. . တိုးတိုးရာ၊ ဟေသာ့ကိုချော့ပေးစမ်းပါဟာ၊ ငါ နင်
လိုချင်တာဝယ်ပေးပါမယ်”

“တတယ်နော်”

“အေးပါဟာ. . သူ ငါ့ကိုပြန်မကြိုက်ရင်နော့၊ အရင်အတိုင်း
ခင်ခင်မင်မင်နေပြီး ငါ့အပေါ် ဆိုးနေရင်တော်ပြီ”

အောင်မြင်ချမ်းသာက တိုးတိုးကိုမနည်းပြောပြီး ဟေသာ့
ကိုချော့ခိုင်းရသည်။ တိုးတိုးကလည်း သူလိုချင်တာအမျိုးမျိုးဝယ်ပေး
မည်ဟုကတိပေးပြီးမှသွားသည်။

“အဆင်ပြေရင် ငါ့ဖုန်းဖုန်းကိုဆက်လိုက်”

ကုမ္ပဏီမှာနေသည့်တစ်ချိန်လုံး သူ့ဖုန်းတကိုင်ကိုင်လုပ်နေ
တာကြောင့် လူတွေကတောင်မေးယူရသည်။ ထိုနေ့က တိုးတိုးဖုန်း
မဆက်ချေ။ ဟေသာကလည်း တော်တော်စိတ်ကောက်တတ်သည့်
ကောင်မလေးတုတွေ့မိသည်။ သူမစိတ်တောက်တတ်လို့ သူကစိတ်
မပျက်သည့်အပြင် ပိုပြီးချော့ချင်စိတ်တွေတောင်ပေါက်လာသည်။
နောက်နေ့မှ တိုးတိုးရောက်လာသည်။

“ကိုကြီးကို ဟေသာ တော်တော်စိတ်တိုနေတာ၊ သူ့သူငယ်
ချင်းကို မျက်နှာပျက်အောင်လုပ်တယ်ဆိုပြီး အဲဒီကိုယ်တော်က သူ
သူငယ်ချင်းကိုကြီးရဲ့၊ ဘော်ဒါကဏ္ဍ၊ ကိုကြီးဟာလေ နိုင်ငံခြားမှာနေ
ပြီး အတော့်ကိုခေတ်နောက်ကျတာပဲ”

သူ ဘာမှပြန်မပြောမိ။ အမှန်တကယ်က သူဘယ်လောက်
ပဲနိုင်ငံခြားမှာနေသည်ဖြစ်စေ သူ့ချစ်မိသည့်မိန်းကလေးဟာ သန့်ရှင်း
စင်ကြယ်နေတာမျိုးမဟုတ်တောင် အခြားသူနှင့် ယခုလိုသွားလာ
တာမျိုးတော့မကြိုက်ပါ။

သူသိပ်သဝန့်တိုလွန်းနေပြီလားဟု အောင်မြင်ချမ်းသာတွေ့
မိသည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ၊ ဟေသာကျေနပ်တဲ့အထိတော့
ငါတောင်းပန်မှာပါ”

၁၂၆

ဘိက္ခုနီမင်း

“ဒါဆိုပြီးရော၊ မနက်ဖြန်မနက်ရှစ်နာရီ ရွှေတိဂုံဘုရားကို အရောက်လာခဲ့၊ ဟေသာကိုခေါ်ခဲ့မယ်၊ အဲဒါပြီးရင်တော့ တိုးတိုးက လိုချင်တာရဦးမှာပေါ့.. ဟဲ.. ဟဲ”

“အဲဒါပြီးမှမဟုတ်ပါဘူး၊ အခု ငါ့ညီမလိုတာဝယ်သုံး.. ရော”

အောင်မြင်ချမ်းသာ ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကိုထုတ်ပေးလိုက် သည်။ ဘယ်လောက်ပဲတုန်ပါစေ။ ဟေသာနှင့် သူပြန်လည်ပြေလည် ဖို့ကအဓိကပဲမဟုတ်ပါလား။

နောက်တစ်နေ့နံနက်ရှစ်နာရီကိုသာ သူ့မှာရင်တခွန်ခွန်နှင့် စောင့်နေရုံသာရှိတော့သည်။ အလွန်မာနကြီးပြီး ဘယ်မိန်းကလေး ကိုမှ မိန်းမမထင်သောသူဟာ အခုတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆီမှာ အောက်ကျိုခံရပြီဖြစ်သည်။

နောက်နေ့မှာ ဟေသာပါလာပါစေဟုသာဆုတောင်းမိ သည်။ သို့သော် သူနှင့် တိုးတိုးကြိုချိန်းထားမှန်း ဟေသာကသိပုံမရ။ ငွေကိုမြင်တာနှင့် ဟေသာ့မျက်နှာလေးစုပုပ်သွားသည်။

“တိုးတိုးကလည်း စိတ်ညစ်ပါတယ်၊ စောစောစီးစီး ဘုရား မှာတွေ့ပြန်ပြီ၊ အကုသိုလ်တော့များတော့မှာပဲ”

ဟေသာက မကြားတကြားရေရွတ်တော့ ဒီဇာတ်လမ်းစီစဉ်

သူတိုးတိုးကပင် ကြားဝင်ရတော့သည်။ သူ့လက်ကိုအတင်းဆွဲ၍..

“လာ.. ကိုကြီး”

“ဟာ.. တိုးတိုး၊ ဒီလူကိုဘာလို့ခေါ်တာလဲ”

တိုးတိုးကို ဟေသာကလှမ်းပြောပေမယ့် တိုးတိုးကဂရုမစိုက် ဘဲ သူ့ကိုသာ..

“ကိုကြီး.. ဘုရားမှာကတိပေးလိုက်လေ၊ ဟေသာ့ကို နောက် တယ်တော့မှ စိတ်ညစ်အောင်မလုပ်တော့ဘူးလို့”

ဟေသာက တိုးတိုး၏အစီအစဉ်ကို ဘာမှမသိ၍ မျက်လုံး ပြူးပြီးကြည့်နေမိသည်။

“ကန်တော့လေကိုကြီး၊ ဟေသာကလည်း ဘုရားမှာကျေ အေးလိုက်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကြီးက ဟေသာ့အသက်ကယ်ထားတဲ့ ကျေးဇူးရှိတယ်၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်ဟုတ်ပြီလား”

တိုးတိုးက အသက်ကယ်ထားတဲ့ကျေးဇူးဟုပြောမှပင် ဟေ သာမျက်နှာကြောလျှော့သွားသည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ သူနှင့် ဟေသာ ပြေလည်သွားသည်။ ပြေလည်သွားတယ်ဆိုတာ ချစ်သူတွေ အဆင့်သို့ရောက်ခြင်းမဟုတ်သေးပါ။ အခုမှပြန်ခေါ်ရုံအဆင့်ပဲရှိသေး သည်။

“အဲဒါပဲနော်၊ ဟေသာ့ကိုထပ်ပြီးစိတ်ဆင်းရဲအောင်မလုပ်

နဲ့ လုပ်ရင် ဒီတစ်ခါလုံးဝကိုမခေါ်တော့ဘူး”

လက်ညှိုးလေးတစ်ချောင်းထောင်ထောင်ပြီးပြောသော ဟေသာကိုလည်း သူချစ်မြတ်နိုးမိတာပင်။ အချစ်ဆိုတာ ဆန်းကြယ် သား။ သူမဘာလုပ်လုပ် သူ့အတွက်တော့ ကျေနပ်ကြည်နူးစရာတွေ ပင်ဖြစ်နေတော့သည်။

“အဲဒါပဲနော်၊ နင်တို့အဆင်ပြေသွားကြပြီဆိုရင် ငါ့ကိုလိုက် ကျွေး၊ မကျွေးရင်တော့. . ဟင်း. . ဟင်း. . ကိုကြီး”

တိုးတိုးက ပွစိပွစိလုပ်လာတာမို့ ဘုရားပေါ်မှဆင်းခဲ့ရသည်။

“လာပါကျေးဇူးရှင်မရယ်၊ ကျွန်တော်ကျွေးပါ့မယ်”

တိုးတိုးကို ကျေနပ်အောင်ကျွေးမွေးလိုက်ရသေးသည်။ ထို နေ့က တိုးတိုးနှင့် ဟေသာသွားချင်တဲ့နေရာတွေကိုလိုက်ပို့၊ လိုချင် တာတွေလိုက်ဝယ်ပေးလုပ်ရသေးသည်။ ထိုနေ့က တစ်နေ့လုံးကိုကုန် တော့သည်။

ညရောက်တော့ ဖေဖေက သူ့ကိုဆူသည်။

“သား. . ဒီနေ့ကုမ္ပဏီမသွားဘဲနဲ့ ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ၊ ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေလုပ်မယ်ဆိုပြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ၊ လုပ်မှာပါ၊ ဟေသာကိုလိုက်ပို့နေရလို့ပါ”

“အေးပါကွာ၊ ပို့တာလည်းပို့ပေါ့၊ ဖေဖေနားလည်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သူ့အကန့်လေးနဲ့သူတော့ ခွဲထားပေါ့သားရယ်၊ အခုဆို ကုမ္ပဏီကိစ္စက ပိုပြီးအရေးကြီးလာပြီ၊ ဦးမြင့်မြတ်တို့ရှယ်ယာပါတော့ ဗာဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုအထင်ကြီးအောင်လုပ်ပါနိုင်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ”

ဖေဖေပြောမှပင် သူ့ကုမ္ပဏီကိစ္စနှင့် ဟေသာဖေဖေ ဦးမြင့် မြတ်တို့၏အလုပ်ကိစ္စကိုပါ တွဲ၍တွေးမိသည်။

နောက်ရက်တွေမှာ ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေကို ဖိဖိစီးစီးလုပ်ရပြန် သည်။ ဒီကြားထဲမှာ ဟေသာနှင့် တိုးတိုးကဖုန်းဆက်ခေါ်၍ သွားရ ပေါင်းလည်းမနည်းတော့ချေ။

ကုမ္ပဏီကလည်း သူကအခုမှရောက်ရောက်ချင်းဆိုတော့ နားလည်အောင် အတော်ကြိုးစားရသည်။ နောက်လရှယ်ယာရှင် ထပ်မံခေါ်သည်အစည်းအဝေးမှာ သူကအသေအချာတင်ပြနိုင်မှ ဖြစ်မည်လေ။

တစ်နေ့ တိုးတိုးက သူ့ဆီဖုန်းဆက်သည်။

“ကိုကြီး. . ဟေသာကိုဖွင့်မပြောသေးဘူးလား”

“ဟာ. . ဟိုတစ်ခါ သူနဲ့ပြဿနာတက်တုန်းကတော့ ပြော မိတယ်၊ အခုတော့ ငါထပ်မပြောရဲတော့ဘူး၊ ငါ့ကို သူထပ်ပြီးစိတ်ဆိုး သွားမှာစိုးရိမ်လို့”

သူကလည်း ဟေသာထပ်ပြီးစိတ်ဆိုးမှာကြောက်၍ ဘာကိုမှ မပြောရဲ။ ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး စကားကိုမစရဲတော့ချေ။

“ကိုကြီးတို့ကလည်းခက်တာပဲ။ အဲဒါနဲ့ပဲ ကျန်ရစ်ဖြစ်မှာ မြင်ယောင်သေးတယ်”

“ဟင်. . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူဒီလိုတော့လည်း စိတ်ပူပြီးမေးလိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ ဟေသာမှာက ယောက်ျားလေးသူငယ် ချင်းတွေကအများကြီး၊ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့များပြီသွားရင်. . .”

တိုးတိုးစကားကြောင့် သူ့ရင်တွေပူလာပြန်သည်။ စိတ်တွေ ပါမောလာရပြန်သည်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုချစ်ရတာ ဒီလောက် တောင်ပဲစိတ်ပင်ပန်းသတဲ့လား။

“အေးဟာ. . ငါလည်းဖွင့်ပြောနိုင်အောင်ကြိုးစားမယ်၊ နှင်ရော ဘယ်လိုထင်လဲတိုးတိုး”

“မသိဘူး။ ကိုကြီးရဲ့ဟေသာစိတ်က ခန့်မှန်းရခက်တယ်။ သူ့မှာ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းကလည်းခပ်များများရယ်၊ ကိုကြီးလည်း ဒီမိန်းကလေးကျမှ အသည်းအသန်ဘာလို့ဖြစ်နေရတာလဲ”

တိုးတိုးက သူ့တိုအားမလိုအားမရဖြစ်ပြီးပြောလိုက်သည်။

“တိုကြီးမှာ မိန်းမမရှားပါဘူး”

“အေးပါ. . တကယ်ချစ်တဲ့လူကရှားတယ်လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့တိုးတိုးရယ်၊ ဟေသာကိုတော့ စောင့်ရှောက်ပေးပါ။ ရှေ့လယ်မှာ ကုမ္ပဏီရှယ်ယာရှင်အသစ်အစည်းအဝေးကရှိတော့ ဟေသာ့အဖေလည်းပါမှာဆိုတော့ ဒီမှာအာရုံစိုက်နေရတယ်လေ”

သူက တိုးတိုးကိုရှင်းပြတော့ တိုးတိုးကသတ်ပြင်းချ၍. . .

“ကိုကြီးကိုကတော့ လူကြီးတွေကသဘောကျမှာပါ။ တိုကြီးမှာ ဘာလိုအပ်ချက်မှမရှိတာ၊ ဟေသာ့မေမေဆိုလည်း ကိုကြီးအကြောင်း ခဏခဏမေးတယ်”

“အေးပါဟာ. . ငါလည်း သူတို့အိမ်သွားရဦးမယ်၊ အန်တီနဲ့တွေ့တာတောင်ကြာပြီ။ ဒါပဲဟာ၊ ငါလုပ်စရာတွေရှိလို့ နောက်မှပဲ ဖုန်းထပ်ဆက်လိုက်မယ်”

အောင်မြင်ချမ်းသာဖုန်းချလိုက်ပြီး ဟေသာ့မေမေဆီသွားရန် သတိရလိုက်သည်။ ပြီးနောက် အလုပ်တွေထဲအာရုံရောက်သွားပြန်သည်။

ရုံးဆင်းတော့ စုပါမားကတ်တစ်ခုသို့ဝင်ပြီး လူကြီးကြိုတ်ပစ္စည်းတွေဝယ်ကာ ဟေသာတို့အိမ်ဘက်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ ဟေသာက အိမ်တွင်မရှိချေ။ ဟေသာ့မေမေက သူ့တို့တိုင်သည်။

“မင်းညီမကတော့ မပြောချင်ပါဘူးကွယ်၊ တစ်နေကုန် ဘင်

အိမ်ကြမ်း

တန်း သင်တန်းနဲ့ အပြင်ထွက်နေတော့တာပါပဲကွယ်၊ အန်တီတို့ ပြောရင်လည်း စိတ်ကောက်တယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ၊ သူကကလေးစိတ်မို့ပါ”

“အေးပါကွယ်. . မင်းညီမကို မင်းပဲအလိုလိုက်တော့၊ ကဲ. . ကဲ. . အအေးလေးသုံးဆောင်ပါဦး”

အန်တီကတော့ သူ့ကို အတော်သဘောကျနေပုံရသည်။ သူက ပါလာသည်ပစ္စည်းတွေကိုသတိရပြီး. . .

“ဪ. . အန်တီ၊ ဒီပစ္စည်းလေးတွေလက်ခံပါခင်ဗျာ၊ အန်တီတို့ဆီမှာမလိုအပ်လည်း ကျွန်တော့်ရဲ့စေတနာပါ”

“မောင်အောင်မြင်ကတော့လုပ်ပြီ”

သူနှင့် အန်တီ အတော်ကြာစကားပြောဖြစ်သည်။ သူထပြန်လာသည်အထိ ဟေသာကတော့ ပြန်ရောက်မလာသေးချေ။ ဟေသာရယ်. . .

အရာရာပြည့်စုံနေသောသူ့အတွက်တော့ ဟေသာသည် လိုအပ်ချက်တစ်ခုပင်။

“ဟေသာ့ကို ကိုကြီးပြောစရာရှိလို့”

ဟု ဖုန်းနှင့်ချိန်းကာ ဟေသာ့အိမ်သို့သွားခေါ်သည်။ ဟေသာက စုပုပ်ပုပ်မျက်နှာထားလေးနှင့်စောင့်နေသည်။

“ဘာတွေများ အရေးတကြီးပြောစရာရှိလို့လဲ၊ ဒီမှာ သူများ သင်တန်းတောင်ဖျက်လိုက်ရတယ်၊ တိုးတိုးရောမပါဘူးလား”

သူကပြုံးလျက် တွေ့တွေ့ခြင်းအပြစ်တင်စကားကို ဥပေတွာ ပြုရင်း အန်တီကိုနှုတ်ဆက်ကာ. . .

“အန်တီ. . ကျွန်တော် ဟေသာ့ကို အပြင်ခဏခေါ်သွားမယ်နော်”

“ခေါ်သွားပါကွယ်၊ မင်းနဲ့ဆိုစိတ်ချတယ်”

www.burmeseclassic.com

အိမ်ကမ်း

အန်တီစကားကိုက သူ့ကိုရင်မောစေသည်။ သူ့နှင့်ဆို စိတ်ချ
တယ်ဆိုတော့ စိတ်မချရတဲ့လူတွေနဲ့လည်း ဟေသာကသွားလာနေ
သည်ပေါ့။ သူ့နှင့်ဟေသာ ချစ်သူတွေဖြစ်လျှင် ဟေသာ့ကို အတော်
ပြုပြင်ယူရဦးမည်ဖြစ်သည်။

“လာလေဟေသာ.. သွားစို့”

သူက ဟေသာ့ကို ဂရုတစိုက်ခေါ်သော်လည်း ဟေသာက
သူ့ကိုသိပ်အရေးမလုပ်သလိုပုံစံမျိုးနှင့် ကားပေါ်တက်ထိုင်သည်။
ခက်လိုက်တာကလေးမရယ်။ သူ့မှာတော့ ဟေသာ့ကိုကြည့်ပြီး သက်
ပြင်းခပ်ဖွဖွချရုံမှလွဲ၍ မတတ်နိုင်ချေ။

ကန်ဘောင်ဘတ်ရှိ ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ခေါ်လာသည်။ သူက
ဟေသာထိုင်သည့်ဘတ်မှ ကားတံခါးကိုဖွင့်မပေးမချင်း ဟေသာက
ဆင်းမလာချေ။

“ဟေသာ.. ကားပေါ်ကဆင်းလေ”

“ကိုကြီးမှ တံခါးလာမဖွင့်ပေးတာ၊ ဘယ်လိုဆင်းရမှာလဲလို့”

ဟေသာက သူ့ကို အဲလိုအနိုင်ကျင့်သောသူလည်းဖြစ်ပါ
သည်။ သူက ဟေသာ့ကားတံခါးနားသို့သွား၍ဖွင့်ပြီး.. .

“ဆင်းတော်မူပါဆရာမရယ်”

သူက အဲလိုလုပ်မှပင် ဟေသာကကျေနပ်သွားသည်။

“ကဲ.. . လာ”

သူက သီးသန့်စားသောက်ခန်းထဲသို့ခေါ်သွားပြီး ဟေသာ့
ကိုကြိုက်တာမှာခိုင်းသည်။

“ဟေသာကြိုက်တာတွေ ကိုကြိုသိထားပဲ”

“သိရမှာပေါ့ဟေသာရယ်”

သူကဆက်ပြောချင်ပေမယ့် မပြောသေးဘဲ ဟေသာစား
သောက်ပြီးတဲ့အထိစောင့်လိုက်သည်။

“ပြောစရာရှိတယ်ဆို ပြောလေ”

“အင်း.. . ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် အရေးကြီးတဲ့စကား
ပြောမလို့ပါ”

သူကတော့ ရင်ထဲကခံစားချက်အပြည့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ
ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် လည်လွန်းပါးနပ်လွန်းသောဟေသာက
သူ့ အဲလိုစကားစလိုက်သည်နှင့်.. .

“သိတယ်.. သိတယ်၊ ဟေသာ့ကို ရည်းစားစကားပြော
မလို့မဟုတ်လား၊ အဲဝါဆိုမပြောနဲ့တော့၊ ဟေသာသိပြီးသား”

ဟု သူ့ကိုပိတ်ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူးဟေသာ”

သူကငြင်းဆန်လိုက်တော့ ဟေသာ့မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေး

ပိုပြီးဝိုင်းသွားသည်။ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ဘူးအဝိုင်းလေးထုတ်လိုက်ပြီး ဘူးအဖုံးကိုဖွင့်တာ. . .

“ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်ပါဟေသာ၊ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာပါ”

သူ့ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ဟေသာ အနည်းငယ်တော့အံ့ဩသွားပုံရသည်။

“ချစ်တယ်၊ ဟေသာ့ကိုပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်ကွာ”

“အိုး. . အခုမှ ဟေသာ့အသက်က ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာ၊ လက်မထပ်နိုင်ပါဘူး၊ လက်မထပ်ချင်သေးဘူး”

ဟေသာက ခေတ္တငြိမ်သက်သွားပြီးတာနှင့် ငြင်းဆန်သည်။

သူကလည်း ဒီလိုစကားတွေ ဟေသာ့ဆီကထွက်လာမည်ဆိုတာကို ကြိုတင်သိထားသူပီပီ. . .

“အဲဒီလက်ထပ်ဖို့အချိန်တ ဟေသာကြိုက်တဲ့အချိန်မှစီစဉ်ပါ။ အခုလောလောဆယ် ကိုယ့်လက်စွပ်လေးကိုလက်ခံပေးဖို့ပါပဲ ဟေသာရယ်”

သူ့စကားကြောင့် အရောင်တလက်လက်ပြာနေသော စိန်လက်စွပ်လေးကို ဟေသာကငေးခနဲကြည့်သွားသည်။

“ချစ်တယ်ဟေသာရယ်”

သူက ဟေသာ့လက်ကလေးကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“လက်ခံပါနော်”

“အိုး. . စဉ်းစားဦးမယ်”

ဟေသာက သူမလက်ကို ဖျတ်ခနဲရုတ်လိုက်ရင်းပြောသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလက်စွပ်ကိုလက်ခံသင့်မသင့် ဟေသာတစဉ်းစားရဦးမှာပေါ့”

“ဘာတွေများစဉ်းစားရဦးမှာလဲဟေသာရယ်၊ ကိုကြီးတို့မိဘတွေကလည်း အဆင်ပြေ. . .”

“အိုး. . မိဘတွေကိုထည့်မပြောပါနဲ့၊ ဒါကအိမ်ထောင်ရေး၊ နုလုံးသားရေး၊ ကိုယ့်ဖာသာစဉ်းစားမှာပေါ့”

ဟေသာက သူ့ကိုခပ်ပြတ်ပြတ်ပင်ပြောလိုက်တာကြောင့် သူ့စိတ်ဓာတ်နည်းနည်းကျသွားသည်။ သို့ပေမယ့် အောင်မြင်ချမ်းသာဆိုသောသူဟာ လိုချင်တာကို ရအောင်ယူတတ်သူဖြစ်သည်။

ဟေသာက သူ့ကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး သူ့ဘာတွေစဉ်းစားနေလဲဆိုတာ ရိပ်မိပုံရသည်။

“ဒါပဲနော်၊ မိဘတွေအကူအညီယူပြီး ဟေသာ့ကိုပိုင်ဆိုင်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ ဘယ်တော့မှမရဘူးမှတ်၊ ဟေသာ့နုလုံးသားကချစ်လာမှပဲလက်ထပ်မှာသိလား၊ ဟေသာမချစ်တဲ့လူကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မယူဘူး”

ဟေသာက သူ့ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို ကြိုမြင်ပုံနှင့် ပြောသည်။

“အေးပါကွာ၊ အခုတော့ ကိုယ့်ကိုတစ်ခါတည်း မငြင်းနဲ့ဦး၊ ကိုယ့်ကိုစဉ်းစားပေးပါကလေးရာ၊ ပြီးတော့ ဒီလက်စွပ်ကိုလည်းလက်ခံပေးပါ၊ မလိုချင်တော့ဘူးဆိုမှ ပြန်ပေးပါ”

အောင်မြင်ချမ်းသာက ပြောလည်းပြော၊ သွက်လက်စွာ သူမလက်တို့ယူ၍ လက်စွပ်လေးကိုစွပ်ပေးလိုက်သည်။

“အို. . .”

ဟေသာက လက်စွပ်ကို အတင်းပြန်ဆွဲချွတ်ပေမယ့်မရ၊ ဖြစ်ချင်တော့ ဟေသာလက်ဆစ်လေးက ကြီးနေတာမို့ လက်စွပ်က အရမ်းကြပ်နေလေသည်။

“ဟေသာမလိုချင်ဘူး”

“မလိုချင်လည်း လက်ခံပေးပါကွာ၊ ဒါ ကိုယ့်ကိုလက်ခံတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ လက်စွပ်ကိုလက်ခံခိုင်းတာ”

“ဟင်း”

ဟေသာက လက်စွပ်ကိုဆွဲချွတ်လိုလည်းမရတာကြောင့် သူ့ကိုမကြည်သလိုကြည့်ပြီးပြောသည်။

“နောက်နေ့မှ အိမ်မှာဆပ်ပြာနဲ့ချွတ်ပြီးပြန်ပေးမယ်၊ အဲဒါပဲ၊ ဟေသာကို အတင်းအကြပ်လုပ်လို့မရဘူးမှတ်. . . ပြန်မယ်”

သူကလည်း ဟေသာသဘောအတိုင်းပင် ထပြန်ခဲ့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟေသာလက်ထဲ သူ့လက်စွပ်ရောက်သွားပြီမို့ စိတ်ထဲမှာတော့ တော်တော်လေးပျော်ရွှင်နေမိသည်။

ဟေသာကိုလည်း သူနှင့်သက်ဆိုင်သွားသလိုခံစားရသည်။ ဟေသာကိုအိမ်ပြန်ပို့တော့ ချက်ချင်းပြန်လို့မကောင်းသေး၍ စကားပြောရန်ဝင်ခဲ့သည်။ အန်တီရော၊ အန်ကယ်ပါရှိနေ၍ သူ့ဧည့်ခန်းတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဟေသာကတော့ ခဏထိုင်ပြီးတာနှင့်ထလိုက်သည်။

“မေမေ. . . ဟေသာခေါင်းကိုက်လာလို့ သွားနားလိုက်ဦးမယ်”

ဟေသာ့မေမေက ခေါင်းလည်းညိတ်ပြရင်း သူမလက်တွင် စွပ်ထားသောစိန်လက်စွပ်ဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။ ဟေသာကတော့ ဘာမှမသိဘဲ အိမ်ပေါ်ပြေးတက်သွားသည်။ အန်ကယ်က စာကြည့်ခန်းထဲသွားပြီး စာရွက်စာတမ်းတချို့ သွားယူနေခိုက် ဟေသာ့မေမေက သူ့ကို. . .

“သားလက်စွပ်ကို ဟေသာလက်ခံလိုက်ပြီလား”

သူက ဘာမှမပြောဘဲပြုံးနေလိုက်တော့ အန်တီကလည်း ကျေနပ်သွားပုံရသည်။

“အေးပါကွယ်. . အဓိကက မင်းတို့လူငယ်ချင်းပြေလည်ကြ
ရင်ပြီးတာပါပဲ။ အန်တီတို့ကဝမ်းသာလှပါပြီ”

ထိုစဉ် အန်ကယ်ထွက်လာသည်မို့ သူတို့ ဘာမှဆက်မပြော
ဖြစ်တော့ပေ။

အန်ကယ်နှင့် လုပ်ငန်းကိစ္စတွေသာပြောဖြစ်ကြသည်။

“ရှယ်ယာရှင်အစည်းအဝေးက နောက်တစ်ပတ်ထဲမှာပါ
အန်ကယ်၊ အဲဒီအစည်းအဝေးမှာ ရှယ်ယာထပ်ဝင်ချင်တဲ့လူတွေ
လည်းတက်လို့ရပါတယ်”

“အေးကွာ. . အန်ကယ်တော့ မောင်အောင်မြင်တို့တုမ္မကီ
ကို အတော်သဘောကျတယ်ကွ။ ခိုင်လည်းခိုင်မာတယ်နော်”

အန်ကယ်ကတော့ သူ့လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကိုသဘောကျ၍
ရှယ်ယာပါရန် အတော်စိတ်အားထက်သန်နေပုံရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ အန်ကယ်ဝင်မယ်ဆို ကျွန်တော်အဆင်ပြေဆုံး
ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးမှာပါ။ အဲဒါတော့စိတ်ချပါ”

သူက ရဲရဲဝံ့ဝံ့အာမခံလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ရောက်နေတာလည်းကြာပြီဆိုတော့ လုပ်စရာ
လေးလည်းရှိလို့ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

သူလည်း လူကြီးတွေကိုနှုတ်ဆက်ပြီးပြန်ခဲ့သည်။ ဟေသာ

ရယ်. . မင်းသာခေါင်းညိတ်လိုက်ရင် တိုယ်တို့နှစ်ယောက်အတွက်
ကတော့ ပန်းခင်းလမ်းကြီးပါပဲကွာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်လက်စွပ်ကို
လက်ခံလိုက်တဲ့သဘောမို့ ကိုကြီးအရမ်းပျော်တယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ပြုံးရွှင်နေသောသူ့မျက်နှာတို့
မေမေကကြည့်ကာ. . .

“အံ့မယ်. . ငါ့သား ဒီနေ့တယ်ရွှင်လန်းနေပါလား။ ဘယ်
နယ်လဲ၊ ဟေသာ့ကို မေမေတို့သွားတောင်းရတော့မလား။”

“အဲဒီအဆင့်တော့မရောက်သေးပါဘူးမေမေရာ။ ဒါပေမယ့်
ဟေသာက ကျွန်တော့်လက်စွပ်ကို လက်ခံလိုက်ပြီဗျ”

သူကဝမ်းသာအားရနှင့် မေမေကိုပြောတော့ မေမေပါပျော်
သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ငါ့သားကတိုးတက်လာတာပေါ့၊ တိုးတက်လာတာ
တောင်မဟုတ်သေးဘူး။ တစ်ဝက်သေချာတာ၊ ကြိုးစားသား. . ကြိုး
စား။ မေမေလည်းမြေးချီချင်ပြီ”

မေမေစကားကြောင့် သူ့အရမ်းအားတက်သွားလေသည်။

ဟေသာရယ်. . အားလုံးကတော့အဆင်ပြေနေပြီ။ မင်း
ဘက်ကပဲလိုပါတော့တယ်ကွာ။

သူ ဟေသာ့ကို တမ်းတလွမ်းမောစွာရေရွတ်မိတော့သည်။

၁၄၂

ဘိုမအရုပ်လေးလို တောက်တွေးနေသောဆံ့ရွယ်လေးများ။
တောက်ပရွန်းစိုသောမျက်ဝန်းဝိုင်းဝိုင်းလေး။ နှာတံလုံးလုံးလေး။ ပြီး
တော့ စိတ်ဆိုးလာလျှင် စုတုတုဖြစ်သောနှုတ်ခမ်းထူထူလေး။ ဝါဝန်
လေးတွေဝတ်လျှင် ယခုမှဆယ်တန်းကျောင်းသူမလေးလိုလိုနှင့် ချစ်
စရာတောင်းလှသောဟေသာမြင့်မြတ်ကို သူ့နေ့နှင့်ည ပိုင်ဆိုင်ချင်
စိတ်ကကြီးစိုးနေမိသည်။

သူမအကြောင်းတွေးမိလျှင် ရင်တွေတလှုပ်လှုပ်ခုန်သည်။
တွေ့ချင်မြင်ချင်စိတ်တွေကြီးစိုးလာရတာ အမြဲတမ်းပင်။ သူမနှင့်
မတွေ့ရတာတောင် အတော်ကြာမြင့်ပြီဖြစ်သည်။ သူမကို လက်စွပ်
လေးဝတ်ပေးပြီးတည်းကပင်။

ဒီနေ့တော့ သူမနှင့်မတွေ့ရပေမယ့် သူမဖေဖေ ဦးမြင့်မြတ်
ကုမ္ပဏီသို့လာမည်လေ။ ရှယ်ယာရှင်အသစ်အနေနှင့်ပါ ဦးမြင့်မြတ်
သာ သူ့ကုမ္ပဏီမှာ ရှယ်ယာပါလိုက်လျှင် စီးပွားရေးက တစ်စီးပွား
ထဲဖြစ်သွားမည်ဟု သူကဈေးတွတ်တောင်တွက်လိုက်မိသေးသည်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ဧဟသားကိုပိုင်ဆိုင်ဖို့အတွက် ဧဟသား
ဖေဖေ သူ့အပေါ် အမြင်ကြည်လင်ဖို့လိုအပ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူ
နိုးမှလူတွေ့ကိုပင်. . .

“ဦးမြင့်မြတ်လာရင် ငါ့ကိုလာခေါ်ကြားလား၊ အရေးကြီး
တယ်”

သူ ဒီနေ့ကိစ္စအမှားအယွင်းမရှိမှတောင်းမည်ဆိုတာကိုသိ
ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အစစအရာရာဂရုစိုက်နေမိသည်။

“သားရေး . . . ဘလုံနယ်လဲ၊ အားလုံးအိုကေရဲ့လားကွ”
ဖေဖေက သူ့ကိုအားပေးသလိုနှင့်မေးတော့ ခေါင်းညိတ်ပြ
ရင်း. . .

“ကျွန်တော်တော့ကြိုးစားပြီးလုပ်ထားတာပဲဖေဖေ၊ အဆင်
ပြေမယ်လို့တော့ထင်တာပဲ”

“အေး. . . အေး. . . ကိုယ်နဲ့အမျိုးတော်ရမယ့်လူတွေမှာ
အရည်အချင်းများများပြနိုင်လေကောင်းလေပဲ”

အိမ်ကြမ်းစင်

“ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ”

သူက ကုမ္ပဏီရှယ်ယာရှင်များကို ဖတ်ပြရမည့်အစီရင်ခံစာ တို့ ထပ်တလဲလဲဖတ်နေမိသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ရုံးရှေ့မှာ ဦးမြင့်မြတ် ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းလာပို့၍ သူထွက်ခဲ့ရပြန်သည်။

“မောနင်းအန်ကယ်”

“အေးကွယ်... မောင်အောင်မြင်တို့ကုမ္ပဏီကတော့ အယုံ စားပဲနော်”

ဦးမြင့်မြတ်က ရောက်ရောက်ချင်းချီးမွမ်းနေပြန်သည်။

“အန်ကယ်တတော့လုပ်ပြီ၊ ဒီလောက်ကြီးလည်းမဟုတ်ပါဘူးအန်ကယ်၊ ဒါနဲ့ တစ်ခုခုသုံးဆောင်ဦးမလား၊ ဒါမှမဟုတ် အစည်းအဝေးခန်းထဲပဲတန်းဝင်မလား”

“အိမ်ကစားလာတယ်ကွ၊ အစည်းအဝေးခန်းပဲသွားကြတာပေါ့၊ အပြန်မှပဲစားကြမယ်လေကွာ၊ ဒါနဲ့ မင်းဒယ်ဒီရော...”

“ဒယ်ဒီရှိပါတယ်ခင်ဗျ၊ ခဏနေလာပါလိမ့်မယ်”

သူက ဦးမြင့်မြတ်ကိုနေရာချပေး ဧည့်ခံပြီး ဒယ်ဒီရောက်လာမှပင် ထိုအခန်းထဲမှထွက်ခဲ့သည်။ ဘာပဲပြောပြော ထိုနေ့က အစည်းအဝေးက တော်တော်အဆင်ပြေသွားသည်။

ဦးမြင့်မြတ်ကလည်း သူတို့ကုမ္ပဏီနှင့် အကျိုးတူပူးပေါင်း

ရန်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တာကြောင့် သူဝမ်းသာရသည်။

အားလုံးလုပ်ငန်းကိစ္စပြီးသွားတော့ သူတို့သားအဖရယ်၊ အန်ကယ်ဦးမြင့်မြတ်ရယ် စားသောက်ဆိုင်သို့ဦးတည်လိုက်ကြသည်။ ဖေဖေက စားရင်းသောက်ရင်း ရယ်မောရင်း... .

“ကိုမြင့်မြတ်ရေ... လုပ်ငန်းချင်းတော့ပေါင်းပြီးပြီ၊ သားသမီးချင်းပေါင်းဖို့ပဲကျန်တော့တယ်၊ ဘယ်လိုလဲဗျ... ခင်ဗျားသဘောထား၊ ကျွန်တော့်သားကတော့ ခင်ဗျားသမီးမှ ခင်ဗျားသမီးဖြစ်နေပြီနော်”

ဖေဖေက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီးပြောချလိုက်တော့ သူ့မျက်နှာပူရသည်။ အန်ကယ်ဦးမြင့်မြတ်ကိုလည်း အားနာမိသည်။ အန်ကယ်ကတော့ တဟဲဟဲရယ်မောနေသည်။

ဖေဖေကမရ၊ ထပ်စပြန်သည်။

“ဟေ့လူ... ရယ်မနေနဲ့၊ ကျုပ်က အတည်ပြောနေတာဗျ၊ မူးတုန်းပြောတဲ့စကားမဟုတ်ဘူး”

ဖေဖေက ခပ်ထွေထွေမို့ ရစ်နေတာလည်းပါသည်။

“အေးပါဗျာ... ကျုပ်သမီးခေါင်းညိတ်ရင် ကျုပ်ကလည်း ဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူး၊ မောင်အောင်မြင်ကို ကျုပ်ကသဘောကျပြီးသားပဲ”

အန်ကယ်က အခုလိုပြောလိုက်တော့မှ အောင်မြင်ချမ်းသာ

စိတ်အေးသွားရသည်။

“မိမှာဗျ. . ခေါင်းညိတ်လားမညိတ်လားတော့မသိဘူး၊ ကျုပ်
သားရဲ့လက်စွပ်ကိုတောင် ခင်ဗျားသမီးကလက်ခံထားပြီးပြီ”

“ဖေဖေကလည်း. . .”

ဖေဖေက ဒုတ်ထိုးအိုးပေါက်တွေလျှောက်ပြောကုန်တော့
သူ့မှာ အန်ကယ်ဦးမြင့်မြတ်ကို အားနာမုက်နာပူ၍သာနေတော့သည်။
ဖေဖေစကားကြောင့် အန်ကယ်ဦးမြင့်မြတ်မှာငြိမ်သွားပြီး အတော်
ကြာမှ မျက်နှာတည်ဖြင့်. . .

“ဟေ့. . . ဦးချမ်းသား၊ ခင်ဗျားတကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ်ပေါ့ဗျ၊ ခင်ဗျားကလည်း ကိုယ့်သမီးလက်ထဲမှာ
ဘာလက်စွပ်ဝတ်ထားတယ်ဆိုတာတောင်မသိဘူးလား”

“ဖေဖေ”

သူက ဖခင်ကိုဟန်သော်လည်းမရတော့။

“ဟေ့တောင်. . . ဖေဖေလုပ်မနေနဲ့၊ မင်းအဖြစ်မရှိလို့
ငါပြော ရတာတွေ၊ ဟုတ်တယ်နော်ကိုမြင့်မြတ်”

“အေးပါဗျာ. . . ဒါပေမယ့် သမီးတငယ်သေးတယ်ဗျ”

“ဗျာ. . .”

ဒီတစ်ခါဆိုနှင့်သွားသူကတော့ သူဖြစ်သည်။ အန်ကယ်
ဦးမြင့်မြတ်က သူ့ကိုသဘောမတူဟုထင်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား
သည်။ ဦးမြင့်မြတ်ကဆက်ပြောသည်။

“တခြားသူနဲ့ဆိုရင်တော့ ကျုပ်သမီးငယ်သေးတဲ့အတွက်
မစဉ်းစားသေးဘူး၊ အေး. . . ဒါပေမယ့်. . .”

ဦးမြင့်မြတ်က စကားဆက်မပြောဘဲရပ်နေတာကြောင့် သူ
ရင်တွေပူလာရပြန်သည်။

“ဒါပေမယ့် မောင်အောင်မြင်နဲ့ဆိုရင်တော့ ကျုပ်သမီးက
လည်း ကျေနပ်တယ်ဆိုရင် ပြောစရာမရှိပါဘူး၊ မောင်အောင်မြင်ကို
စိတ်ချတယ်”

အန်ကယ်ဦးမြင့်မြတ်စကားဆုံးမှပင် သူလည်းသတ်မချနိုင်
တော့သည်။

“ဒါဆို ကိုယ်ကတော့ အမြန်ဆုံးအကောင်အထည်ဖော်ချင်
တယ်သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါ့သားလည်း အတော်ဆွေးနေပြီ”

ဖေဖေက သူပန်းကိုပုတ်ပြီးပြောတော့ သူ့ရှက်သွားမိသည်။
ဟေသာရေ. . . ကိုယ့်အဖြစ်က အရပ်ကူပါလူဝိုင်းပါဖြစ်နေပြီကွာ။

“အေးပါကွာ. . . ဒါဆိုလည်း မင်းတို့လာကြောင်းလမ်းပေါ်”

အန်ကယ်ဦးမြင့်မြတ်ဆီမှ ထိုစကားကြားရတာနှင့်တင် သူ

ထခုန်မိမိ တံဝမ်းသာသွားရသည်။

“တကယ်ပြောနေတာလားကွ”

“တကယ်ပေါ့ကွာ၊ ဒီကိစ္စက ကလေးကစားစရာမှမဟုတ်တာ”

အန်ကယ်ဦးမြင့်မြတ်က ထပ်မံ၍ အတည်ပြုလိုက်တာနှင့် ဖေဖေက ဒိတ်ချိတ်လေတော့သည်။ စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိလှသော ဖေဖေကြောင့်လည်း ပို၍မြန်ဆန်သွားသည်။ သူကလည်း ဟေသာကိုပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်ကြောင့် မဟန့်တားမိချေ။ ဟေသာစိတ်ဆိုးလည်း ခံရမည်ပင်။ ထိုနေ့က သူတို့မိသားစု လာကြောင်းလမ်းပါမည်ဆိုတာကို အတည်ပြုလိုက်သည်။

သူတို့သားအဖ ခံမိပြန်ရောက်တော့ မေမေကို ဝမ်းသာကျေနပ်စွာပြောပြမိကြသည်။

“အမေကြီးရေ . . မင်းအင်္ကျီချုပ်ဖို့သာစဉ်းစားပေတော့”

ဟုအစချီကာ ဖေဖေက သူနှင့် ဦးမြင့်မြတ်ပြောဆိုလာသမျှ တွေ့တိုပြောပြသည်။

“ရှင်ကလည်း စိတ်မြန်လက်မြန်၊ ဦးမြင့်မြတ်ကလည်း စိတ်မြန်လက်မြန်နဲ့ဆိုတော့ တွေ့ကြပြီပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မသာသမီးရှင်ဆိုရင်

တော့ ချက်ချင်းလက်မခံသေးဘူး၊ စဉ်းစားဦးမှာ၊ ဘယ်နှယ့်တော် . . ကိုယ့်သမီးလေးကို”

“ဟေ့ . . စဉ်းစားနေရင် မင်းသား ဒီတစ်သက်မစွဲဘူးဆိုတာ

ငါသိလို့စီစဉ်ပေးလိုက်ရတာ၊ မင်းသားမျက်နှာကိုကြည့်စမ်း၊ မှီရတဲ့ အဘိုးပဲ”

ဖေဖေက သူ့လုပ်ဆောင်ချက်ကို ကျေနပ်စွာပြောတော့မှ မေမေက သူ့ကိုကြည့်၍ . . .

“မေမေသား အောင်မြင်ချမ်းသာကတော့ နာမည်နဲ့လိုက်အောင်ကို အောင်မြင်ပါပေတယ်၊ ဟော . . ခုလည်း ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မပင်ပန်းလိုက်ရဘဲရတော့မယ်၊ ကဲ . . မင်းတာထပ်လိုချင်သေးလဲ”

မေမေက သူ့ကို ပြုံးစေနှင့်မေးတော့ သူ့ခေါင်းခါ၍ . . .

“ဒီတစ်ခါပြီးရင်တော့ ဘာမှကိုထပ်မလိုချင်တော့ဘူးမေမေ၊ ဘာမှကိုမလိုချင်လောက်အောင် သားပျော်နေတာပါ”

“အေးပါ . . မေမေသားလေးပျော်ရင်ပြီးတာပါပဲ”

တကယ်ပါဟေသာရယ်။ ကိုကြီး မင်းတို့သာပိုင်ဆိုင်ရရင် ဘာမှကိုထပ်မလိုချင်လောက်အောင်ကို ပျော်ရွှင်မိမှာအသေအချာပါပဲ။ မင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အလိုအပ်ဆုံးအရာပါ။ ကိုယ့်ရင်ထဲ၊ ရှုလုံး

၁၅၀

အိမ်ကြမ်း

သားထဲမှာ မင်းအပေါ် အယ်လောက်လို့ကလဲ့မြတ်နိုးတယ်။ လိုချင်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်အသိဆုံးပါကွာ။

“ကဲ . . . ကဲ . . . သွားအိပ်တော့သာ။ နေဦး . . . မေမေနဲ့ မင်းအဖေကို အိပ်ခန်းထဲတွဲပို့ပါဦး”

သူက ဖေဖေကိုတွဲပို့လိုက်သည်။ ဖေဖေကမူးလာတာကိုး။ ကိုယ့်အလှည့်ကျရင်လည်း မင်းအခုလိုတွဲပို့ပေးနိုင်ရင်ကောင်းမှာပဲ တလေးရယ်။ အောင်မြင်ချမ်းသာ စိတ်ကူးထဲမှာတော့ အစစအရာရာ ချောမွေ့လျက်ပေါ့။

သူ ဟေသာအကြောင်းစဉ်းစားရင်း အရမ်းသတိရလာတာကြောင့် ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

ဟေသာက အိပ်ချင်မူးတူးအသံလေးနှင့်လာကိုင်သည်။ ဒီအသံလေးကိုလည်းချစ်ရတာပါပဲတလေးရယ်။

“ဟေသာလား၊ ကိုကြီးပါ”

“ဘယ်ကတိုကြီးလဲ၊ အိပ်ရေးပျက်တယ်ကွာ”

ဟေသာကပြောရင်း၊ ရန်တွေ့ရင်း အသံတိတ်သွားတာကြောင့် အိပ်ပျော်သွားသည်ဟုသူထင်မိသည်။ သူကတော့ သူ့ပြောချင်တာတွေ ဟေသာနားထောင်ထောင် မထောင်ထောင်ပြောနေမိ

တော့သည်။ ညဉ့်အတော်နက်သွားမှ ဟေသာကို သူခေါ်ကြည့်သည်။ မထူးတော့။ ဖုန်းလိုင်းကတော့ ဝင်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

ချစ်တယ်ဆိုသောစကားတစ်ခွန်းကို ထပ်တလဲလဲပြော၍ ဖုန်းကိုမပိတ်ချင်ဘဲ ပိတ်လိုက်ရသည်။

တလေးရယ် . . . မင်းကို ကိုယ်အမြန်ဆုံးပိုင်ဆိုင်ရမှဖြစ်မယ်။

ဒီပြင်ဆို ကိုယ့်လည်းခွေးတော့မယ်ထင်ပါရဲ့လေ။

www.burmeseclassic.com

ဖေဖေနှင့်မေမေသည် သွားစေ့စပ်ရန်အတွက် တက်ကြွနေသည်။ အောင်မြင်ချမ်းသာကတော့ ရင်တထိတံထိနှင့်ဖြစ်နေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒီနေ့လာစေ့စပ်မှာကို ဟေသာမသိသေးချေ။

“ဟဲ့. . သားပြီးပြီလား”

ငြိမ်သက်နေသောသူ့ကို မေမေက သတိပေးသလိုလာပြောရင်းကြည့်သည်။ သူကတော့ ရုတ်တရက်ကြီးသွားစေ့စပ်မှာမို့ ဟေသာသူ့ကိုစိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်သွားမှာကြောက်သည်။

သူ့ထင်သည့်အတိုင်းပင်။ ဟေသာတို့အိမ်ရောက်တော့ ဟေသာ့ကိုမတွေ့ရ။

“အန်တီ. . ဟေသာရော”

“မင်းညီမ ခေါင်းကိုက်တယ်ဆိုပြီး စောစောကအပေါ်ထပ်တက်သွားတယ်၊ အန်တီခေါ်ပေးမယ်လေ”

အန်တီက သူ့အိမ်၌ခိုင်းသည်ကောင်မလေးကို သွားခေါ်ခိုင်းသည်။

“နေမကောင်းရင်လည်းနေပါစေအန်တီ”

“ဘယ့်နှယ့်. . ဒီနေရာမှာ၊ ဒီကောင်မလေးသက်သက်ရှိကျတာ”

သူကတော့ ဟေသာနှင့်မတွေ့ရသလိုဖြစ်နေသည်။ ဟေသာဘာမှမသိဘဲ စီစဉ်သည့်ကိစ္စဆိုတော့ သူ့ကိုအပြစ်တင်မှာအသေအချာပင်ဖြစ်သည်။

ဟေသာက အိမ်နေရင်းဝတ်စုံလေးနှင့်ပင် အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာသည်။

“သမီး. . မေမေထုတ်ပေးထားတဲ့အင်္ကျီတွေမလဲဘူးလား”

ဟေသာက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူ့ကိုသာစိုက်ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းလေးတွေက ဖောင်းဖောင်းအစ်အစ်လေးဖြစ်နေသည်။

ဟေသာရယ်. . ။

အောင်မြင်ချမ်းသာစိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ဟေသာ့ကိုကြည့်တော့ စူးရဲပြီးဒေါသဖြစ်နေသောမျက်ဝန်းများဖြင့် သူ့ကိုကြည့်သည်။

စေ့စပ်ပွဲက အောင်မြင်စွာပြီးဆုံးသွားတာကြောင့် လူကြီး
တွေတစ်ကားပြောဆိုစားသောက်နေကြသည်။

ဟေသာ့ကိုလှမ်းကြည့်တော့ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ချထား
သလို ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသည်။

မင်းဘာတွေခံစားနေရလဲ ကိုယ်သိမှဖြစ်မှာပေါ့။

ဟေသာက လူကြီးတွေစကားပြောနေတဲ့အချိန်မှာ သူ့အနား
သို့ကပ်လာပြီး...

“ခြံထဲလိုက်ခဲ့ပါ”

အံ့ကြိတ်သံနှင့်ပြောသွားသည်။ ဒီအသံကြားကတည်းက
ဟေသာ သူ့ကိုလှမ်းဝမကြည်လင်ဆိုတာ ခိုပိမိလိုက်သည်။ ခြံထဲရောက်
တာနှင့် သူ့ကို မချောကရန်တွေ့လေတော့သည်။

“ကိုကြီး... ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ”

“ဘာတိုလဲဟေသာရဲ့”

“ရွေးချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့၊ ဒီနေ့ကိစ္စကိုပြောတာ”

အောင်မြင်ချမ်းသာ မုသားသုံးလိုက်သည်။ ဘာမှမသိသလို
ပုံစံနှင့်...

“ကိုယ်မသိဘူးဟေသာ၊ လူကြီးတွေစီစဉ်တာပါ”

“လူကြီးတွေစီစဉ်တာဆိုရင်လည်း ကိုကြီးငြင်းလိုက်ပါလား”

ဟေသာ့အသံစူးစူးလေးက ပို၍ ကျယ်လာသည်။

“မငြင်းချင်လို့ပေါ့ဟေသာရယ်၊ ကိုကြီး ဟေသာ့ကိုချစ်နေ
တာပဲ”

“ဟေသာမှ ရှင့်ကိုမချစ်တာ၊ ရှင့်ကိုမယူနိုင်ဘူးနော်”

ဟေသာက အကြောက်အကန်ငြင်းနေသည်။

“လက်ခံပါကလေးရယ်၊ ကိုယ် မင်းကိုစိတ်ချမ်းသာအောင်
ထားမှာပါ။ တကယ်ပြောတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင့်ကို ကျွန်မမယူနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မကို အတင်း
အကြပ်မလုပ်ပါနဲ့”

ဟေသာကပြောရင်းမှ မျက်ရည်တွေပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျ
လာသည်။

“မငိုပါနဲ့ကလေးရာ”

သူက ဟေသာ့မျက်ဝန်းထဲမှကျလာသောမျက်ရည်စက်များ
ကို ခပ်ဖွဖွသုတ်ပေးရင်းပြောလိုက်သည်။

“ကိုကြီး မင်းကိုတကယ်ချစ်တာပါ”

တေသာပခုံးလေးကို ခပ်ဖွဖွကိုင်မိတော့ ဟေသာက လက်
သီးဆုပ်လေးများဖြင့် သူ့ရင်ဘတ်တိုတုသည်။

“ရှင်လွတ်ပါ၊ ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှမရစေရဘူး။

အချစ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှလမ်းညွှန်စေခိုင်းလို့မရဘူးဆိုတာ နားလည်ပါ”

ဟေသာက သူ့ကိုတွန်း၍ သူမမျက်ရည်များကိုသုတ်ကာ ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။ သူ့မှာသာမောဟိုက်စွာကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဟေသာရယ်. . ။ မင်း ကိုကြီးကို ဘာကြောင့်မုန်းနေရတာလဲ။

သူ့မှာ ဟေသာက သူ့ကိုငြင်းဆန်လေ ခုက ဟေသာ့ကို အမြန်ပိုင်ဆိုင်ချင်လေဖြစ်သည်။ သူက အိမ်ပေါ်ပြန်တက်သွားပြီး ဟေသာမရှိတာကြောင့် မင်္ဂလာပွဲကို အမြန်ကျင်းပရန်ပြောလိုက်သည်။ သူ ဟေသာ့ကိုဆုံးရှုံးရမှာ အရမ်းကိုကြောက်နေပြီဖြစ်သည်။

အပြန်လမ်းရောက်တော့ မေမေကသူ့ကိုမေးသည်။

“သား ဟေသာကဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ သူ့ကိုကြည့်ရတာ မေမေဖြင့်သဘောမကျဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူးမေမေ၊ သူ သားနဲ့စိတ်ကောက်နေလို့ပါ”

“စိတ်ကောက်တာများကွယ်၊ တခြားနေ့ကောက်ပေါ့၊

စေ့စပ် ပွဲနေ့မှာများ မျက်နှာကိုစူပုပ်နေတာပဲ”

မေမေက သူ့အတွက် မခံချင်သလိုပြောသည်။

“သူက ကလေးပဲရှိသေးတာ၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါဗျာ”

သူ ဟေသာ့ဘက်မှကာကွယ်ပြီးပြောတော့ မေမေက. . .

“အေးပါ. . အေးပါ. . မင်းတော့ အနိုင်ခံရတော့မယ်”

သူတ မေမေ့ကို ဘာမှမတုန်ပြန်ဘဲရယ်မော၍သာနေလိုက်တော့သည်။ အချစ်ဆိုတာ သူ့အတွက်တော့ စိတ်ရှည်သည်းခံခွင့် လွှတ်ခြင်းသာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သူ့နှလုံးသားနက်ရှိုင်းခြင်းထဲမှ အရိပ်ကလေးပျောက်ကွယ်သွားမည်ကို စိုးရွံ့မိပါသည်။

“လတ်ထပ်ပွဲနေ”

ရန်ကုန်မြို့၏ နာမည်အကြီးဆုံး၊ ဈေးအကြီးဆုံးဟိုတယ်ကြီးဆီခိုးနား၏ဆင်ဝင်အောက်သို့ ပြေးထွက်လာသောသတို့သမီးဝတ်စုံနှင့်မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ ထိုသတို့သမီးလေးသည် သူ့ရေပြန်မာမင်္ဂလာဝတ်စုံထိုင်မသိမီးလေးကိုမကာ ဆင်ဝင်အောက်၌ ပြေးကြောင်ကြောင်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာတိုရှာဖွေနေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မြန်မာဝတ်စုံနှင့် သတို့သားကပြေးလိုက်လာသည်။

“ဟေသာ . . ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ၊ ဧည့်သည်တွေနဲ့လေ”

သတို့သမီးလေးက ကြောက်လန့်တကြားရပ်နေရာမှ ဆီခိုးနားဟိုတယ်၏ဆင်ဝင်မှ ဝင်းအဝကုန်းဆင်းတောက်လျှောက်ပြေးသည်။ သတို့သားကလည်း တောင်ရှည်ကြီးပြေး နောက်မှပြေးလိုက်လာသည်။

“ဟေသာ . . မပြေးနဲ့လေ . . ဟေသာ”

သတို့သမီးလေးက ကားလမ်းမဆီသို့တောက်လျှောက်ပြေးသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မီးပွိုင့်မိနေသောကားတစ်စီးကို အတင်းဖွင့်၍ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သတို့သားက တစ်ဘက်ပလက်ဖောင်းမှာ ကားတွေရွပ်နေ၍ လမ်းကူးလို့မရသဖြင့်လှမ်းအော်သည်။

“ဟာ . . ဟေသာပြန်လာခဲ့”

“မလာဘူး၊ ရှင့်ကို တစ်သက်လုံးလက်မထပ်ဘူး၊ ကားဆရာ . . မောင်း”

သတို့သမီးလေးက ပြန်အော်ပြောသည်။ ကားဆရာလေးမှာ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မီးပွိုင့်စိမ်းသွားသည်။

ကားမောင်းသူမှာ ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် နောက်မှကားများ

တလည်းဟွန်းတီးနေပြီမို့ မောင်းထွက်လာခဲ့ရသည်။

“ဟေ့ . . မိန်းကလေး၊ ငါ့ကားပေါ်ကဆင်းလေ”

“ဘာရှင့် . . ဆင်းရမယ်ဟုတ်လား၊ ဒီပုံကြီးနဲ့ ဘယ်ဆင်းလို့

ဖြစ်မလဲ”

“မင်းကို ငါခေါ်လာတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါပြဿနာတက် ကုန်ဦးမယ် . . ကျွတ်”

“စိတ်ချ . . ကိုယ့်ပြဿနာကိုယ်ရှင်းနိုင်တယ်”

မချောလေးက   ဂျစ်ကန်ကန်ကြောင့်

သူစိတ်ညစ်သွားသည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ အမိက ဘယ်လိုဖြစ်လာရတာလဲ”

“မင်္ဂလာမဆောင်ချင်လို့ထွက်ပြေးလာတာလေ၊ ဘာဖြစ်ရ မှာလဲ၊ ဒါတောင်မသိဘူးလား . . ပင်းပါ”

“ဟောဗျာ”

မချောကို သူ့ဘာပြောရမှန်းမသိ။ ထိုစဉ်မှာပင် မချောက နောက်ကြည့်မှန်ကိုကြည့်မိသွားသည်။

“ဟင် . . နောက်တလိုက်လာတယ်၊ ကားဆရာ . . မောင်း၊

အမြန်မောင်း”

သူလည်း ဘာမှန်းမသိဘဲ ကားဂီယာကို တစ်ဆင့်ထပ်ထိုး လိုက်သည်။ ဒီလိုနှင့် သူလည်း သတို့သမီးတစ်ယောက်၊ ကားတစ်စီး နှင့် ဟိုင်းဝေးလမ်းမပေါ်ရောက်နေချေပြီ။

www.burmeseclassic.com

အပိုင်း(၃)

မင်းတေတေ့။

သူ့ရဲ့သတို့သမီးလေးကို မင်္ဂလာဆောင်တာနီးမှ ခိုးပြေးသွား
သူဖြစ်သည်။ အောင်မြင်ချမ်းသာ သတင်းကိုမရမကစုစမ်းသည်။ သူ
ရဲ့ဟေသာမြင့်မြတ်ကိုခိုးပြေးသွားသူမှာ သူတို့ကုမ္ပဏီလောကထဲမှ
သူနှင့်သက်တူရွယ်တူ မင်းတေတေ့ဆိုသူပင်ဖြစ်သည်။

သူ့စိတ်ထဲမှဒေါသတွေကို မနည်းမို့ချထားရပြီး စိတ်ကိုထိန်း
ချုပ်ထားလိုက်သည်။ အချိန်တန်လျှင် သွေးအေးရက်စက်သူ၊ စိတ်ငြိမ်
သူကအနိုင်ရတာပဲမဟုတ်လား။

ထို့နောက် တေတေ့ကုမ္ပဏီကအလုပ်တွေကို ကမောက်တမ
ဖြစ်အောင် စတင်တိုက်ခိုက်လေသည်။ ထိုကုမ္ပဏီသို့ Import
ဝစွန်းများတင်သွင်းမည့်ကုမ္ပဏီကို သူလှမ်းထိန်းလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“အဲဒီကုမ္ပဏီက တေဇကုမ္ပဏီနဲ့ချိတ်ထားတာသေချာရင် ပိုက်ဆံကုန်ချင်သလောက်ကုန်ပါစေ၊ ရအောင်ယူလိုက်”

ထို့ကြောင့် တေဇကုမ္ပဏီနှင့်စာချုပ်ချုပ်မည့်ကုမ္ပဏီကို သူက ဦးဆောင်စာချုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

မင်္ဂလာပွဲပျက်သွားပြီး အေးဆေးတည်ငြိမ်သောသူ့ကို မေမေတို့၊ မေမေတို့ကလွှဲ အံ့ဩယူရသည်။

“သား.. အရမ်းခဲစားနေရလား?”

“ရပါတယ်မေမေ၊ သား အလုပ်ထဲပဲစိတ်နှစ်ထားပါတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“အေးပါကွယ်.. မေမေကလည်း သားအတွက်မခံနိုင်လို့ ဟေသာ့မေမေကို တော်တော်ပြောလိုက်တယ်”

“လူကြီးကိုမပြောပါနဲ့မေမေ၊ အဓိကကဟေသာ့ပဲလေ၊ သူ့ကျွန်တော့်ကိုမလိုချင်လို့ထွက်သွားတာ၊ လူကြီးတွေနဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

သူက နင့်နှင့်သီးသီးခဲစားရပေမယ့် ဘာမှမဖြစ်သည့်ပုံစံနှင့် နှိုးတက်ပြနေသည်။ သူ့ကိုလာပြီးနှစ်သိမ့်သူတွေကိုတောင် ဂရုမစိုက်ဘဲ ဟန်ဆောင်ကောင်းခဲ့သည်။

“ကိုအောင်မြင်.. စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားမင်္ဂလာပွဲပျက်သွားတာ”

“အေးဗျာ.. မယူခင်ထွက်ပြေးလို့တော်သေးတာပေါ့၊ ယူပြီး လို့ထွက်ပြေးမှပိုဆိုးမှဗျ.. . ဟဲ.. . ဟဲ”

“ခင်ဗျားကတော့ တကယ်လုပ်ဗျာ၊ အပြုံးကိုမပျက်ဘူး”

သူကပြုံးနေပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ပြုံးမနေလို့၊ ငိုနေရမှာလားဟေသာရယ်၊ ကိုယ့်ရင်ထဲကဝေဒနာတွေကို ကိုယ်ပဲသိတယ်၊ သူများတွေကို ဘယ်လို့ဖွင့်လှစ်ပြလိုကောင်းမှာလဲကွာ၊ သူက အစတုန်းကတော့ တမ်းတမ်းတတတွေ့မိပေမယ့် သူမအကြောင်းကိုတွေ့ရင်းတွေ့ရင်း ဒေါသတွေ၊ မာနတွေဝင်လာခဲ့သည်။

“မင်း ငါ့အကြောင်းကောင်းကောင်းသိမယ်ဟေသာ၊ မင်း

အထင်ကြီးပြီးလိုက်သွားတဲ့ကောင်ကို ဒုက္ခရောက်အောင်ငါလုပ်ပြမယ်”

ဟုကြိမ်းဝါးမိသည်။

အချစ်ရဲ့တစ်ဘက်စာမျက်နှာမှာ အမုန်းရှိသည်မဟုတ်ပါ

လား။

ထိုစဉ် သူ့ဟမ်းဖုန်းမြည်လာတာကြောင့်.. .

“တိုးတိုးလား.. . ပြောလေ”

“ကိုကြီးတို့မင်္ဂလာပွဲသတင်းကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဟေသာကလည်း.. .”

သူမဝံလာဆောင်တုန်းက တိုးတိုးမရှိချေ။ ယခုမှပြန်ရောက် ပုံရသည်။

“လုပ်မနေနဲ့၊ တတယ်စိတ်မကောင်းဘူးဆိုရင် နင့်သူငယ် ချင်းကို ပြန်ရှာကြည့်ဦး။ တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆို သူ့မိဘတွေက သတင်း စာထဲ အမွေပြတ်ကြေငြာတော့မှာ၊ ညည်းသိတဲ့သူငယ်ချင်းအိမ်တွေ လည်း စုံစမ်းကြည့်ဦး”

အန်ကယ်ဦးမြင့်မြတ်ကလည်းစိတ်ဆိုးပြီး အမွေပြတ်စွန့် လွှတ်ခြင်း သတင်းစာထဲမှာထည့်မှာမို့ သူမနည်းတားထားရသည်။

သူ ဟေသာသတ္တိကိုလည်းအုံ့သြယူရသည်။ မဝံလာခန်းမ ထဲမှထွက်ပြေးရဲသောသတ္တိပင်ဖြစ်သည်။

“အစ်ကို့ . . . ဒီညနည်းခဲပွဲတစ်ခုရှိတယ်၊ တက်မှာလား။ ကုမ္ပဏီအသိုင်းအဝိုင်းတွေလာကြမှာ၊ ဦးမင်းတေဇတို့လည်းလာမယ်လို့ ကြားတယ်”

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“တတ်ရမှာပေါ့၊ တတ်ရမှာပေါ့”

မင်းတေဇနှင့် သူထိပ်တိုက်ကိုတွေ့ဆုံရမှဖြစ်မည်ဟုတွေး လျက် အောင်မြင်ချမ်းသာ ထိုနည်းခဲပွဲသို့တက်ခဲ့သည်။

မင်းတေဇနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့သော်လည်း သူ့ကိုသေချာမသိ

သည်ပုံမျိုးနှင့်မို့ သူကြိုက်၍ဝမ်းသာသွားသည်။ သူ့အကြောင်း မသိ လေကောင်းလေပဲဟု သူကျေနပ်စွာတွေးမိသည်။

သူ့ကို မင်းတေဇနှင့်မိတ်ဆက်ပေးတော့ သူကခပ်တည့် တည့်နှင့် . . .

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော့်ကိုလိုအပ်တာရှိရင် ထိုမင်းတေဇ က ညွှန်ပြပေးပါဗျာ၊ ဟိုတဘွဲ့ရတယ်ဆိုပေမယ့် ဒီမှာလိုအပ်တာ တွေအများကြီးရှိမှာပါ”

ဟု အောင်မြင်ချမ်းသာ တမင်ရှိကျိုးစွာပြောလိုက်မိသည်။ သူ့ရှိကျိုးတာကို လူလည်ဖြစ်သောမင်းတေဇကလည်း အတဲခတ် သလိုကြည့်နေလေသည်။

ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်က ရန်ဘက်တွေပဲ။ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်တွေ့မယ် ဟု ရင်ထဲမှာကြိမ်းဝါးမိသည်။ ထိုသို့တွေးပြီးမှ သူ့ရဲ့စိတ်တွေ သိပ်များ အောက်တန်းကျနေမလားဟုတွေးမိပြန်သည်။

ဝါပေမယ့် ပြဿနာတွေကိုစတင်သူဟာ သူမှမဟုတ်ခဲ့တာ။ မင်းတေဇက သူလက်ထပ်မည့်မိန်းကလေးကိုခိုးယူသွား၍ ထိုသူ့ အပေါ်လက်စားချေတာ လုံးဝမလွန်ပါ။

“ဟေသာမြင့်မြတ် . . . မင်းနဲ့မင်းအကောင် ကောင်းကောင်း၊ ဒုက္ခရောက်စေရမယ်”

ဟေသာကသာ မင်းတေဇနောက်လိုက်သွားတာ။ မင်းတေဇမှာဖြင့် ဧည့်ခံပွဲကိုတက်ရန် လှပချောမောသောအတွင်းရေးမှူးမလေး သူ့ဇာခင်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ဟေသာရယ်. . မင်း ငါ့ဘေးမှာနေပြီး ကျော့ကျော့လေးပွဲတက်လို့ရပါလျက်နဲ့ ဘယ်လိုစိတ်ကူးနဲ့များ ဒီကောင်နောက်လိုက်သွားရတာလဲကွာ။

အတွေးကြောင့် အောင်မြင်ချမ်းသာရင်ထဲတွင် တနံ့နံ့ခံစားနေရတော့သည်။

သူ့အိပ်စက်ရန် မနည်းကြိုးစားလိုက်ရသည်။

ဒီနေ့ ဟေသာ့မေမေဒေါ်ဝေဝေက ဖုန်းဆက်ခေါ်၍ လှည့်ဝင်လိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲအန်တီ”

သူမေးတော့ အန်တီကပျာပျာသလဲဖြစ်သွားသည်။

“မောင်အောင်မြင်ကို အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါကွယ်။

အားတော့နာတယ်”

ဟေသာ့ကိစ္စမှန်းသိ၍ သူ့ချက်ချင်းခေါင်းမညိတ်ဘဲ အန်တီပြောမည့်စကားကိုနားထောင်နေမိသည်။

“မင်းအန်ကယ်က ဟေသာ့ကိုအမွေပြတ်ကြေငြာတော့မယ်တဲ့ကွယ်၊ လုပ်ပါဦး. . တားလို့ရရင် တားပေးပါဦးကွယ်၊ တောင်းဆုံး

ပလုံးဆိုးသာပစ်ခိုးထုံးစံရှိပေမယ့် သားဆိုးသမီးဆိုးပစ်ခိုးထုံးစံမရှိပါဘူးကွယ်၊ ကူညီပေးပါ။ မင်းအန်ကယ်က တတယ်လုပ်မှာ၊ အန်တီမှာ ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာပါ”

အန်တီစကားကြောင့် သူ့စိတ်ထဲမှာ တော်တော်နာသွားသည်။ သူ့သမီးကိုအမွေပြတ်မှတော့ကြောက်တယ်။ သူ့ခံစားရတာတွေ၊ အရှက်တွဲတာတွေကျတော့ ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား။

အန်တီက လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ မကောင်းတတ်သဖြင့်. . .

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုသာပြောလိုက်မိသည်။ သို့သော် သူ အန်ကယ်ကို လုံးဝမတားမိချေ။ ဒါမှဟေသာမြင့်မြတ်ဒုက္ခရောက် နောင်တရပြီး သူ့ဆီကိုပြန်လာမှာ။ သူကလည်း ဒီဘက်က မင်းတေဇကိုအသက်ရှူကျပ်အောင်လုပ်မည်ဟုတွေးလျက် အောင်မြင်ချမ်းသာအကျေနပ်ကြီးကျေနပ်နေမိသည်။

“မင်း အန်တီသမီးလေးကိုလည်း ပြစ်နိုင်ရင်ရှာပေးပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . သူမဂ်လာပွဲကထွက်ပြေးသွားတုန်းတပါသွားတဲ့ ကားနံပါတ်တော့မှတ်မိလိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်းရှာချင်ပါတယ်အန်တီ”

ဒါကတော့ တကယ့်ကို သူ့စိတ်ရင်းနှင့်ရှာချင်၍ ပြောလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဟေသာကို သူ့ရှာတွေ့ချင်ပါသေးသည်။

အန်တီတို့အိမ်မှပြန်လာတော့ မင်းတေဇ၏ SURF ကားကြီးကိုလှမ်းတွေ့လိုက်သည်။ ကားက မှော်ဘီ၊ တိုက်ကြီးဘက်သို့ဦးတည်နေတာမို့ တစ်ခုခုထူးခြားမလားဟူ၍ လိုက်လာခဲ့သည်။

ရှေ့ကားကလည်း သူ့လိုက်လာမှန်းသိတော့ အချိန်တင်မောင်း၊ ကွေ့မောင်းလုပ်သည်။ မင်းတေဇကလည်း ခေသူမဟုတ်။ သူ့တားရှေ့တွင် တန့်လန့်ဖြတ်ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

ဒီတော့ သူလည်း ကားပေါ်မှဆင်းရလေတော့သည်။ သူ့ကို မြင်တော့ မင်းတေဇက လူကြီးလူကောင်းပီပီ နှုတ်ဆက်လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးပြန်ခဲ့။ သူလည်းဆက်လိုက်၍ မကောင်းတာကြောင့် ပြန်ခဲ့ရသည်။

ဒါတောင် သူငယ်ချင်းကားထင်၍ နောက်ယောင်ခံလိုက်မိကြောင်း လိမ်လည်ပြောဆိုရသေးသည်။

မင်းတေဇ ဘယ်သူ့ဆီသွားလဲဆိုတာ အောင်မြင်ချမ်းသာရိပ်မိပါသည်။ သို့သော် ဆက်လိုက်၍ မရအောင် မင်းတေဇကခန့်လိုက်တာကြောင့် ဆက်မလိုက်ဖြစ်တော့ချေ။

သွားနှင့်ဦးပေါ့မင်းတေဇရယ်၊ ငါတို့တွေ့ကြသေးတာပေါ့။

သူက အံ့ကိုတင်းတင်းစေ့ထားပြီး စိတ်ထဲမှကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

သူ့အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှုထုတ်ပြီးပြန်ခဲ့သည်။ မင်းတို့ကို ငါဘယ်တော့မှအလွတ်မပေးဘူးဟေသာမြင့်မြတ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ သူ ဟေသာ့အကြောင်းကို လုံးဝမစုံစမ်းတော့။ အန်ကယ်ဦးမြင့်မြတ်ကလည်း သမီးအဖြစ်မှစွန့်လွှတ်ကြောင်း သတင်းစာထဲမှထည့်ကြော်ငြာလိုက်သည်။

သူက စီးပွားရေးကိုပဲပြင်းပြင်းထန်ထန်လုပ်၍ မင်းတေဇကိုတိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားလေသည်။ မင်းတေဇ၏ရှယ်ယာတွေကို ဈေးကျအောင်လုပ်သည်။ ရအောင်လုပ်သည်။ အမျိုးမျိုးရအောင် ကြိုးစားသည်။

“ဆရာ. . ရှယ်ယာရှင်တွေထပ်ဝယ်ရင် ပိုက်ဆံတွေအရမ်းကုန်မှာနော်”

“ကုန်ပါစေ၊ အဲဒါကိုဝယ်ရင် တေဇကုမ္ပဏီက ရှယ်ယာဈေးကျမှာလား”

“ဟုတ်တယ်. . ကျသွားမှာ၊ ဒါပေမယ့်. . ”

အောင်မြင်ချမ်းသာတ ဆက်မပြောရန်လက်တာပြလိုက်သည်။

“ဝယ်ကွာ. . ချ”

အခုလောလောဆယ် သူ့အာရုံထဲတွင် တေဇကုမ္မဏိကိုထိ
ခိုက်မည့်အလုပ်မှန်သမျှ လုပ်ရန်ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းသာဖြစ်သည်။ သူ
နိုင်ကိုနိုင်မှဖြစ်မည်။ မင်းတေဇကိုအနိုင်တိုက်မှဖြစ်မည်လေ။

ဒီကြားထဲမှာ မင်းတေဇစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်
နည်းမျိုးစုံဖြင့် သူကြံစည်ခဲ့သည်။ မင်းတေဇစိတ်ဝင်စားနေသော
ကောင်မလေးဟာ ဘယ်သူလဲဟုစုံစမ်းတော့ မင်းတေဇရဲ့အတွင်း
ရေးမှူးမလေးသူဇာခင်ဟာ မင်းတေဇနှင့်အတွဲဆုံး။ မင်းတေဇ
အလေးထားရဆုံးတဲ့။

အောင်မြင်ချမ်းသာဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ချလိုက်
သည်။

သူဇာခင်တဲ့။

လှပသော၊ ရုပ်ချောသော၊ သွက်လက်ထက်မြက်သော၊
တည်ငြိမ်သော စသည့်ဂုဏ်ပုဒ်များစွာကိုပိုင်ဆိုင်ထားသောမိန်းမ
တစ်ယောက်ကို သူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရန်ကြိုးပမ်းတော့မည်ဟု အောင်
မြင်ချမ်းသာဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူ့ရဲ့ဟမ်းဖုန်းပေါ်မှခလုတ်လေးတွေကို ကစားလိုက်သည်။
“သူဇာခင်လား၊ ကိုယ်ပါ”

“ရှင်. . ဘာကိစ္စရှိပါသလဲ. . ပြောပါ”

သူဇာခင်က တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် သူ့ကိုတုန့်ပြန်သည်။

“ကိုယ်က အောင်မြင်ချမ်းသာပါသူဇာခင်၊ ကိစ္စရှိမှဆက်ချ
မှာလား၊ ကိုယ် မင်းကိုတွေ့ချင်တယ်”

သူက ခပ်သွက်သွက်ပင်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

“ပြောလေကွာ... တွေ့ချင်တယ်လို့”

“အလုပ်ကိစ္စအရေးတကြီးမရှိရင်တော့ ကျွန်မမလာနိုင်ပါဘူး။ ကုမ္ပဏီမှာက ကျွန်မရှိရင်ရှိ မရှိရင် ဆရာရှိမှဖြစ်မှာမို့ပါ”

“ဝါဆို မင်းဆရာမရှိဘူးလား”

သူ့ဇာခင်က ဘာမှပြန်မပြောချေ။ ဝါဆို သူ သူ့ဇာခင်ကို ရအောင်ခေါ်ထုတ်မှဖြစ်မည်။ ဝါမှတော့ဇာခင်က သူ့လူယုံထည့်ထားသောလူက ကုမ္ပဏီပိုင်တွေ့ကို အရယူနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

သူ့ဇာခင်ကလည်း အလုပ်ကိစ္စဟုပြောမှပင် သူ့ကိုလာတွေ့မည်မိန်းမစားမျိုးပင်ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်... သူ့ဇာခင်၊ ကိုယ်တို့ကုမ္ပဏီနဲ့ မင်းတို့ကုမ္ပဏီအကျိုးတူပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ဖို့ကိစ္စပဲ၊ အရေးကြီးတယ်၊ မင်းတို့ကုမ္ပဏီက ရှယ်ယာတချို့လည်း တိုယ့်လက်ထဲရောက်နေပြီ၊ ဒီအကြောင်းတွေ ဖုန်းထဲကပြောချင်ဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကော်ဖီဆိုင်တစ်ခုခုကိုလာခဲ့ပါလား”

သူ့ရဲ့တောင်းဆိုမှုကို သူ့ဇာခင်စဉ်းစားနေဟန်တူသည်။ ခဏကြာမှ...

“တောင်းပြီလေ၊ လုပ်ငန်းကိစ္စအရေးကြီးနေတော့ ကျွန်မ

လာရမှာပေါ့ဦးအောင်မြင်ချမ်းသာ၊ ဆရာနဲ့မဆက်သွယ်ဘူးလား”

“ဆက်သွယ်လို့မရလို့ မင်းကိုဆက်သွယ်တာပေါ့ကွာ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်မလာခဲ့ပါမယ်”

သူ့ဇာခင်က သူ့ကို လုပ်ငန်းအတူလုပ်သူတစ်ဦးအနေနှင့် တလေးတစားဆက်ဆံသည်။ သူကလည်း ဒီလိုသွက်လက်ထက်မြက်သည့်မိန်းကလေးမျိုးကိုမျှ သဘောကျတာဖြစ်သည်။ မဖြစ်ဘူး။ မင်းတေဇဆီက သူ့ဇာခင်ကိုရအောင်ယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူ့ဇာခင်နှင့်ချိန်းထားသောဆိုင်သို့ သူထွက်ခဲ့သည်။

“ထိုင်ပါ... ဘာသောက်မလဲ”

သူ့ဇာခင်က ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာပြီး သူ့ကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“ဦးအောင်မြင်ချမ်းသာ လုပ်ငန်းကိစ္စပြောမယ်ဆို မပြောလို့ရပါပြီ၊ ဘာတွေအရေးတကြီးမှာချင်လဲဆိုတာကို ကျွန်မနဲ့မှာနိုင်ပါတယ်”

သူ့ဇာခင်က သူ့မရဲ့မှတ်စုစာအုပ်လေးထုတ်ပြီးပြောသည်။ စကားကို အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုအတွက်လာသူတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ သူ့ဇာခင်ကို ဘယ်လိုစည်းရုံးရမလဲဟု သူ့စဉ်းစားလိုက်သည်။

“သူ့ဇာခင်... အလုပ်ကိစ္စဆိုပြီး သိပ်စိတ်ထဲတောင်းထားပါ”

ကိုယ်နဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲပြောဆိုပါ။ မိတ်ဆွေတွေလိုပေါ့”

သူ့ဖခင်က ဘာမှပြန်မပြောချေ။ ခဏကြာမှ သူ့စိုက်ကြည့်
နေတာကို တည်ငြိမ်စွာပြန်ကြည့်ပြီး...

“ဦးအောင်မြင်ချမ်းသာ”

“ဟိုး.. ဟိုး.. ကိုအောင်လို့ပဲခေါ်ပါကွာ။ ကိုယ်တို့အသက်
မှသိပ်မကွာတာ”

“ဟုတ်ကဲ့.. ပြောစရာမရှိဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်မပြန်မယ်။
ကုမ္ပဏီမှာက အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်းတွေ ကျွန်မသယ်လာလို့ တော်ကြာ
အလုပ်မဖြစ်ဘဲနေဦးမယ်”

အောင်မြင်ချမ်းသာက သေစမ်းဟဟု စိတ်ထဲမှ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုအပြစ်တင်လိုက်သည်။ သူ့ဖခင်သည် အင်မတန်မှစေ့စပ်သေချာ
သောမိန်းကလေးသာဖြစ်သည်။ မင်းတေအဆိုသည့်ကောင် အတော်
ကဲကောင်းတာပဲ။ သူက သူ့လူကို သူ့ဖခင်မရှိခိုက်မှာ ဖိုင်တွေကြည့်
ဖို့ ဖုန်းဆက်ပြောထားသည်။ အခုတော့အလကားပဲ။

“အဟမ်း.. ဦးအောင်မြင်ချမ်းသာ”

သူ့ဖခင်က ငြိမ်သက်နေသောသူ့ကို စကားစလိုက်သည်။

“ဪ.. ဟုတ်သားပဲ။ အရေးကြီးတာပြောဖို့မေ့နေတယ်။
သူ့ဖခင် လခဘယ်လောက်ရလဲ”

“ရှင်..”

“ဟုတ်တယ်.. သူ့ဖခင်ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို စပ်စုသ
လိုဖြစ်နေမလားမသိဘူး။ ကျွန်တော့်အတွင်းရေးမှူးမိန်းကလေးတစ်
ယောက်လိုချင်လို့ အဲဒါ လစာဘယ်လောက်ပေးရင်ကောင်းမလဲလို့
ပါ”

“ဪ.. ရပါတယ်။ ကျွန်မလခက တစ်လကိုတစ်သိန်းပါ”

သူ့ဖခင်က သူ့ကိုအေးဆေးစွာပြောလိုက်သည်။ သူ
ကောင်မလေးကိုစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“သူ့ဖခင်ကို ကိုယ်လခ တစ်လကိုနှစ်သိန်းပေးမယ်။ ဖုန်း
ရော၊ ကားပါသုံးဖို့ပေးထားမယ်။ ဘယ်လိုလဲ.. ကိုယ့်ဆီလာခဲ့ပါ”

သူ့ဖခင်က သူ့ဖခင်ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး အစွမ်းကုန်ခယပြီးပြော
လိုက်သည်။ အဓိကက သူ့ဆီကို သူ့ဖခင်ရောက်လာဖို့ပဲမဟုတ်ပါ
လား။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

သူ့ဖခင်က သူ့ကိုတည်ငြိမ်စွာပင်ငြင်းဆန်လိုက်သည်။
သူကမျှော်လင့်ပြီးသားမို့..

“ဘာလဲ.. ကိုယ်ပေးတာနည်းလို့လားခင်၊ ကိုယ်ထပ်တိုး
ပေးမှာပေါ့။ ခင်လိုချင်တာဆို ကိုယ်ပေးဖို့အဆင်သင့်ပဲ”

“ဟင်း. . ဟင်း”

သူ့ဖခင်က လှပစွာရယ်မောလိုက်သည်။

“လက်စသတ်တော့ ချမ်းသာကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးက ကျွန်မကိုငွေနှေးလာစည်းပေးနေတာကိုး၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျွန်မငွေကြောင့် လာလုပ်နေတာမတုတ်ဘူး”

သူ့ဖခင်စကားကြောင့် အောင်မြင်ချမ်းသာ သူ့ကိုယ်လူတောင်ပြန်ရှက်မိသလိုလိုဖြစ်သွားသည်။

“ငွေကြောင့်မဟုတ်လည်း ခင်ကြိုက်တာတောင်းဆိုနိုင်. . ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မကို ဘယ်သူကမှထိန်းချုပ်လို့မရဘူး၊ ကျွန်မက ကျွန်မစိတ်ချမ်းသာတဲ့အလုပ်ဆို တစ်ကျပ်မှမရလည်းလုပ်မှာပဲ၊ ဒါနဲ့ ကိုအောင်မြင်ချမ်းသာပြောမှာဒါပဲဆိုရင်တော့ ကျွန်မကိုခွင့်ပြုပါဦး၊ နောက်တစ်ခါ ဒီနေ့ပြောမယ့်ကိစ္စကိုပြောမယ်ဆိုရင် ကျွန်မကိုမဆက်သွယ်ပါနဲ့တော့၊ ကျွန်မဆရာနဲ့ပဲဆက်သွယ်လိုက်ပါ၊ ကျွန်မဆရာကသွားဆိုရင် သွားမှာပါ”

သူ့ဖခင်က သူ့ကိုချက်လက်ကျစွာပြောပြီး ထကာလှည့်ထွက်သွားမည်အလုပ် သူက သူ့ဖခင်လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“ထိုင်ပါဦးသူ့ဖခင်၊ မင်းကို သတိပေးလိုက်စရာရှိလို့ပါ”

“ပြောပါဦး. . ဘာများပါလိမ့်”

“မင်းဆရာ မင်းတေဇကိုချည်းပဲ အားကိုးမနေနဲ့၊ တစ်နေ့မှာ မင်းဆရာ ငါ့ဆီမှာခွဲထောက်လာစေရမယ်၊ အဲဒီကျတော့မှ မင်း ကိုငါညှာမယ်မထင်နဲ့”

သူက သူ့ဖခင်ကိုခြိမ်းခြောက်သလို အပြတ်ပြောလိုက်သည်။ သူ့ဖခင်ကလည်း လုံးဝမခံပါ။ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး. . .

“ဒါနဲ့ ကျွန်မမသိလို့တစ်ခုလောက်မေးပါရစေ၊ ရှင်ယောက်ျားလား မိန်းမလား”

“ဘာကွ”

သူ့ဖခင်၏မေးခွန်းကြောင့် သူ့ဒေါသငယ်ထိပ်ဆောင့်တတ်သွားသည်။

“ဟင်း. . ဟင်း. . ယောက်ျားဆိုရင် နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးတဲ့အလုပ်မလုပ်စမ်းပါနဲ့ရှင်၊ တည့်တည့်ကြီးရင်ဆိုင်လိုက်စမ်းပါ၊ ကျွန်မအစောကြီးကတည်းက ကျွန်မတို့ကုမ္ပဏီတိုတိုကိစ္စကိုနေတာ ရှင်ပဲဆိုတာကိုရိပ်မိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်နဲ့ဆရာ မသင့်မြတ်မှာစိုးလို့ ဘာမှမပြောဘဲနေခဲ့တာ၊ ရှင်က လူကြီးလူကောင်းလိုနေပေးပါ”

သူ့ဖခင်စကားလုံးတွေက သူ့ကိုလက်သီးနှင့်ထိုးလိုက်တာ လက်တောင်မှ သူ့နာကျင်သွားပြီး အင့်ခနဲဖြစ်ကာ သူ့ဖခင်ကို ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ချေ။

“ကျွန်မကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး”

သူ့ရှေ့မှ လှလှပပလေးထွက်သွားသောသူ့ဇာခင်ကိုကြည့်ပြီး သူ့တောက်တစ်ချက်ခေါက်မိသည်။

“မင်းတေဇ . ခင်ဗျားသိပ်ကံတောင်းနေပါလား၊ မိန်းမတိုင်းက ခင်ဗျားပေါ်ကျအောင် ခင်ဗျားဘာဆေးတွေသုံးထားသလဲ”

အောင်မြင်ချမ်းသာပိုက်ဆံရှင်းနေခိုက် ဖုန်းဝင်လာတာကြောင့် နားထောင်လိုက်သည်။ တစ်ဘက်မှအလုပ်မဖြစ်ကြောင်း ပြောတာကြောင့် ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။

“ကျွတ် . သူ့ဇာခင်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင်ထက်မြတ်နေရတာလဲ”

အောင်မြင်ချမ်းသာမျက်စိထဲတွင် သူ့ဇာခင်နှင့် ဟေသာမြင့်မြတ်ကို ချိန်ထိုးကြည့်မိတော့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဇာခင်လို ထက်မြက်သည့်မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ မင်းတေဇအတွက်တော့ ဝှက်ဖဲဖြစ်ရမည်။

သူ့အိမ်သို့ မောလျစွာပြန်ခဲ့သည်။ သူ့ကတော့သေချင်သေပါစေ။ မင်းတေဇကို အနိုင်တိုက်ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပင်ဖြစ်လေသည်။

အိပ်ရာပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲနေခိုက် ဖုန်းဝင်လာပြန်သည်။

“ဟယ်လို . . အေး . . ငါ . . ပြော”

“ဆရာ . . သူတို့နောက်တစ်ပတ်လောက်နေရင် ပုဂံသွားမယ်ထင်တယ်၊ ကုန်အမှာပစ္စည်းတွေ ငွေသွားချေမလို့တဲ့”

“အေး . . သူတို့ငွေသွားချေမယ့်ပုဂံကဆိုင်နာမည်သိလား”

“ဟို . . ဟို . . ”

“နင်တို့က ဘာမှအားမကီးရဘူး၊ ကျွတ် . . သူ့ဇာခင်တို့နဲ့ များကွာပါ။ အဲဒီဆိုင်နာမည်၊ လုပ်ငန်းနာမည်စုံစမ်းခဲ့ပြီး ငါ့ဆီအမြန်သတင်းပို့၊ ဆုကောင်းကောင်းပေးမယ်”

သူ့က ပြောလည်းပြော၊ ဖုန်းလည်းချလိုက်သည်။ ငွေက အရာရာကိုစေခိုင်းနိုင်သတဲ့။ သူ့ဇာခင်လိုမိန်းမမျိုးတော့ ပါဟန်မတူ။ သူ့ဇာခင်လိုမိန်းမမျိုးကို မည်ကဲ့သို့စည်းရုံးရမည်နည်း။

အောင်မြင်ချမ်းသာအတွေးများဖြင့် ချာချာလည်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

၁၈၂

“ခေါင်းတွေ့မှူးနေတယ်၊ နာလည်းနာတယ်ကိုကြီးရဲ့”
 ဟေသာက ရွဲ့မဲ့မဲ့မျက်နှာလေးနှင့်ပြောလိုက်လျှင် မင်းတေဇ
 ဗျာယာခတ်သွားသည်။ သူမမျက်နှာလေးက တကယ်ကိုဝေဒနာခံစား
 နေရသည့်ပုံလေးဖြစ်သည်။
 “တိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဆေးခန်းသွားမလား”
 ခေါင်းလေးကိုတိုင်၍ ရွဲ့မဲ့မဲ့ဖြစ်နေသောဟေသာ့ကို မင်း
 တေဇဆိုဖာပေါ်ကိုခေါ်လာခဲ့သည်။
 “အံ့မယ်လေး.. အံ့မယ်လေး.. ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”
 မေမေက အိမ်ပေါ်ထပ်မှဆင်းလာပြီး သူတို့ကိုခါးထောက်
 ကြည့်ပြီးမေးသည်။ သူက မေမေအထင်လွဲမှာစိုး၍ အမြန်ရှင်းပြ
 လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဟေသာခေါင်းအရမ်းကိုက်နေလို့ ဆိုဖာပေါ်တွဲပို့
တာပါ”

“အဲလိုဆိုရင်တော့ တော်သေးတာပေါ့၊ ညည်းနယ်ဖော့..
တောကလာပြီး ဒီအရွယ်လေးနဲ့ခေါင်းကိုက်ရတယ်လို့၊ ငါတို့တုန်းက
ဆို ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ”

ဟေသာက မျက်နှာလေးအပျက်ပျက်ဖြင့်ငြိမ်နေသည်။

“ဆေးခန်းသွားမလားဟေသာ”

“မင်းကလည်း ဒီလောက်ကလေးဖြစ်တာ ခေါင်းတိုက်
သောက်ဆေးသောက်ပျောက်ရော၊ စိတ်ပူစရာမရှိ ကြုံဖန်ပူနေတယ်”

သူ ဟေသာ့ကို အားနာစွာကြည့်လိုက်မိသည်။ ဟေသာဟာ
သူဌေးသမီးလေးဆိုတာလည်း သူ့ရိပ်မိပါသည်။ သူ့အိမ်ရောက်မှ
သူမပင်ပန်းနေခြင်းသာဖြစ်သည်။ သူကအားနာမိပေမယ့် မေမေ့ကို
မလွန်ဆန်နိုင်။ အိမ်မှာအိမ်ဖော်မရှိတာလည်းပါသည်။

“ကဲ.. ကဲ.. သား ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲသားရဲ့၊
ကော်ဖီသွားသောက်၊ မေမေပြင်ထားပြီးပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟေသာ့ကို သူကအားပေးနှစ်သိမ့်သလိုလှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။ ကောင်မလေးရယ်.. မင်းမျက်စိနားတွေကို ကိုယ်နားလည်ခါ

တယ်။ သူ့ကို အားကိုးတကြီးကြည့်နေသော ဒီမျက်ဝန်းလေးများဖြင့် သူ့ကိုအကူအညီတောင်းခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူမဝမ်းလေးကိုကိုင်ပြီး အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်ချင်ပါသည်။

မင်းတေဇ ကော်ဖီဖိမ့်သောက်ချင်၍ အပေါ်ထပ်တက်ကာ ဖုန်း၊ တားသောနှင့် ပိုက်ဆံအိတ်ယူပြီးပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ရုံးသွားတော့မလို့လားသားရဲ့၊ အစောကြီးရှိသေးတယ်၊ မေမေနားလာထိုင်စမ်းပါဦး”

မေမေက မခေါ်စဖူး သူနားလာထိုင်ခိုင်း၍ မင်းတေဇသွားထိုင်လိုက်သည်။

“မေမေသားကို လူဖျိုကြီးအဖြစ်နဲ့မမြင်ချင်တော့ဘူးကွယ်၊ သား အရင်ကပြောပြောနေတဲ့ သားရဲ့အတွင်းရေးမှူးမလေးရော၊ မေမေဆီခေါ်လာစမ်းပါ။ မေမေတွေ့ဖူးချင်လို့”

သူက အားနာသလို ဟေသုကိုလှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ မင်းတေဇ အမြန်ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

“ဟာ. . မေမေကလည်း၊ သားတို့ကရိုးရိုးသားသားပါ”

“ဟုတ်ဘဲနဲ့. . မေမေသိပါတယ်”

“မေမေကလည်းဗျာ”

မေမေက ဘာဖြစ်လို့များ သူနှင့်ဟေသုကို ခွဲခြားခွဲခြားလုပ်

ချင်သလဲ။ မနီးစပ်စေချင်သလဲဆိုတာ စဉ်းစား၍မရ။ ဟေသုမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။

“မေမေ. . သားသွားတော့မယ်”

“အေး. . အေး. . မေမေပြောတဲ့ကိစ္စလည်း ခေါင်းထဲထည့်ထားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ကိုနှုတ်ဆက်သလို အားငယ်စွာလှမ်းကြည့်နေသောဟေသုကို ကျောမခိုင်းချင်ဘဲ ခိုင်းခဲ့ရသည်။ ဟေသုရယ်. . မင်းကို ကိုယ်ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမှန်းတောင်မသိပါဘူးကွာ။

သူရုံးရောက်တော့ ဟေသုကရောက်နှင့်ပြီးပြီ။

“ဆရာ. . မျက်နှာလည်းမကောင်းပါလား၊ နေမကောင်းဘူးလား၊ ဆေးသောက်မလား”

သူ့ဇာကလည်း သူ့မျက်နှာကိုဖတ်တတ်သောမိန်းမပင်ဖြစ်သည်။

“အေး. . ခေါင်းထဲငြီးစိစိနဲ့ကွာ၊ အခုတလော ဘယ်လိုမှန်းကိုမသိဘူး”

“ဒါဆို သူ့ဇာ သံပုရာရည်အေးအေးလေးဖျော်တိုက်မယ်”

သူ့ဇာက သံပုရာသီးကို သူ့ကိုယ်တိုင်ညှစ်၍ဖျော်နေသည်။

သူကတော့ ဆိုဖာပေါ်မှာ ကန့်လန့်ဖြတ်လှဲချလိုက်သည်။ သူ့ဇာကိစ္စ နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ဘာကြောင့်စိတ်မောလူမောဖြစ်ရသလဲဆိုတာ သူတိုယ်သူနားမလည်နိုင်။

တကယ်တော့ ဟေသာဟာ သနားစရာကောင်းတဲ့မိန်းကလေးပါမေမေရယ်။

“ဆရာ. . ပုဂံသွားဖို့ကိစ္စတွေ နောက်ဆုတ်လိုက်ရမလား။”

“နောက်ဆုတ်လို့မဖြစ်ဘူးသူ့ဇာ၊ ဟိုကောင်အောင်မြင်ချမ်းသာနှောင့်ယှက်မှာစိုးရတယ်”

မင်းတေဇက သူ့ကိုဒုက္ခပေးနေသူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သေချာသိရပြီမို့ အရာရာသူကခြေတစ်လှမ်းသာမှဖြစ်မည်ဟု တွေးမိလေသည်။

“ဒါဆို ဘာနဲ့သွားမှာလဲ”

“လေယာဉ်နဲ့ပဲသွားမယ်၊ အပြန်မှ ကားနဲ့ပြန်လာမယ်၊ ဩော်. . သူ့ဇာ လေယာဉ်လက်မှတ်သုံးစောင်ဖြတ်ပါ”

သူ့ဇာက သူ့ကိုအံ့ဩသလိုကြည့်ပြီး. . .

“သုံးစောင်တောင်”

“ဟုတ်တယ်. . တိုယ့်ညီမဝမ်းကွဲလေးပါခေါ်သွားမလို့ သူ့ဇာပါလိုက်ခဲ့ပေါ့”

“ဟင်. . ဆရာ၊ ကုမ္ပဏီမှာက ဆရာမရှိရင် သူ့ဇာရှိမှဖြစ်မှာလေ”

သူ့ဇာက အလုပ်ကို အဲလိုအလေးထားသောမိန်းကလေးသာဖြစ်သည်။

“သူ့ဇာ. . မင်းအလုပ်တွေကို အဲလောက်ကြီးသံယောဇဉ်မထားပါနဲ့၊ မင်းပဲပင်ပန်းလိမ့်မယ်၊ အခုကြုံတုန်း လိုက်ပြီးအနားယူလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ဆရာလိုက်စေချင်တယ်ဆိုရင် သူ့ဇာမငြင်းတော့ပါဘူး”

မင်းတေဇ သူ့ဇာရော၊ ဟေသာကိုပါခေါ်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ့ဇာကိုခေါ်သွားတာအရေးမကြီးပေမယ့် ဟေသာကိုခေါ်ရတာပြဿနာရှိပေလိမ့်မည်။ သူ မေမေနှင့်လည်း ပြဿနာမဖြစ်ချင်။

“ဟာ. . အကြံရပြီ၊ သူ့ဇာ. . သူ့ဇာ”

“လာပြီဆရာ”

“အပြန်ကျရင် ကိုယ့်အိမ်ခဏလိုက်ခဲ့ဦးနော်၊ မေမေက ဟေသာကိုဆိုလွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဇာပါပါတယ်ဆိုမှလွှတ်အောင် ပြောမှ ဟေသာလိုက်ရမှာ၊ ကိုယ့်ကိုလိုက်ပြောပေးဦးနော်”

သူ့ဇာတ် သူ့ကိုခပ်တွေ့တွေ့လေးကြည့်ပြီး. . .

“ဆရာလိုက်ပြောပေးစေချင်လည်း ပြောပေးပါ့မယ်ဆရာ၊ သူ့ဇာတ်လုပ်သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်”

သူကခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူ့ဇာတ် သူ့အတွက်ဆို ဘာကြောင့်အဆင်သင့်ရှိနေသည့်အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ဖြစ်နေရပါ သနည်း။ မင်းတေဇ သူ့ဇာတ်စိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကိုလှမ်းမြင်လိုက် သည်။

“မေမေ. . . ဒါကသူ့ဇာတ်၊ ကျွန်တော့်အတွင်းရေးမှူးလေး၊ သူ့ဇာတ်. . . ဒါက ကိုယ့်မေမေ”

“အို. . . သမီးလေးကချောချောလေးပဲ. . . ကြည့်စမ်း၊ ပုံစံ လေးကိုက သွက်လက်ထက်မြက်မယ့်ပုံလေးပဲ”

မေမေက သူ့ဇာတ်တွေ့တာနှင့် ချီးမွမ်းခန်းစတော့သည်။ ဟေသုကိုလည်း တစ်ခါတည်းအမိန့်ပေးသည်။

“ဟေသာရေး. . . အအေးတစ်ခွက်လုပ်စမ်း”

သူ့ဇာတ်တော့ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသည်။

“သူ့ဇာတ်. . . ထိုင်ဦးနော်၊ ကိုယ် အဝတ်သွားလဲလိုက်ဦးမယ်”

သူက တမင်ပင် မေမေနှင့် သူ့ဇာတ်ထားရစ်ခဲ့သည်။ သူ့ဇာတ် ကိုတော့ မေမေကချစ်မှာအသေအချာပင်။ ဟေသာလေးသာ မျက်နှာ

ငယ်ရုရှာမှာ။ မိန်းကလေးရယ်. . . မင်းလည်း ကိုယ့်အိမ်ကလက်ထပ် ပေးတဲ့သူကိုယူပြီး ရွှေပေါ်မြတင်သူဌေးသမီးလေးလုပ်လို့ရပါလျက် နှင့် ကိုယ့်ဆီမှာလာပြီး ဒုက္ခခံနေရတယ်လို့ဟု စိတ်မကောင်းဖြစ်စွာ တွေးမိသည်။

မေမေက ဟေသုကိုနှိမ်တာ သူ့သိပေမယ့် ဘာမှမပြော နိုင်။ ဟေသုကိုလက်ခံထားတာတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်မဟုတ် ပါလား။

သူ အိမ်ပေါ်ထပ်မှပြန်ဆင်းလာတော့ သူ့ဇာတ်နှင့်မေမေက စကားအတော်ကောင်းနေပြီဖြစ်သည်။

“သူ့ဇာတ်. . . ညည်း မေမေကိုပြောပြီးပြီလား”

သူ့ဇာတ်ကိုလှမ်းမေးလိုက်တော့ သူ့ဇာတ်ခေါင်းခါပြသဖြင့်. . .

“ပြောလိုက်လေ”

“ဘာလဲ. . . အန်တီကိုပြောစမ်းပါဦး”

မေမေကမေးသဖြင့် သူ့ဇာတ်သိပ်ပြောချင်ပုံမရဘဲ ပြောရ လေတော့သည်။

“ဒီလိုပါအန်တီ၊ သမီးနဲ့ဆရာ ပုဂံကိုနှစ်ယောက်တည်းသွား ရမှာ၊ အဲဒါ မသင့်တော်ဘူးထင်လို့ ဟေသုကိုပါခေါ်သွားမလိုပါ” သူ့ဇာတ်ကားဆုံးသည်နှင့် မေမေက သူ့ကိုဖျတ်ငဲ့လှမ်း

သိကြီးမင်း

ကြည့်လိုက်သည်။ သဘောကတော့ မင်းအကြံမဟုတ်လားဆိုသည့် သဘောပင်ဖြစ်သည်။

“ဟေသာ့ကိုခေါ်သွားရင် အိမ်မှာမေမေတစ်ယောက်တည်း ပဲထွန်မှာပေါ့သားရဲ့”

မေမေက ခေါ်မသွားစေချင်သည့်သဘောဖြင့် ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်အန်တီ၊ သမီးလည်းခေါ်မသွားချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သမီးနဲ့ဆရာနှစ်ယောက်တည်းကျတော့လည်း ရုံးကကဲ့ရဲ့ ကြမှာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟေသာပါတော့လည်းကောင်းတာပေါ့အန်တီ ရယ်၊ အဖော်လည်းရတာပေါ့၊ ဟေသာ့ကို စိတ်ချလက်ချထည့်လိုက် ပါ”

သူ့ဇာရဲ့အပြောကောင်းမှုကြောင့် မေမေက ဟေသာ့ကို မထည့်ချင်ပေမယ့် . . .

“ဟေသာ . . . ဟေသာ”

မေမေခေါ်တာနှင့် ဟေသာ့ခများပြေးထွက်လာပြီး မေမေ ရှေ့တွင်ရပ်သည်။ ဟေသာ့ပုံစံလေးကိုကြည့်ပြီး မင်းတေစိတ်ထဲ မကောင်းပေမယ့် မတတ်နိုင်ပါ။

“ဒီမှာ ညည်းအစ်မသူ့ဇာကို အဖော်လုပ်ပေးဖို့ ပုပ်ကိုလိုက်

သွားရမယ်၊ လိုအပ်တာလုပ်ပေးနော်၊ သူ့ဇာအတင်းခေါ်နေလို့ ထည့် လိုက်တာ”

“ကောင်းပါပြီ”

ဟေသာမှာ သူနှင့်တွေ့ကာစကလို သူ့ဌေးသမီးလေးပုံ လုံးဝမပေါက်တော့။ နှမ်းဖတ်လျက် တကယ့်အိမ်မှာကူလုပ်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပုံ။

“သမီးသွားလို့ရပြီလား”

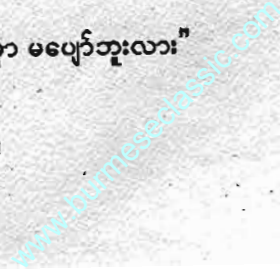
ဟေသာက ခပ်တိုးတိုးမေးတော့ မေမေကခေါင်းညိတ်ပြ သည်း သူ့ကိုဝိုင်းစက်နေသောမျက်လုံးကြီးများနှင့် စကားပြောသွား သည်။ ဟေသာရယ် . . မင်းမျက်ဝန်းက မျက်ရည်ကြည်တွေပါဝေဝဲ နေသလားလို့တွေးမိတိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

သူ့ဇာခဏနေပြီးပြန်သွားတော့ မေမေကလည်း အိမ်ပေါ် ထပ်တက်သွားသည်။ သူ့မှာ ဟေသာရှိရာ မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ထွက် ခဲ့သည်။

“ဟေသာ . . ဟေသာ”

ဟေသာက သူ့ကိုတစ်ချက်မော့ကြည့်၍ အလုပ်ဆက်လုပ် နေသည်။

“ဟေသာ . . ကိုယ်နဲ့ပုပ်လိုက်ရမှာ မပျော်ဘူးလား”

ဟေသာက ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာခါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ၊ ကိုယ့်မှာတော့ ဟေသာကို မေမေနဲ့ထား
ခဲ့ရမှာစိတ်မချလို့ ရအောင်ခေါ်ဖို့ သူ့ဇာကိုပြောလာတာကွ”

“ဟုတ်လား.. ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ သူ့ဇာကိုပြောလိုက်ပါ”

ဟေသာရဲ့အေးစက်ပုံကြောင့် မင်းတေဇစိတ်မရှည်တော့
ချေ။

“မင်းပုဂံလိုက်ရင် ပျော်မယ်ထင်လို့ ငါကတော့ မင်းလိုက်ရ
အောင်စီစဉ်လိုက်ရတာ၊ ခဏပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းပျော်ပါစေဆိုပြီးစီစဉ်
လိုက်ရတာ၊ အခုတော့..”

“ဘာလဲ.. ကိုမင်းတေဇက ကျွန်မကိုခဏပျော်ဖို့စီစဉ်ပေး
တာ.. ဟုတ်လား၊ ခဏပဲပျော်ရမှာလေ ကိုမင်းတေဇရယ်၊ ကျွန်မ
ဘဝကြီးက တစ်ကောင်ကြွက်၊ အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုပါ၊ ခဏ
ပျော်ဖို့ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကိုယ်
တိုင် ဒီလမ်းကိုရွေးချယ်ခဲ့တာမို့ ရဲရဲကြီးလျှောက်ရဲပါတယ်”

ဟေသာက စကားကိုအဆုံးပြောပြီး သူ့အခန်းထဲဝင်သွား
တာကြောင့် သူ့မှာစိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ငေါင်စင်းစင်းကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
ကိုယ် မင်းကို တစ်သက်လုံးပျော်စေချင်ပါတယ်ကွာ။

“ငါတို့ပုဂံသွားဖို့ပြင်စမ်းမောင်လတ်၊ ရရာဖလိုက်နဲ့ လေ
ယာဉ်ရုံးကို ဒိတ်ချိတ်လိုက်စမ်း.. အမြန်ဆုံး”

အောင်မြင်ချမ်းသာက သူ့တပည့်ကိုလတ်ကိုခိုင်းလိုက်
သည်။ ကိုလတ်ကလည်း ဖုန်းတစ်လုံးနှင့်စီစဉ်တော့သည်။ သူက
လည်း တေဇကုမ္မဏီကသတင်းရတာနှင့် သူတို့ထက်ဦးအောင် ပုဂံ
ကိုရောက်ချင်သည်။ သူတို့မှာထားသည့်ဆိုင်မှ အော်ဒါတွေကိုရလို
သည်။ ဒါမှ တေဇကုမ္မဏီဂျမ်းဖြစ်သွားမှာဟု စိတ်ထဲမှထွေးလိုက်မိ
သည်။

“ဆရာ.. ဒီနေ့ဖလိုက်တော့မရတော့ဘူး၊ မနက်ဖြန်မှမှ
မယ်”

“ကျွတ်. . သူတို့က ဒီနေ့သွားမှာ၊ ငါ ဒီနေ့ဖလိုက်ပဲလိုချင်တာ၊ လုံးဝမရဘူးလား”

“မရဘူး. . လက်မှတ်ဝယ်ထားပြီးသားလူတွေဆီကိုတောင်စုံစမ်းကြည့်ပြီးပြီ၊ လုံးဝမရလို့ပါ”

“ပြီးရောကွာ၊ မနက်ဖြန်လက်မှတ်ပဲဖြတ်လိုက်”

သူက လက်မှတ် မနက်ဖြန်မှရပေမယ့် ဒီနေ့ကဖုန်းနှင့်အရင်ချိန်းထားသည်။ ဈေးပိုပေးမယ်ဟုပါ စကားထောက်ထားသည်။ သူ့မှာရှိသည့်ပိုက်ဆံတွေကုန်ချင်ကုန်ပါစေ၊ ဒီတေဇကုမူကီကို အပြတ်ဖြုတ်မှဖြစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ဟေသာမြင့်မြတ်. . မင်းနဲ့ မင်းကောင်ကို ကောင်းကောင်းစုကွပေးပြမယ်။

အချစ်သည် အမုန်းအဖြစ်ပြောင်းလဲသွားသောအခါ အင်မတန်မှကြောက်စရာတောင်းလှပါသည်။

မင်းတေဇတို့ဆုံးယောက်မှာကား ပုပ်သို့ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်သည်။

“ဟေသာ. . အထုပ်တွေ ကိုယ့်ကိုပေး”

မင်းတေဇက ဟိုတယ်သို့ရောက်သည်နှင့် ဟေသာ့ဆီက

အထုပ်တွေလှမ်းယူလိုက်တော့ ဟေသာကမပေး။

“ဟေသာကသာ ကိုမင်းတေဇဆီကအထုပ်ကိုသယ်ပေးရမှာပါ။ အန်တီက ဟေသာ့ကိုအထုပ်သယ်ဖို့ ထည့်ပေးလိုက်တာလေ”

ဟေသာက ခပ်ရွံ့ရွံ့ပြန်ပြောတော့ မင်းတေဇစိတ်မသက်မသာခံစားရသည်။ သူ့ဇာတတော့ ဘာမှမပြောဘဲငြိမ်သက်နေသည်။

“ဟေသာနဲ့ သူ့ဇာကတစ်ခန်းယူပေါ့၊ ကိုယ်တစ်ခန်းယူမယ်၊ ဒီနေ့တော့ နားနားနေနေပြီး ညမှ ဘုရားမိသလောက်လိုက်ဖူးမယ်လေ”

မင်းတေဇက သူစီစဉ်တဲ့ခရီးဆိုတော့ အစစအရာရာဦးဆောင်နေရသည်။ သူ့ဇာကနားလည်မှုရှိပြီး သူ့စကားနားထောင်သောမိန်းကလေးမို့တော်တော့သည်။

‘ဟေသာကတော့ နည်းနည်းကလေးဆန်ပြီး သူ့မေမေကို မကြည်လင်သည်မို့ တစ်လမ်းလုံးကန့်လန့်တိုက်ပြီးမှ လိုက်ပါလာခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ဟာ မေမေပြီးရင် သူနှင့်အရင်းနှီးဆုံးမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

ပုပ်ကပြန်သွားရင်တော့ သူတစ်ယောက်ယောက်ကို အသေအချာရွေးချယ်ရမည်သာဖြစ်သည်။ မင်းတေဇအတွေးဖြင့် ရေချိုးပြီး အနားယူလိုက်သည်။ အိပ်ရာကနိုးတော့. . .

“ဟေသာတို့၊ သူ့ဇာတို့အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား၊ ညနေစာစား ပြီးမှပဲ နီးစပ်ရာဘုရားကိုသွားရအောင်”

သူတို့သုံးယောက် ညစာစာတူစားဖြစ်ကြသည်။ သူက ဟေ သာ့ကို ဂရုတစိုက်ဟင်းတွေထည့်ပေးတော့ ဟေသာက သူ့ကိုခပ်ရွံ့ ရွံ့ပြန်ပြောသည်။

“ဘယ်နှယ် ကျွန်မထဲလာထည့်ပေးနေရတာလဲ၊ မသူ့ဇာထဲ ထည့်ပေးရမှာလေ၊ မှားနေပြီဦးမင်းတေရေ။”

ဟေသာ့စကားကြောင့် သူ့မှာ သူ့ဇာကိုအားနာရပြန်သည်။ သူ့ဇာကတော့ ဘာမှမပြောဘဲပြုံးနေသည်။

“ဟေသာကလည်းကွာ. . မဆိုင်တာတွေလျှောက်ပြောမ နေနဲ့၊ သူ့ဇာကိုအားနာစရာ”

သူ့စကားကြောင့် ဟေသာကမျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ သူ့ဇာကတော့ပြုံးလျက်. . .

“ရပါတယ်၊ ဆရာတို့လွတ်လွတ်လပ်လပ်သုံးဆောင်ပါ။ သူ့ဇာပြီးပါပြီ”

သူ့ဇာက အေးဆေးစွာပင် ထမင်းဝိုင်းမှထွက်သွားသည်။
“မင်းမှာ အားနာမှုမရှိဘူးလားဟေသာ၊ သူ့ဇာက ဒီလောက် သဘောထားကြီးနေတာတောင် မင်းကလေးဆန်တာကိုဖျောက်ပစ် စမ်း”

“ရှင်ကြီး ကျွန်မကိုအမိန့်လာမပေးပါနဲ့၊ ကျွန်မလိုက်ချင်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ရှင်ကြီးအတင်းခေါ်လာပြီး လူ့ကိုဆူလားဟောက်လားနဲ့၊ ရှင်မှာ စာနာတတ်တဲ့နှလုံးသားမရှိဘူးလား”

ဟေသာကလည်းမခံပါ။ ရန်ပြန်တွေ့သည်။

“မင်းတော်ကွာ”

မင်းတေရေ ထမင်းဝိုင်းမှထထွက်ခဲ့သည်။ ပြီး သူ့ဇာနောက် သို့လိုက်ခဲ့သည်။ သူ့ဇာကို ဟိုတယ်အဝတွင်ရပ်လျက်တွေ့ရသည်။

“သူ့ဇာ. . ဆော့ဖီးကွာ၊ သူက ကလေးနည်းနည်းဆန်တယ်၊ ကျွန်တော်ကအလိုလိုက်ထားတော့. . .”

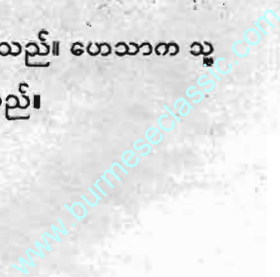
“ကျွန်မနားလည်ပါတယ်ဆရာ၊ ဟေသာနဲ့သာသွားလိုက်ပါ။ တော်ကြာ သူ့ပိုဆိုးနေဦးမယ်”

သူ့ဇာက နားလည်ပေး၍တော်တော့သည်။ ဟေသာက အပြင်ရောက်လာတော့ ခပ်ရွံ့ရွံ့ပင်. . .

“ဘယ်လိုလဲ. . နှမတော်လေးကိုချောပြီးပြီလား”

“ဟေသာရာ. . သိပ်ကလေးမဆန်စမ်းပါနဲ့၊ လာ. . ဘုရား သွားဖူးမယ်”

သူက ဟေသာ့လက်ကိုဆွဲပြီးထွက်ခဲ့သည်။ ဟေသာက သူ့ လက်ကိုပြန်ဆောင့်ရုန်းပြီး နောက်မှပါလာသည်။

သူ့ဇာတိတော့ သူတို့နှစ်ယောက်တို့ လက်ပိုက်၍ပြုံးကြည့်နေသည်။

“ဗူးဘုရားက နေဝင်ချိန်ပဲသွားကြည့်ရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်ဆရာ၊ ဟေသာရော ဘယ်သွားချင်လဲ”

“ရပါတယ်. . အားလုံးအတူတူပေါ့”

သူတို့ဘုရားဖူးကြပြီး နေဝင်ချိန်ကိုသွားကြည့်ကြသည်။ မြစ်ထဲကိုနေလှုံးကြီးကဝင်သွားပုံမှာ တကယ့်ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပမာ။

“နေဝင်ချိန်တလှတယ်နော်၊ တကယ်ပန်းချီဆန်တယ်”

သူ့ဇာတိကြည့်ပြီးပြောသည်။

“သဘာဝနေဝင်ချိန်တလှပေမယ့် လူတစ်ယောက်ရဲ့နေဝင်ချိန်ကတော့ လှမှာမဟုတ်ဘူးထင်တယ်မသူ့ဇာ၊ ဟေသာကတော့ နေဝင်ချိန်မရောက်ချင်သေးဘူး”

ဟေသာက လူဘဝနှင့်နှိုင်းယှဉ်ပြီး နေဝင်ချိန်ကိုပြောသည်။ ဒီလိုကျတော့လည်း ဟေသာသည် လူကြီးလေးတစ်ယောက်ပမာ။

သူတို့က နေဝင်ချိန်ကိုကြည့်နေခိုက်မှာပင် ဟေသာက ခေါင်းကိုတိုင်၍ ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားတာကြောင့်. . .

“ဟေသာ. . ဘာဖြစ်တာလဲ”

သူက ဟေသာကိုယ်လေးကိုဖမ်းထိန်းလိုက်သည်။

“ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်လို့ပါကိုမင်းတေဇ၊ ဟေသာက ခုထလော အဲလိုပဲခေါင်းကိုက်တတ်တယ်”

သူ့ကို သူ့ဇာတိစူးစိုက်ကြည့်နေတာမို့ မင်းတေဇ ဟေသာ့ပဲခုံးလေးကိုခပ်ဖွဖွလွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ရရဲ့လားဟေသာ”

သူ့ဇာတိ မေးလည်းမေး၊ ဟေသာ့လက်ကလေးကိုလည်း သွားတွဲသည်။

“ရပါတယ်မသူ့ဇာ၊ ဟေသာ အခုတလောမူးမူးနေတာ၊ ဘာဖြစ်မှန်းကိုမသိပါဘူး”

ဟေသာ့ပုံစံလေးက ဖြူဖပ်ဖြူလျော်လေးမို့ မင်းတေဇနိုးရိမ်သွားပြီး. . .

“ကိုယ်တို့ပြန်ကြရအောင်”

သူတို့တည်းခိုရာဟိုတယ်သို့ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ဟေသာက အခန်းထဲဝင်သွားပြီး သူ့ဇာက အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီးဝင်မယ်လုပ်ခိုက်. .

“သူ့ဇာ. . ကိုယ့်အစား ဟေသာ့ကိုဂရုစိုက်လိုက်ပါတော့၊ သူကသနားဖို့ကောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်တဲ့ပါဆရာ”

သူ့ဇာက တာဝန်ကျေသောတပည့်မလေးပီပီ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဪ... ဒါနဲ့ဆရာ ပစ္စည်းတွေဝယ်ဖို့ကိစ္စ မနက်ဖြန်မှလုပ်
မှာလား”

“အေး... မနက်ဖြန်မှ စားပြီးသောက်ပြီးသွားကြည့်ကြတာ
ပေါ့၊ လုပ်ထားတာတွေ ကွာလတီကောင်းရဲ့လားလို့ ကိုယ်တို့ကုမ္ပဏီ
ကတင်ပို့မယ့်ပစ္စည်းတွေက ကွာလတီညှိလို့မဖြစ်ဘူးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ဒီည ဒေတာတွေ သူ့လာကြည့်ထားလိုက်
ပါမယ်၊ ဝှစ်နိုက်ပါဆရာ”

“အေး... အေး... ဝှစ်နိုက်”

သူလည်း သူ့ဖုန်းကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲတန်းဝင်ခဲ့သည်။
သူ့ခေါင်းထဲတွင် လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ တန်းစီဝင်ရောက်လာသည်။ မိ
တစ်ပတ်အတွင်း နိုင်ငံခြားကိုတင်ပို့မည့်ပစ္စည်းတွေရမှဖြစ်မည်။
နောက်အပတ်တနင်္လာဆို အကုန်တင်ပို့ရန် တစ်ဘက်သို့ကတိပေး
ထားပြီးဖြစ်သည်။

လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ ခေါင်းထဲရောက်လာတာကြောင့် မင်း
တေဇ စိတ်တော့ရွှပ်သွားသည်။ အခုတလောအတွင်း လုပ်ငန်းတွေ
အထစ်အငေါ့ဖြစ်နေသည်မို့ အစစအရာရာစိတ်ပူနေရသည်။ အဲ
ဟာလည်း သူ့ကိုလိုက်တိုက်ခိုက်နေသည့် အောင်မြင်ချမ်းသာကြော
ပင်။

အောင်မြင်ချမ်းသာဟာ သူ့ကိုသာကြောင့်လိုက်တိုက်ခိုက်
နေရသနည်းဆိုတာ အခုထိ သူ့အပြေမရှာနိုင်သေးပေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်ခါကိစ္စတော့ လုံးဝအလွဲအချောမခံနိုင်
ဟု သူ့ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သူ့ဖုန်းနှင့် ဟေသာအကြောင်းလည်း တွေးမိပြန်သည်။
ဟေသာဘာဖြစ်နေလဲမသိ။ အခုတလော သူမမျက်နှာဖြူပပ်ဖြူလျော်
နှင့် ရောဂါတစ်ခုခုခံစားနေရပုံပင်ဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားကိုး
ရာမဲ့နေသော ဒီကောင်မလေး၏အားကိုးရာသည် သူ့သာဖြစ်ချင်မိ
သည်။

သူ့ဖုန်းကတော့ သူမရဲ့ခံစားမှုတွေကို အမြဲဖုံးကွယ်ထားပြီး
ပကတိတည်ငြိမ်သောမျက်နှာဖြင့် တာဝန်ကျေသောတပည့်တစ်
ယောက်ပုံစံဖြင့်သာ သူ့ကိုအမြဲဆက်ဆံသည်။ တာဝန်ကျေလွန်းသော
သူ့အတွင်းပေးမှုမလေးကိုလည်း စွန့်လွှတ်ရန်ဝန်လေးပါသည်။

ထိုနှစ်ယောက်တည်းကများ တစ်ယောက်ယောက်တိုသာ
ရွေးချယ်ပါဟုဆိုလျှင် သူ့ဆုံးဖြတ်နိုင်မည်လား။

မင်းတေဇ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ခေါင်းကိုခါယမ်းမိတော့
သည်။

နောက်တစ်နေ့ . . ။

မင်းတေဇက သူမှာယူနေကြ လက်မှုပညာသည်၏အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ မမျှော်လင့်သောဖြစ်ရပ်နှင့်ကြုံရသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဈေးပို့ပေးတဲ့သူကို ရောင်းလိုက်ပါပြီ”

“ဘာ”

သူ့နှင့် မင်းတေဇ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိသွားသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်အရင်မှာထားတာလေ”

“အရင်မှာထားတာဟုတ်ပေမယ့် ဆရာက စရံလေးဘာလေး

ကြိုချထားရင်လည်း ကျွန်တော်တို့က မဖြစ်ဖြစ်အောင်ချန်ထားဦးမှာ ပါ”

“ခင်ဗျားတို့ဗျာ . . တွဲလုပ်လာတာ မိလောက်ကြာနေပြီ . . တောက်”

မင်းတေဇဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် မျက်မှန်ကိုဆွဲလှင့်ပစ်လိုက် သည်။ သူ့ဇာက မျက်မှန်ကိုကောက်၍ . . .

“ဆရာ . . စိတ်ထိန်းပါ၊ ကျွန်မတို့ အေးအေးဆေးဆေးစဉ်း စားကြတာပေါ့၊ လာပါဆရာ . . ပြန်ရအောင်”

သူ့ဇာက သူ့ကိုအတင်းဆွဲ၍ ကားပေါ်ခေါ်တင်သည် ကား ပေါ်တွင်စောင့်နေသောဟေသက . . .

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“လုပ်ငန်းတိစ္ဆာအဆင်မပြေလို့ပါဟေသာရယ်၊ ကားဆရာ . . ဟိုတယ်ကိုပဲပြန်မောင်း”

သူ့ဇာက သူမပင်အစအဆုံးစီစဉ်ပြီး ဟိုတယ်ကိုပြန်မောင်း ခိုင်းလိုက်သည်။ သူတော့ ဒေါသတွေထွက်လွန်း၍ ထူပူနေပြီဖြစ် သည်။ ဟိုတယ်ရောက်တော့ သူ့ဇာက . . .

“ဆရာ . . အခန်းထဲပဲသွားပြောမှဖြစ်မယ်၊ အပြင်မှူးဆို သဘင်းထပ်ပေါက်ဦးမယ်၊ ဟေသာ . . လာ”

သူ့ဇာတိ ဟေသာကိုပါခေါ်လိုက်ပေမယ့် ဟေသာက ချက်ချင်းမလိုက်သေးဘဲ... .

“ဟေသာ လူ့ ဝန်း ကို စွဲတွေ နားမလည်ဘူး၊ မသူ့ဇာတိပဲသွား ပြောကြပါ။ ဟေသာ ဒီဟိုတယ်ဝန်းထဲမှာပဲရှိမယ်”

“ဒါဆို အစ်မတို့သွားမယ်နော်”

ဟေသာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဟေသာ့မျက်နှာစူပုပ်နေပေမယ့် သူလိုက်မချော့နိုင်သေး။ အလုပ်ကိစ္စတွေက သူ့ခေါင်းထဲတွင် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေပြီဖြစ်သည်။ အလုပ်ထဲက ပြဿနာတွေဖြေရှင်းရဦးမည်။

“ဒီကိစ္စကို သူ့ဇာတိလိုက်လဲ”

သူက အခန်းထဲရောက်ရောက်ချင်းမေးလိုက်သည်။ သူ့စိတ်တွေ ဘယ်လိုမှထိန်းမရအောင် ပေါက်ကွဲနေပြီဖြစ်သည်။

“ဟိုကောင်ပဲနေမှာ”

မင်းတေဇက အောင်မြင်ချမ်းသာ၏မျက်နှာကိုမြင်ယောင်ပြီးပြောတော့ သူ့ဇာတိတားသည်။

“ဆရာရယ်... သူလုပ်လားမလုပ်လား လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်သေးဘဲ သူ့ကိုစွပ်စွဲလိုတယ်ဖြစ်ဦးမလဲ၊ သူ့ဘာသာသူ တခြား တစ်ယောက်ဝယ်သွားရင်ရော”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါ ကိုယ့်ကိုတမင်ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်နေတာပဲ”

သူ့ဇာတိဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်သွားသည်။ သူက သူ့ဇာတိထင်မြင်ချက်ကိုသိချင်၍... .

“သူ့ဇာတိ ဘယ်လိုထင်လဲ”

“သူ့ဇာတိတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှမထင်ဘူးဆရာ၊ အခုချိန်မှာ ဟိုလူ ဒီလူတွေကိုထင်ဖို့ထက် ပြဿနာကိုဖြေရှင်းဖို့ပဲစဉ်းစားတော့တယ်”

သူ့ဇာတိက နည်းလမ်းမှန်နေသဖြင့် သူ့ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“အေးကွာ... သူ့ဇာတိလည်း နည်းလမ်းကိုစဉ်းစား၊ ကိုယ်လည်းစဉ်းစားမယ်”

သူက ဆေးလိပ်ကိုမီးညှိရန် မီးခြစ်ရှာတော့မတွေ့တာကြောင့်... .

“သူ့ဇာ... ခဏနေဦးနော်၊ ကိုယ် စီးကရက်မီးသွားညှိလိုက်ဦးမယ်”

မင်းတေဇ စီးကရက်ကိုမီးညှိရန် အခန်းထဲမှထွက်ပြီး ထမင်းစားခန်းသို့အသွား ဟိုဘက်ထောင့်ချိုးမရောက်ခင်ပင် သူ့ရုန်းနှိုးနေ

၂၀၆

အိမ်ကြွယ်ဝင်

သောစတားသံကြားလိုက်ရတာကြောင့် ခြေလှမ်းတွေကိုတုန့်ခနဲရပ်
လိုက်သည်။

“ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ပြန်မလိုက်ပါရစေနဲ့”

ဒါဟေသ့အသံပါလား။

“ပြန်မလိုက်လို့ရမလားကွ၊ မင်းမရှက်ဘူးလား။ မင်းအရှက်
မရှိဘူးလားစတသားမြင့်မြတ်၊ ကြည့်စမ်း. . ဒီတိစ္ဆကြီးတစ်ခုလုံး ဘယ်
လောက်ရှက်ဖို့ကောင်းသလဲ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ ရှင်နဲ့ပြန်မလိုက်ဘူး၊ ရှင်ကိုလက်
မထပ်နိုင်ဘူး”

ဟေသက အကြောက်အကန်ငြင်းဆန်နေသည်။

“မရဘူး. . တိုကြီးနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့ရမယ်”

ထိုသူသည် ဟေသ့ကိုဆွဲပြီး ဒီဘက်သို့ထွက်အလာ သူနှင့်
တည့်တည့်သွားတိုးသည်။

ဟင်. . ။

အောင်မြင်ချမ်းသာ။

သူလုံးဝမထင်မှတ်ထားသူတစ်ဦး။ ဟေသက သူ့ကိုမြင်
သည်နှင့် ဝမ်းသာအားရ အောင်မြင်ချမ်းသာလက်ကိုဆောင့်ရှုန်းကာ
သူ့နောက်ကျောတွင်လာပုန်းသည်။

“ကိုမင်းတေ. . လုပ်ပါဦး၊ ဟေသ့ကိုပြန်ခေါ်သွားမလို့ တဲ့၊
ဟေသ သူ့နဲ့လုံးဝမလိုက်နိုင်ဘူး၊ ဟေသ့တိုကယ်ပါဦး”

ဟေသက သူ့ကိုအားကိုးတကြီးပြောသည်။

“ဪ. . ကယ်တင်ရှင်ကြီးရောက်လာမှကိုး”

အောင်မြင်ချမ်းသာက ခနိုးခနဲမျက်နှာနှင့်ကြည့်ပြီးပြော
သည်။ မင်းတေလည်းမခံနိုင်တော့။

“ခင်ဗျား နည်းနည်းပါးပါးဆင်ခြင်ဦး၊ မိန်းတလေးတစ်
ယောက်က မလိုက်ချင်တာကို ဘာလို့အတင်းခေါ်နေတာလဲ၊ အရှက်
မရှိဘူးလား”

“ဟား. . ဟား”

အောင်မြင်ချမ်းသာ ခွက်ထိုးခွက်လှန်ရယ်မောလိုက်သည်။

“သူ့ခိုးက လူ့ကိုပြန်ဟစ်နေတယ်ဆိုတာ ဒါပဲကိုး၊ ရှက်ရမှာ
ကမင်းကွ. . မင်း”

“ငါ. . ”

“ဪ. . သဘောမပေါက်သေးဘူးထင်ပါတယ်၊ လူတစ်
ယောက်လက်ထပ်ခါနီး မိန်းမတစ်ယောက်ကိုခိုးပြေးသွားတာ၊ အဲဒီ
ကောင်ကမှ တကယ်အရှက်မရှိတဲ့ကောင်၊ အဆင့်မရှိတဲ့တောင်တွ၊
မင်းကို ငါသတ်တောင်ပစ်ချင်တယ်”

ခုမှ မင်းတေဇသည် အောင်မြင်ချမ်းသာနှင့် ဟေသာကို ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကိုသဘောပေါက်သွားသည်။

“ဟေသာ. . မင်းလက်ထပ်မယ့်သတို့သားလောင်းက အဲဒီ တုန်းက. . ”

“ဟုတ်တယ်. . ငါပဲကွ”

မင်းတေဇအကျီကော်လံကို အောင်မြင်ချမ်းသာမဆောင်ဆွဲ လိုက်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့. . မလုပ်ပါနဲ့”

ဟေသာကကြားထဲမှဘယ်လောက်အော်အော် အောင်မြင် ချမ်းသာ၏လက်သီးက မင်းဟေဇမျက်နှာပေါ် သို့ကျရောက်သွားခဲ့ ပြီ။

“ခွပ်”

ထိုးသံ၊ လဲပြိုသံကြောင့် ဟိုတယ်တစ်ခုလုံး ဝရုန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားသည်။

“တောက်. . မင်း”

မင်းတေဇလဲနေရာမှထပြီး လက်သီးရွယ်လိုက်ရုံရှိသေး သည်။ သူ့လက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဆရာ. . စိတ်ထိန်းပါ”

သူ့ဇာတ နောက်မှရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ဇာတ အောင်မြင်ချမ်းသာကိုကြည့်ကာ. . .

“ကိုအောင်မြင်ချမ်းသာ. . ရှင်လည်းစိတ်ထိန်းပါ၊ ပြဿနာ တစ်ခုမှာ နည်းလမ်းတော့ရှိမှာပါ၊ ဆရာ. . ကျွန်မတို့အခန်းပြန်ကြစို့”

သူ့ဇာတ သူ့ကို အခန်းသို့အတင်းဆွဲခေါ်လာပေမယ့် မင်း တေဇစိတ်ထဲမှာ လုံးဝမကျေမနပ်ချေ။

“ကိုယ်လုံးဝမကျေမနပ်ဘူး! ကိုယ်က ကိုယ့်ကိုတစ်ချက်ထိုး ရင် သူများကိုနှစ်ချက်ပြန်ထိုးလိုက်ရမှ. . တောက်”

“စိတ်လျှော့ပါဆရာရယ်”

သူ့ဇာတ သူ့မျက်နှာကို ရေခဲကပ်ပေးရင်းပြောလိုက်သည်။ အခုဟေသာသားကိုသတိရပြီးကြည့်လိုက်တော့ မချောကထောင့်တစ် ထောင့်မှာငိုနေသည်။

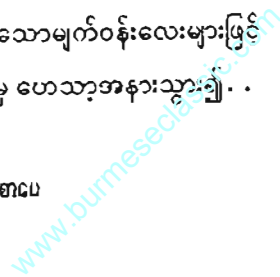
“မချော. . ငိုမနေနဲ့ ပြဿနာအားလုံးရဲ့တရားခံကညည်းပဲ”

သူက ဟေသာကိုကြည့်ပြီးပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟေသာအပြစ်ပါ၊ ဒါပေမယ့် ဟေသာကို

သူ့လက်ထဲတော့ပြန်မထည့်ပါနဲ့နော်”

ဟေသာက သနားစရာကောင်းသောမျက်ဝန်းလေးများဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သူ့ဇာတရေခဲကပ်နေရာမှ ဟေသာအနားသွား၍. .

“တိတ်တော့နော်ညီမ၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ လောလောဆယ်
မစဉ်းစားနဲ့ဦး. . ဟုတ်ပြီလား၊ အစ်မတို့ အားလုံးပြေလည်သွား
အောင်ရှင်းပေးမယ်၊ မျက်နှာသစ်ပြီးသွားအိပ်တော့နော်၊ တော်ကြာ
ခေါင်းကိုက်နေဦးမယ်”

သူ့ဇာတ ကလေးချောသလိုချောပြီး ဟေသ့ကိုတစ်ဘက်
ခန်းသို့ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

“ဆရာ. . သက်သာရဲ့လား”

“အေးကွာ. . ဆရာလည်း သူ့ဇာရဲ့လို့တော်သေးတယ်၊ ဒီပြင်
ဆို လူသတ်ပွဲတောင်ဖြစ်မလားမသိဘူး”

မင်းတေဇက အခြေအနေကို ပြန်ပြီးသုံးသပ်၍ ပြောသည်။

“ဒါဆို အခုကုမ္ပဏီမှာဖြစ်ပျက်နေတဲ့ကိစ္စတွေက ကိုယ်
ဟေသ့ကိုခေါ်သွားလို့ အောင်မြင်ချမ်းသာကမကျေနပ်ဘဲ တမင်
အဖွဲ့ခံပြီးလိုက်ဖျက်နေတာပေါ့၊ ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေ ကမောက်ကမဖြစ်
ရတာ ဒီကောင်ကြောင့်ပေါ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကြောင့်
ကုမ္ပဏီထိခိုက်ရတယ်ကွာ”

မင်းတေဇက စိတ်မကောင်းဖြစ်စွာနှင့်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုလဲမဟုတ်ပါဘူးဆရာရယ်၊ ကံပဲပေါ့”

“ကိုယ်တ ဒီကောင်မလေးကို တမင်တားပေါ်တင်ပြီးခိုးပြေး
လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်ပုံကဒီလို. . ”

မင်းတေဇက ဟေသာနှင့်တွေ့ဆုံပုံအကြောင်းစုံကို သူ့ဇာ
ကိုပြောပြလိုက်သည်။ သူ့ဇာကတော့ သူ့ပြောသမျှတိုခေါင်းလေး
ညိတ်ပြီးနားထောင်ရှာသည်။

“ဆရာသက်သာရင် အေးအေးဆေးဆေးအနားယူလိုက်ပါ
ဦး၊ ကျွန်မ သံပုရာရည်လည်းဖျော်ထားတယ်၊ သွားတော့မယ်၊
ဟေသာ တိုဘက်မှာတစ်ယောက်တည်းမို့ပါ”

သူ့ဇာက တစ်ဘက်ခန်းသို့သွားမည်အလုပ် သူ့ သူ့ဇာလက်
ကိုဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ သူ့မလက်ကိုဖျစ်ညှစ်ပြီး. . .

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်သူဇာ၊ အစစအရာရာအတွက်ပေါ့၊
ဟေသ့ကိုလည်းစောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

“စိတ်ချပါ”

သူ့ဇာကိုကြည့်ပြီး မင်းတေဇကျေနပ်မိသည်။ သူလိုချင်
သောမိန်းမမျိုးဟာ သူ့ဇာလိုမိန်းမမျိုးမှလွဲ၍ တခြားမဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

“ပြဿနာအားလုံးရဲ့တရားခံက ဟေသာပါ။ ဟေသာ့အပြစ်ပါ။ ဟေသာ့ကိုအပြစ်ပေးပါ။ ကိုမင်းတေဇတို့ကို သွားပြီးခုတ္တမပေးပါနဲ့တော့”

ဟေသာသည် နောက်ဆုံးမှာတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုအသေအချာချပြီး သူမ၊မသွားချင်ဆုံးလူ၏ရှေ့၌ သွားရပ်ရတော့သည်။

ကိုယ့်ကြောင့်မို့ မဆိုင်ဘဲ ကိုမင်းတေဇကိုလည်း ဆက်၍ ဖုတ္တမရောက်စေချင်တော့ပါ။ အခုပင်လျှင် ကိုမင်းတေဇဖုတ္တမအတော်ရောက်နေပြီမဟုတ်ပါလား။

“ဟား. . ဟား. . ဟေသာမြင့်မြတ်၊ အခုတော့ မင်း ငါ့ရှေ့ရောက်လာပြီပေါ့၊ ကောင်းပါတယ်။ ငါက မင်းတင်မတဘူး၊ ဟိုကောင်

ပါ ငါ့ရှေ့မှာခွေးထောက်စေချင်တာ၊ ဒီကောင်ကို ချုံးချုံးကျသွားအောင် လုပ်ချင်တာကွ၊ ငါအရှက်ကွဲခဲ့သမျှတွေ ပြန်ပြီးလက်စားချေချင်တာ”
အောင်မြင်ချမ်းသာ ဖေါသတကြီးပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ အခုရှင်ဆီပြန်လာပြီပဲ၊ ပြဿနာဆတ်မရှာပါနဲ့တော့ရှင်”

“ဪ. . ငါအရှက်ကွဲသမျှတွေ ဒီလောက်နဲ့ပဲကျေနပ်ရတော့မှာလား”

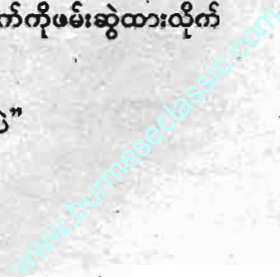
“မင်းက ဘယ်လောက်တောင်လိုချင်လို့လဲအောင်မြင်ချမ်းသာ၊ မင်းယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား၊ ယောက်ျားဆိုတာ ပြိုင်ချင်ရင် စိန်ခေါ်ပြီးပြိုင်ရတယ်၊ နောက်တော့ကိုစားနဲ့မထိုးရဘူး၊ အဲဒါ မိန်းမတွေအလုပ်”

ဘယ်အချိန်ကတည်းကရောက်နေမှန်းမသိသော မင်းတေဇကိုတွေ့ရသည်။

“ဘာပြောတယ်”

အောင်မြင်ချမ်းသာက မင်းတေဇကို လက်သီးနှင့်ထိုးရန်အရွယ် မင်းတေဇက အောင်မြင်ချမ်းသာလက်ကိုဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့မရဘူး၊ ငါ့အလှည့်ပဲ”

“ခွင့်”

“အား.. မလုပ်ကြပါနဲ့၊ မလုပ်ကြပါနဲ့”

ရန်ဖြစ်နေတာတို့ကြည့်ပြီး ဟေသာမြင့်မြတ်မှာအော်တားရင်း ခွေခနဲလဲကျသွားလေတော့သည်။

“ဟေသာ.. ဟေသာ”

ဒီတော့မှ ယောက်ျားနှစ်ယောက်လုံးက ဟေသာမြင့်မြတ်နားသို့ အပြေးလာကြသည်။

ဘယ်လိုခေါ်ခေါ်သတိမရတော့တာကြောင့် ဆေးရုံကားအမြန်ခေါ်ရလေတော့သည်။

“လူနာရှင်”

မန္တလေးဆေးရုံကြီးမှ ဆရာဝန်ကြီးကခေါ်လိုက်သည်နှင့် မင်းတေဇရာ၊ အောင်မြင်ချမ်းသာပါမတ်တပ်ရပ်ကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်နဲ့ လူနာနဲ့..”

“ဆိုင်ပါတယ်”

နှစ်ယောက်လုံးက အလှူအယတ်မို့ သူ့စာမျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“လိုရင်းတို့ရှင်းပြောရရင်တော့ လူနာက ဦးနှောက်ထဲမှာ ဘရိန်းကျမာလို့ပြောရတဲ့ကင်ဆာရှိနေပြီ၊ အဆင့်က အတော်မြင့်နေ

ပြီး တစ်လမခွဲရင်.. တစ်လခွဲရင်တောင် ငါးဆယ်ငါးဆယ်ပဲ”

အားလုံးက အံ့ဩတကြီးဖြစ်ပြီး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပထမဆုံးသတိဝင်လာသူက အောင်မြင်ချမ်းသာဖြစ်ပြီး..

“ဆရာ.. သူ.. သူ့အတောင်းကြီးလေ၊ အတောင်းကြီးတနေ..”

“ဟုတ်ပါတယ်.. အခုကစပြီး ရောဂါက တစ်စတစ်စပြင်းထန်လာတော့မှာပါ၊ အားလုံးဝရုစိုက်ကြပါ၊ ရန်ကုန်ပြန်ခေါ်သွားချင်တယ်ဆိုလည်းရပါတယ်”

ဒီတော့မှ ဟေသာမကြာခဏမှူးတတ်တာကို မင်းတေဇသတိရတော့သည်။

သူတို့နှောက်ဆုံးမှာတော့ ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြောဌာန၊ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးတွင် ဟေသာကိုတင်ထားရတော့သည်။

ဟေသာက တုတင်ထက်တွင် ပက်လက်ကလေး ခရစ်ပိုတ်တွေချိတ်၍နေရသည်။ ဟေသာမိဘနှစ်ပါးလည်းရောက်လာသည်။

“ဖေဖေနဲ့မေမေ ဟေသာ့ကိုခွင့်လွှတ်ကြပါနော်”

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ်တယ်”

“ကိုမင်းတေဇကိုလည်း အပြစ်မတင်ပါနဲ့၊ သမီးတို့ သူတတယ်ထားတာပါ၊ လျှောက်သွားရင်စုကွဲဖြစ်မှာမို့လို့ပါ၊ တတယ်ကော့

သူနဲ့သမီး ဘာမှမသိကြပါဘူး။ သမီးက သူ့ကားပေါ်တက်ထိုင်တာ၊
သမီးအပြစ်ပါ”

ဟေသာက သူ့အပေါ်တွင် အမြင်ကြည်လင်စေရန် အားလုံး
ကိုရှင်းပြသည်။

ပြီးနောက် အောင်မြင်ချမ်းသာကိုခေါ်သည်။

“ကိုအောင်မြင်ချမ်းသာကလည်း ဟေသာ့ကိုခွင့်လွှတ်ပေး
ပါ”

အောင်မြင်ချမ်းသာ ဘာပြောရမှန်းမသိ။ ဟေသာ့ကိုငေး
ကြည့်နေမိသည်။ ချောင်ကျသွားသော သူ့မလက်သူကြွယ်မှလက်စွပ်
ကို ဟေသာကချွတ်၍ သူ့လက်ထဲထည့်လိုက်သည်။

“လက်ခံပေးပါ။ . . ဟေသာ့ကိုခွင့်လွှတ်တဲ့အနေနဲ့ လက်ခံ
ပေးပါ။ ကိုကြီးလည်း တစ်နေ့တော့ ဟေသာ့ထက်အများကြီးသာတဲ့
မိန်းမကိုရမှာပါ”

“ကိုယ်ဘာပြောရမှန်းတောင်မသိတော့ပါဘူးဟေသာရယ်”

ဟေသာ့လက်ကလေးဆုပ်ကိုင်ပြီး အောင်မြင်ချမ်းသာ
ဖျက်ရည်လည်နေသည်။ ပြီးတော့ ဟေသာက မင်းတေနှင့် သူ့ဇာ
ကိုခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုမင်းတေဇနဲ့ မသူဇာ. . . နောက်ဆို ဟေသာကသတိ

မကောင်းတော့ ကိုမင်းတေဇတို့ကိုသတိမရရင်ခွင့်လွှတ်နော်။ အစ်ကို
နဲ့အစ်မက တကယ့်ကို နေနဲ့လ၊ ရွှေနဲ့မြ လိုက်ဖက်ညီပါပေတယ်။
ဟေသာဆိုးတာရှိရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

ဟေသာကပြောလည်းပြော သူ့လက်နှင့် သူ့ဇာလက်ကိုဆွဲ
၍ ထပ်ပေးလေသည်။

နောက်ထပ်တစ်လခန့်အကြာမှာတော့ ဟေသာမြင့်မြတ်
ဆိုသည့် ငယ်ရွယ်နုပျိုသောမိန်းမပျိုလေးသည် လူ့လောကထဲမှ အပြီး
အပိုင်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

နောက်ထပ်ခြောက်လအကြာမှာတော့ မင်းတေနှင့် သူ့ဖေ
ခင်တို့ လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။

“ဒီလိုလက်ထပ်ပွဲမျိုးမှာ ဟေသာသာရှိရင် ဟေသာကို
အပျိုရဲလုပ်ခိုင်းမယ်ကိုရယ်”

သူ့ဖေက တမ်းတမ်းတတပြောတော့ သူကခေါင်းခါယမ်း
၍...

“မဖြစ်ပါဘူးသူ့ဖေရယ်၊ တော်ကြာ ဟေသာကိုအားကျပြီး
ကိုယ့်သတို့သမီးလေးပါ ထွက်ပြေးသွားပါဦးမယ်”

“ဒါကတော့ ကိုညွှန်ရင်ထွက်ပြေးမှာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ. . ဒါဆို ထွက်မပြေးရအောင် ဟောဒီလို
လေးချုပ်ထားလိုက်မှာပေါ့”

သတို့သားလေးသည် သတို့သမီးလေးကို ခပ်တင်းတင်း
ဖက်ထားလိုက်တော့သည်။

